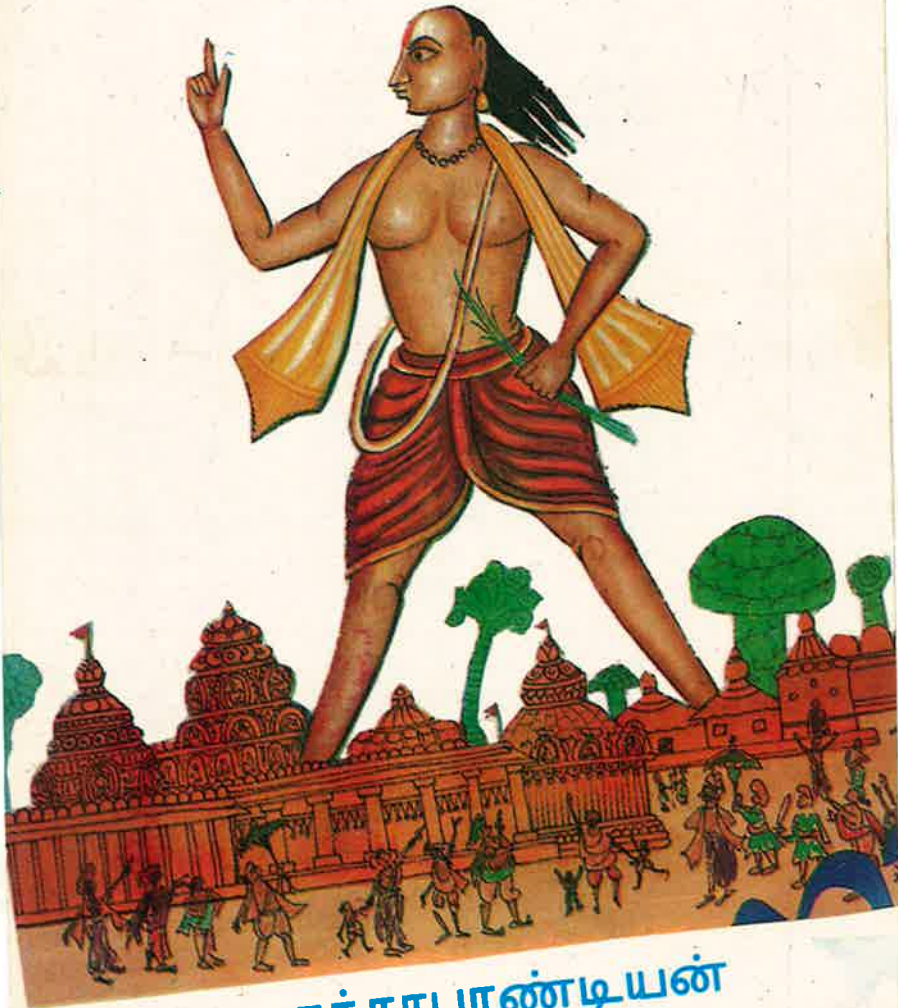

காவ்யா

சாணக்கியன்

சுந்தரபாண்டியன்

படிப்பகம்

சாணக்கியன்

சுந்தர பாண்டியன்

காவ்யா

படிப்புகள்

- **KAAVYA**
*Publishers & Book sellers, 16, 17th E Cross,
Indiranagar, Bangalore 560038*
- © **Dr.S. SHANMUGASUNDARAM (SUNDARA PANDIAN)**
- **CHANAKIYAN** (*Novel based on History*)
- **First Edition: December, 1991**
- **Printed at: Sri Yeses Print House, 4 & 5
Thanappa Chetty Street, Triplicane, Madras-5,
Phone 833231**
- **Price : Rs.25/-**

படிப்புகள்

சாணக்கியன்

ராஜதந்திரத்தின் ராட்சச பரிமாணம்

ஆம்பளை பாஞ்சாலி,

அவிழ்ந்த குடுமிக்காகவும்

ஆட்சியின் மமதைக்காகவும்

சபதம் செய்தவன்

சாதனை செய்தவன்.

ஆனால் இவன்

கண்ணனின் உதவியை நாடாமல்

புதிய கண்ணனையே

உருவாக்கியவன்

இவன் ஒரு தமிழனாக

இருந்தான் என்பதில்

நமக்குப் பெருமை.

இதைவிட பெருமை

முதல்முதலாக

ஒரு இந்தியக் கனவினைக் கண்டவன்.

இமய முதல் குமரிவரை

ஒரு சாம்ராஜ்ய சாகர எல்லை விரித்தவன்.

சந்திரகுப்தனுக்குச்

சூரிய தீபமாக இருந்த இவன்

- அசோக சக்ரவர்த்தியின்

தர்ம ஸ்தூபிகளுக்கு

அடிக்கல் இட்டவன்

நாரதக் கலகங்கள்

நன்மையில் முடியுமாம்

சாணக்கியத்தந்திரங்களோ

சாம்ராஜ்யங்களை உருவாக்கின.

இனி

சாம்ராஜ்யங்கள் சிதையாமல் இருக்கவும்

இவனே கதி.

- சுந்தர பாண்டியன்.

பயன்பட்ட நூல்கள்

1. கௌடலீயம் பொருணூல் I & II 1980,
மொழி பெயர்த்தவர்கள்: மு.கதிரேசச் செட்டியார்
& பி.ஸ்ரீ. இராமனுஜாசாரி.
2. ராகுலசாங்கிருத்தியாயனின்
வால்காவிலிருந்து கங்கைவரை
மொழிபெயர்த்தவர்: கணமுத்தையா.
3. மகிரிஷியின்
சாணக்கிய சபதம். 1962
4. டாக்டர் ந. சுப்பிரமணியனின்
சந்திர குப்தன். 1960
5. தி.ஆ. சாமிநாத ஐயரின்
முப்பெரும் வீரர். 1940
6. டாக்டர் இரா.வேலுவின்
திருக்குறள் கௌடலீயம் ஒப்பாய்வு. 1989
7. சங்க இலக்கியம்
8. இந்தியாவின் சிறப்பு வரலாறு I & II
மஜும்தார், ராய் சௌத்ரி & தத்தா.
மொழிபெயர்த்தவர்: தி.வைகுப்புசாமி. 1965
9. Chandra Guptha Mourya and his times
Mookerji R.K., Madras 1943.
10. Mudrārākshasa of
Visākhadatta, M.R. Kale, 1911 (Second Edition).

1. வித்யா பீடத்தில் விவாதங்கள்

தட்சசீலம் - அம்பியின் ஆட்சியில் அற்புத நகரமாக விளங்கியது. பரதனது இரண்டாம் மைந்தனின் பெயர் தட்சன். இவன் பெயராலேயே இந்நகரம் தட்சசீலம் என்று அழைக்கப்பட்டது. உத்தியான வனங்களும் உபவனங்களும் தாலம், திலகம், வகுளம், தடாலம் போன்ற மரங்களால் வனப்புற்றன. எங்கு நோக்கினும் ஏழடுக்கு மாடங்கள் - மடாலயங்கள். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக வித்யா பீடம் வியக்கத்தக்கது. இது அம்பியின் ஆனந்தக் கனவு - அறிவுத் தொழிற்சாலை.

இங்கு வைத்தியமுறை சாஸ்திர ரீதியாகக் கற்பிக்கப்பட்டது. அக்ஷர இலக்கணம், இலிகிதம், கணிதம், வேத சாஸ்திரங்கள், வேதம் ஒதுதல், புராண விமரிசனங்கள், வியாகரணம், தர்மசாஸ்திரம், மந்திர உச்சாடனம், ஜோதிடம், யோக சாதனை, சாமுத்திரகா லக்ஷணம், புராண இதிகாச விளக்கஉரை நாடகம், நிருத்யம், இசை நுணுக்கம், காவிய அலங்காரம், வில் வித்தை, சங்கிராம இலக்ஷணம், கட்டிடக்கலை, ரஸவாதம், பஞ்சபூதங்களின் ஆராய்ச்சி, தத்துவம், ஒழுக்க முறை - இப்படிப் பல கற்பிக்கப்பட்டன. இத்துடன் பிரமாணங்கள், ஐத்ரேய, தைத்ரேய, தாந்திரிய, சதபத என்ற நான்கும் கட்டாய பாடமாக இருந்தது. சிரௌத சூத்திரம், பிரம்மச்சரியம், வானப் பிரஸ்தம், சந்நியாசம் இவற்றின் தத்துவங்கள், சிரஷ்ய சூத்திரம், இல்லற நியதிகளைப் பற்றிய விமர்சனமும் பேரதிக்கப்பட்டன. யோக, நியாய, விருத்தாப்பிய தத்துவங்களும் தத்துவங்களில் சாங்கிய

முறையும் நாஸ்திக வாதமும் யோகத்தில் ஆஸ்திக வாதமும் சொல்லித்தரப்பட்டன. வியாகரணத்திலிருந்து பூதத்துவம், பூதத்துவத்திலிருந்து மனோதத்துவம், மனோதத்துவத்திலிருந்து பரம்பொருள் விளக்கம், பரம்பொருள் விளக்கத்திலிருந்து மத சம்பந்தமான முறைகள் போதிக்கப்பட்டன.

வித்யா பீடத்திற்கு அருகே ஒரு விடுதி. விடுதியோரத்துச் சோலையில் இரண்டு வாலிபர்கள். இருவரும் அங்குள்ள குருக்கள் இருவரும் ஆழமான விவாதத்தில்.

ஒருவர் சாணக்கியன். அறிவுச்சாயலில் ஒன்றித் திளைத்த அனுபவரேகைகள் பளிச்சிடும் முகவிலாசம். வேதனை கலந்த குமுறல்கள், இடையிடையே சிரிப்பு மின்னல்கள், ஜாதி முறைப்படி தலையில் குடுமி, அளவான அழகான நாசி, கூரிய கண்கள், மார்பிலே மூன்று இழைப் பூணூல், அதை மறைக்க விரும்பாத மேலாடை மற்றவன் அவரது நண்பன் நாகதத்தன்.

“அம்பியால் அவமானத்தைதான் அறுவடை செய்ய முடிந்தது”

இது நாகதத்தனின் வேதனை.

“என்ன சொல்கிறாய்?”

“சொல்வதென்ன? சொரணையற்று சோரம் போன சோகக்கதையைத்தான். இன்னும் விளக்க வேண்டுமா? வெற்றி அல்லது வீரமரணம். இதுதான் மானம். ஆனால் நமது மன்னரும் அம்பியும் அலெக்ஸாண்டரிடம் அடிபணிந்தார்கள்; அடைக்கலம் கேட்டார்கள். அது மட்டுமா? அயலானுக்கு நம்மவர்களைக் காட்டியும் கொடுத்தார்கள்”

“உனக்குத் தந்திரயுக்தி தெரிய வாய்ப்பில்லை”

“ஆம் நான் வைத்திய சாஸ்திரம் படித்தவன். எனக்கு தந்திரமும் தெரியாது மந்திரமும் தெரியாது.”

“பொறு. இதுதான் அரசியல் தந்திரம். அதிகரணம், விதானம், யோகம், பதார்த்தம், ஏத்வர்த்தம், உத்தேசம், நிர்ந்தேசம், உபதேசம், அபதேசம், அதிதேசம், பிரதேசம், உபமானம், அர்த்தாபத்தி, சம்சயம், பிரசங்கம், விபர்யயம், வாக்கிய சேடம், அநுமகம், வியாக்யானம், நிர்வசனம், நிதர்சனம், அபவர்க்கம் இப்படி முப்பத்திரெண்டு யுக்தி உண்டு. ஒரு அரசன் தன் நாட்டு நன்மைக்காக எந்த யுக்தியை வேண்டுமானாலும் கடைபிடிக்கலாம். அலெக்ஸாண்டர் யார்? எங்கிருந்து வந்தான்? எப்படிப்பட்டவன்? இதெல்லாம் தெரியுமா உனக்கு?”

“தெரியாது. தெரிய வேண்டிய அவசியமுமில்லை”.

“அப்படி சொல்லக் கூடாது. அஞ்சுவது அஞ்சாமை பேதமை. வீரத்தோடு விவேகமும் வேண்டும். அலெக்ஸாண்டர் ஓர் இடி! ஆமாம். அவள் தாய் ஒலிம்பியஸ் அடிக்கடி சொல்வது போல அவன் ஆமனுடைய புதல்வன். ஆமன் ஓர் எகிப்து தெய்வம். அவனுக்கு நிஷேத முகூர்த்தம் நடக்கு முன்னேரே அவனது கர்ப்பாசயத்தின் மீது பேரிடியொன்று விழ்ந்து, தீயெழுந்து ஜ்வாலையாகிப் பலதிசைகளிலும் வியாபித்து பின் ஜ்வாலைகள் அணைந்து போனதாகக் கனவு கண்டாள். அவன் உலகம் முழுமைக்கும் அதிபதியாகும் போதுதான் அந்த ஜாவாலைகள் அவியும் என்று அவளும் அவனும் நம்புகின்றனர்.”

“அப்படியா?”

“ஆமாம். அது மட்டுமல்ல, மெக்டோனிய அரசன் பிலிப் இறந்து அலெக்ஸாண்டர் அரசனாகி, பெரிய சக்தி வாய்ந்த சேனையோடு கிரேக்க சமுத்திரக் கரை மீது ஆதிக்கம் செலுத்த விரும்பினான். அதன் கிழக்குக் கரையும் தெற்குக் கரையும் பாரசீகர்களிடம் இருந்தது. அவன் பாரசீகர்களோடு யுத்தம் தொடுப்பதாகக் காரணம் காட்டி தன்னுடைய ராஜ்ய விஸ்தரிப்பிற்குக் கிரேக்க ஜன ஆட்சிகளுடைய உதவியையும் பெறுவதற்கு உதவினான். ஒரே கல்வில இரண்டு பறவைகளை அடிக்கும் தந்திரம் இது. கிரேக்கக் கடற்கரையிலிருந்து பாரசீக சக்கரவர்த்தியின் ஆதிக்கத்தை ஒழித்து அதற்கு மேலும் முன்னேறினான். தன்னம்பிக்கையுள்ள கிரேக்கர்களிடம் ராஜபக்தியை வளர்த்தான்.”

“அவனால் எப்படி முடிந்தது?”

“அவன் அரிஸ்டாட்டலின் சிஷ்யன். அவனுடைய திறமையை வளர்த்தவர் அவர்தான். அவருடைய குரு பிளாட்டோ. அவர் ஒரு லட்சிய குடியரசைப் பற்றி கற்பனை செய்தார். ஆனால் அவரது சிஷ்யனான அரிஸ்டாட்டிலோ ஒரு லட்சிய சாம்ராஜ்யத்தைக் கற்பனை செய்தார். அவரது கனவைத்தான் அலெக்ஸாண்டர் நனவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் இந்துகுஷ் மலைத்தொடரைக் கஷ்டப்பட்டுத்தான் கடந்தான் பாக்கிரியா எனும் பாரசீக ராஜ்யத்தின் பகுதியை டரயஸ் ஆண்டுவந்தான். அவனது கோட்டையாகிய சோக்டியனின் அதிகாரி ஆக்ஸியர்டனின் மகள் ரோக்ஷணாவை வெற்றிக் குரிய பரிசாகப் பெற்றான். பாரசீகராஜ்யம் முழுவதையும் கைப்பற்றிக் கொண்டான். ஆக்ஸஸ் நதிப் பிரதேசத்துக் காட்டு ஜனங்கள் இவனது புக்கிபேலஸ் என்னும்

குதிரையைத் திருடிக் கொண்டார்கள். இவன் அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் நறுக்கிக் கொண்டு துண்டு துண்டாக்கு வேன் என்று பயமுறுத்தினான். அவர்களும் குதிரையைத் திரும்ப ஒப்படைத்து விட்டனர். இத்தகைய விடாக்கண்டன் இவன்”.

“அப்படியானால் இந்தியாவை விழுங்கி விடுவான் என்று சொல்”.

“அது தான் அவனது எண்ணம். பாரின் பரப்பெல்லை வரை போக விரும்புகிறான். இந்தியக் குடாக்கடலைத் தாண்டி, ஆழ்கடலின் கரை வரையில் போய் அங்கிருந்து திரும்பி, பாரசீகக் குடாக்கடலின் வழியாக எகிப்துக்கும் மாசிதனுக்குச் செல்வது அவனது நோக்கம். இந்தியாவையும் கிரீஸையும் ஒன்று படுத்த வேண்டும் என்பது அவனது ஆசை. இந்தியாவை வெல்வது அவனுக்கு ஒன்றும் கஷ்டமல்ல. அவன், தட்சசீலத்தின் அதிபதியும் அதன் சுற்று முற்றுமுள்ள அரசர்களும் வந்து தன்னைப் பணிந்து இறைஞ்ச வேண்டும் எனத்தூது அனுப்பினான்.”

“அம்பி அஞ்சி விட்டான்; அடிபணிந்து விட்டான். இல்லையா?”

“வேறு வழி? பணியவேண்டிய நேரத்தில் பணிய வேண்டும், பாய வேண்டிய நேரத்தில் பாய வேண்டும். அம்பி, தந்தையோடு சென்று சாகசமாகப் பேசி சண்டையைத் தவிர்த்து விட்டார். நீங்கள் எங்கள் சோற்றையும் தண்ணீரையும் அபகரிக்க வரவில்லை என்றாராம். அலெக்ஸாண்டரும் மகிழ்ந்து அம்பிக்கு அவன் தந்தை விட அதிக விலையுயர்ந்த பொருட்களை அன்பளிப்பாகத் தந்தாராம். அத்துடன் உங்கள் விஜயத்துக்காகத் தட்சசீலம் தவம் செய்கிறது. எங்கள்

வித்யா பீடத்து புலவர்கள், வைத்தியம், வியாகரணம், ஜ்யோதிஷம், சிற்பம், நிர்மாண சிற்பம், சங்கீதம், வேதாந்தம், ஆகிய சாஸ்திரசம்பந்தமான விஷயங்களைப் பற்றி உங்கள் கலைஞர்களோடு கலந்து ஆராய்ச்சி செய்ய ஆசைப்படுகிறார்கள் என்றாராம்.”

“அது சரி. போரசும் அபிசாரனும் ஏன் அடங்கவில்லை? அவர்களுக்கு அரசியல் தந்திரம் தெரியவில்லையா?”

“தெரியும். அதைவிட போரசுக்குக் கர்வம் அதிகம். அவன் அபிசாரனையும் அர்ஷகேகனையும் மலையத்தரசனையும் வெற்றி கொண்டதால் தன்னை மறந்து தருக்கிக் கொள்கிறான். பர்வதேசுவரன் என்னும் பட்டத்துடன் கொட்டமடிக்கிறான். 30,000 காலாட்கள், 5,000 குதிரைகள், 500 ரதங்கள், 200 யானைகள் அவனிடம் உள்ளன. இவனுக்கு உதவும் அபிசாரனுக்கு 5,000 காலாட்கள், 1,000 குதிரைகள், 50 ரதங்கள், 50 யானைகள் இருக்கின்றன.”

“இந்தப் படைபலமும் அலெக்ஸாண்டருக்கு அச்சம் தரவில்லையா?”

“இல்லை. அவனது தளபதிகளான ஹெபேயிஸ்டியனும் பெர்டிக்கசும் அம்பியின் படைகளோடு போனார்கள். உதபாண்ட புரத்தில் சிந்து நதியைக் கடக்க படகு பாலம் அமைத்தார்கள். அலெக்ஸாண்டர் காபூல் நதிக்கு வடக்கே அடங்காமல் இருந்த சாதியர்களை அடக்கி விட்டு உதபாண்டபுரம் வருவான். அம்பி அலெக்ஸாண்டரை வரவேற்க ஆயத்தங்கள் செய்து கொண்டிருக்கிறார். என்ன செய்வது. காலம் மாறும். மாற வேண்டும். அது வரை அடிமை வாழ்வதான்”.

“இவருக்கு இரண்டு பக்கமும் இடிதான் இல்லையா?”

“ஆமாம். அம்பி ஒரு மத்தளம்தான். ஒரு பக்கம் அலெக்ஸாண்டர். மறுபக்கம் அபிசாரன். உள்ளூர்க்காரனிடம் அடிபடுவதைவிட வெளியூர்க்காரனிடம் அடிபணி கிறார். அவ்வளவுதான். வா. நேரமாகிவிட்டது. போகலாம்.”

“வேறு வழியே இல்லையா?”

“ஏன் இல்லை? இங்குள்ள மன்னர்கள் தம் வேற்றுமைகளை மறந்து ஒன்று படவேண்டும். ஒருவன் அந்த ஒற்றுமையை அடித்தளமாகக் கொண்டு ஒரு பெரிய சாம்ராஜ்யத்தை உருவாக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் இந்தியா அழியும், இந்திய தர்மங்கள் அழியும். நீ நான் எல்லாரும் இருந்த இடம் தெரியாமல் அழிவோம்.”

“யார் அந்த ஒருவன்?”

“அவனைத்தான் தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன். நிச்சயம் கிடைப்பான்.”

“இந்த தட்சசீலத்திலா?”

“இருக்கலாம். இல்லாவிட்டால் இன்னொரு தேசத்தில்
...”

“இத்தனை கூறுகிறாயே! அலெக்ஸாண்டரின் பலம் தெரியுமா?”

“தெரியும்! 1,20,000 பதாதிகள், 15,000 குதிரைகள்... இந்த எண்ணிக்கை போகப்போக அதிகரிக்கும்.”

“எப்படி?”

“அப்போதைக்கப்போது மாஸிடனிலிருந்து புதுப்படைகளும் வரும்...”

அவர்கள் பேசிக் கொண்டே நகர ஆரம்பித்தனர். அவர்களால் நகர முடியவில்லை. சர்றென்று பறந்து வந்த

கட்டாரி அருகில் இருந்த மரத்தில் சதக்கென்று குத்தி சிறிது நேரம் ஆடி நின்று விட்டது.

நாகதத்தன் நடுங்கினான்.

சாணக்கியன் புன்னகைத்துக் கொண்டே அந்தக் கட்டாரியைப் பிடுங்க முயன்றார். அதற்குள் நால்வர், மின்னலைப் போல அவர்களைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். மங்கிய வெளிச்சத்தில் லேசாக புரிந்தது வந்தவர்கள் அந்நாட்டு ஒற்றர்கள்...

நாகதத்தன் அவர்களிடமிருந்து திமிறினான். சாணக்கியன் மெல்லிய புன்னகையுடன் அவனைக் கண்களால் சமிக்கை செய்து அடக்கினான். அந்த நான்கு ஒற்றர்களால் அவர்கள் இருவரும் அரண்மனைக்கு இழுத்துச் செல்லப் பட்டனர்.

அது அந்நாட்டு மன்னன் அம்பியின் ஆலோசனை அறை. நாகதத்தன் மிரட்சியோடு விழித்தான். சாணக்கியன் இதனை ஒருவகையில் எதிர்பார்த்துதான் இருந்தார். அலெக்ஸாண்டரின் வருகைக்குப் பின் தட்சசீலத்தில் எப்போதும் அளவுக்கு மீறிய பரபரப்பு.

சந்தேகத்திற்குறியவர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர், விசாரிக்கப்பட்டனர், காவலில் வைக்கப்பட்டனர். வித்யா பீடத்தின் மீதும் அம்பியின் கண்கள் கழன்றன. ஒவ்வொரு மாணவனையும் இரண்டு ஒற்றர்கள் கண்காணித்தனர்.

இது சாணக்கியன் அறிந்ததே. கற்பவர்கள் சிந்திக்கக்கூடாது என்பது எவ்வளவு முட்டாள்தனமான கட்டளை. சிந்திக்க இயலாதவர்கள் சிந்திப்பவர்களைக் கண்டால் பெரிதும் நடுங்கத்தான் செய்கிறார்கள்.

அவரது சிந்தனையை அறுத்து விடுவது போல் காலடி ஓசைகள். கண்களை ஏறெடுத்தபேர்து... எதிரேயுள்ள திரை

சீலை அசைய அம்பி ஆறு அதிகாரிகளுடன் அந்த அறைக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தான். மங்கலான வெளிச்சத்திலும் அவன் அணிந்திருந்த பொன்னும் வைரமும் கண்களைப் பறித்து விடுவது போல் ஜொலித்தன. நடையில் மிடுக்கு, அகன்ற தோள்கள், அழகான நாசி, ஏறிய நெற்றி, அடுக்கி வைத்தது போன்ற பற்கள். ஆனால் அத்தனைக்கும் மேலாக அவன் முகத்தில் குழந்தைத்தன்மும் பெண்மையும் கூடிய கலவையின் கோலம்.

தன் ஆசனத்தில் அமர்ந்த வண்ணம் அம்பி எதிரே கொஞ்சம் நடுங்கிய தத்தனையும் கொஞ்சமும் நடுங்காத சாணக்கியனையும் ஆழமாகப் பார்த்தான். தன் பார்வையைச் சாணக்கியன் மேல் பதித்த வண்ணம்,

“யார் நீ?”

“விஷ்ணுகுப்தன். வித்யா பீடத்து ஆசிரியன். இவனும் அங்கேதான் இருக்கிறான். நாகதத்தன்.”

“என்ன செய்தீர்கள்?”

சாணக்கியனை முந்திக்கொண்டு ஒற்றர்களில் ஒருவன், அவனே தலைவனாக இருக்க வேண்டும்,

“அரசியல் விமர்சனம், அரசே!”

“என்ன வென்று?”

“தாங்கள் அலெக்ஸாண்டரிடம் அடிபணிந்ததைப் பற்றி கிண்டலாக வித்யாபீடத்து விடுதியோரம் பூவனத்தில் பேசிக்கொண்டு இருந்தனர். முதலில் கொன்று விட நினைத்தோம். விஷயம் தெரிந்தவர்கள் போல் இருந்ததால் தங்களிடம் இழுத்துக் கொண்டு வந்தோம்.”

அம்பியின் பார்வை சாணக்கியன் பக்கம் திரும்பியது.

“உனக்கு அரசியல் நிலைமை தெரியுமா?”

“தெரியும். நான் கற்றுத் தெரிந்ததே அரசியல்தான். அதைப் பற்றி தனிநூலே எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

“ஓ...”

வியப்பில் மன்னனின் விழிகள் விரிந்தன.

“என்னுடைய முடிவைப் பற்றி என்ன சொல்கிறாய்?”

கொஞ்சம் மரியாதையோடு வினவினான்.

“உண்மையைச் சொல்லட்டுமா?”

“சொல்”

“தப்பு”

“அப்படியானால்”

“அலெக்ஸாண்டரோடு மோதியிருக்க வேண்டும்”

“முட்டாள்தனமான வாதம். தலையோடு தலை மோதலாம். மலையோடு மோதலாமா? மோதினால் தட்சசிலம் தாங்குமா? இங்குள்ள வித்யா பீடம் அழிந்து போய்விடாதா? கலைக்கூடங்கள் கண்முன்னால் கருகு வதைக் காணத்தான் வேண்டுமா? அழகான தெருக்கள், அங்கங்கே அமைக்கப்பட்ட பூவனங்கள், எல்லாம் மண்ணோடு மண்ணாகிப் போகாதா?”

“போகலாம். இன்றைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருப்பவன் சாதாரணன். நாளையைப் பற்றி சிந்திப்பவனே நல்ல தொரு அரசன். நமக்கு சுதந்திரம் முக்கியமானது. ஆனால் நம் நாடோ அளவிலே சிறியது. இதனால் ஒரு பெரிய எதிரியை எதிர்கொள்ள முடியாதுதான். நமது எல்லைப் புறத்தில் மதரம், மேற்குக் காந்தாரம் போன்ற சிறிய சிறிய ஜன ஆட்சிகள் இருந்த வரை நிம்மதியாக இருந்தோம். ஆனால் அலெக்ஸாண்டர் வந்ததும் நம்முடைய சுதந்திரம் அவர்களையே தயவைப்

சுந்தர பாண்டியன்

பொறுத்தாகிவிட்டது. எனவே நாம் அவர்களைவிடப் பலசாலிகள் ஆவதுதான் ஒரே வழி.”

“எப்படி?”

“இனிமேல் இந்தச் சிறிய சிறிய ஜன ஆட்சியால் உபயோகமில்லை. சின்னஞ் சிறுசுகளையெல்லாம் சேர்த்து ஒரு பெரிய சாம்ராஜ்யத்தை உருவாக்க வேண்டும்.”

“சிறு ஜன ஆட்சிகளின் நிலைமை என்னாவது?”

“அவை தங்கள் தனித்துவத்தை மறந்து விடாது”

“எப்படி முடியும்? புதிய அடிமைகள் அவ்வளவுதானே”

“இருக்கலாம் ஆனால் உயர்ந்த அடிமைகளாய் இருக்கலாம். காந்தாரம், மத்ரம், மல்லவம், லிவி.....”

“ஓ இவன் ஆபத்தானவன். இருவரையும் காவலில் வையுங்கள். காலையில் பார்க்கிறேன். இல்லாவிட்டால் தலையை வெடிக்க வைத்து விடுவான்”

அம்பியின் கால்கள் அந்தப்புரத்துக்கு விரைந்தன. அவன் மனம் மங்கையர் தேக சுகத்தையும் மதுவின் போதையையும் நாடியது.

சாணக்கியனையும் நாகதத்தனையும் ஓர் அறையில் பூட்டி விட்டு ஒற்றர்கள் ஓய்வெடுக்கச் சென்றனர். காலையில், அறைக்குள் எட்டிப் பார்த்த காவலன் அலறினான். பூட்டிருக்க கதவிருக்க அறைமட்டும் பத்திரமாக இருந்தது. ஆனால் அவர்கள்....?

2. கங்கைக்கரையில் கல்யாணகோலம்.

அந்தக் காலைப்பொழுதில் தட்சசீலத்தின் எல்லையை மூன்று குதிரைகள் வேகமாகக் கடந்து கொண்டிருந்தன. ஒன்றில் சாணக்கியன், மற்றொன்றில் அவனது நண்பன் நாகதத்தன். அவர்களுக்கு முன்னால் விரைந்த குதிரையில் ஒரு புதியவன்.

உண்மையில் அவன் புதியவன் அல்லன். அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு போன நான்கு ஒற்றர்களில் ஒருவன்.

ஆம். நமக்கு மட்டுமல்ல சாணக்கியனுக்குக்கூட நம்பிக்கை வரவில்லை தான் பூட்டப்பட்ட அறைக்குள் புழுக்கமும் நாற்றமும் மண்டிய தரையில் சாணக்கியனும் தத்தனும் தூக்கமும் விழிப்புமாகத் தவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நடு இரவு முடிந்து முதல் சாமம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்த வேளை. தன்மேல் தூங்கி விழுந்த நண்பனைத் தாங்கிய வண்ணம் சிந்தனையில் முழுகிக் கொண்டிருந்த சாணக்கியனைத் தாழ் திறக்கும் ஓசை திடுக்கிடவைத்தது. அந்தக் காரிருளில் கவனித்து பார்த்தான். மூலையில் மினுங்கிக் கொண்டிருந்த விளக்கொளி வந்தவனைக் காட்டிக் கொடுக்க வில்லை. வந்தவன் சாணக்கியனை நெருங்கினான்.

“விஷ்ணுவை”, என முணு முணுத்தான்.

குரலைக் கேட்டதும் சட்டென்று இருள் விலகியது.

“ஓ— இந்துசர்மன்!... நீயா?”

“ஆமாம். நாகதத்தனை எழுப்புங்கள். வெளியே மூன்று குதிரைகள் தயாராக உள்ளன. உடனே கிளம்ப வேண்டும். விடிந்தால்... நீங்கள் முடிந்தீர்கள். அம்பி

சுந்தர பாண்டியன்

உங்களை உயிரோடு விடமாட்டான். அவனுக்குச் சிந்தாபபலு மட்டுமல்ல சிந்திப்பவர்களையும் பிடிக்காது...”

தாழ்ந்த குரலில் கூறிய வண்ணம் தத்தனை எழுப்பிக் கொண்டு இந்துசர்மன் அறைக்குள் இருந்த சுரங்கத்தின் வழியே வெளியேறினான். இரண்டு நாழிகை நடந்த பிறகு அவர்கள் ஒரு சோலையை அடைந்தனர். வந்த வழி தெரியாதவாறு புதர்கள் மறைத்துக்கொண்டிருந்தன. அவர்கள் குதிரையில் ஏறியதுதான் தாமதம். அந்த இரவின் மௌனத்தை அவற்றின் குளம்படி ஓசைகள் உதைத்து கிழித்தன.

இந்துசர்மன் திறமை மிக்கவன். சாணக்கியனின் உயிர் நண்பர்களுள் ஒருவன். தட்சசீலம் வந்து ஒரு தனவந்தரின் உதவியால் வித்யா பீடத்தில் சேர்ந்ததுமே முதலில் பழகியவன் இவன்தான். அவனுக்கு அப்போதே சாகசம் என்றால் சர்க்கரைப் பொங்கல்தான். மந்திர தந்திரங்களில் வல்லவன்.

குடிவ நீதி கற்றுக்கொண்டிருந்த சாணக்கியன். ஒரு குழு அமைத்து, நாட்டின் அரசியல் நடவடிக்கைகளை ஒற்றறிந்து வந்தார். ஒற்றர்களில் மிகச் சிறந்த திறமைகளை உடையவன் இந்துசர்மன். சாணக்கியனாலேயே அடையாளம் காணமுடியாத படி, அம்பியின் ஒற்றர்களோடு சேர்ந்து கொண்டு சாணக்கிய விசாரணையில் கலந்து கொண்டான். காலையில் கவனித்துக் கொள்ளலாம் என்று அம்பி சொன்னதன் பொருள் வேறு என்பதனையும் அதற்குப் பின்னாலுள்ள சதியினையும் அறிந்த அவன் அடைபட்டுக் கிடந்த சாணக்கியனையும் நாகதத்தனையும் காப்பாற்ற விரும்பினான்.

முள்ளம்பன்றியின் மூன்று வெளுப்புள்ள முட்களை மந்திரத்தால் நூற்றெட்டு முறை தீயில் ஓமஞ்செய்து பின் தேன், நெய் என்பவற்றால் ஓமஞ்செய்து அவற்றுள் ஒன்றை மண்டப வாயிலில் மாட்டி அங்குள்ள அனைவரையும் உறங்கச் செய்தான். சுரங்கத்தின் வெளியே வந்தபிறகே சாணக்கியனுக்கு இந்துசர்மனின் சாகசம் புரிந்தது.

இனிமேல் தட்சசீலத்தில் இருப்பது சரியன்று. அம்பியின் பார்வையில் வேறு பட்டாகி விட்டது. இனி வேறு எங்கே போவது என்ற எண்ணம் வந்த போது அவரது சிந்தனையில் பளிச்சிட்ட நகரம் பாடலிபுத்திரம்தான்.

பாடலிபுரத்து எல்லையில் ஒரு அருமையான சோலை. மூவரும் அதில் இறங்கினர். குதிரைகளை மரங்களில் பிணைத்த வண்ணம்,

“இங்கேயே காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொள்ளலாமே. அதோ அந்தப் பொய்கையில் குளிக்கலாம். பக்கத்து ஊரில் காலை உணவை முடித்துக் கொள்ளலாம்” என்றான் இந்துசர்மன்.

இருவரும் அதற்கு ஒத்துக்கொண்டது போல் மௌனமாக, அவனோடு குளிக்கச் சென்றனர். ஆடைகளைந்து ஆனந்தமாக நீந்திக் களித்தனர். சோர்வும் இறுக்கமும் தளர்ந்தன. சாணக்கியன் கரையேறிய வண்ணம்,

“அடுத்து என்ன செய்யலாம்? நான் பாடலிபுத்திரம் போகிறேன். நீ மாறுவேடத்தில் மீண்டும் தட்சசீலம் செல்கிறாய். நமது ஒற்றர்களில் சிலரைப் பாடலிபுத்திரத்திற்கும் அனுப்புகிறாய். குறிப்பாக விஷ்ணுவர்மனோடு பத்து பேரை அனுப்பு. அவ்வப்போது தட்சசீலத்தின் நிலைமைகளையும் விளக்க ஒலைகள் அனுப்பு... இனிமேல் எனக்குப் பாடலிபுத்திரத்தில் தான்

வேலை. என் பால்யகாலத்தின் பசுமையான நினைவுகள் பாடலியைச் சுற்றியே பண்பாடுகின்றன... நாகதத்தா... உன்னை உன் விருப்பம் போலவே செயல்படுமாறு விடுகிறேன்... என்னோடு வருவதானால் வரலாம்...”

“இல்லை நான் உன்னோடு வரவில்லை” என்று அவசரமாக மறுத்தான் நாகதத்தன்.

வைத்திய சாஸ்திரத்தில் வல்லவனான அவனுக்கு அரசியல் நடவடிக்கைகள் அவ்வளவாகப் பிடிப்பதில்லை. அவனது இலட்சியமெல்லாம் வைத்திய நிபுணன் ஆவதுவே. அவ்வப்போது அரசியல் விமர்சனங்கள் செய்வான், அவ்வளவுதான். அவனுக்குச் சாணக்கியனோடு பாடலிபுத்திரம் போக விருப்பமில்லை. நந்தனுடைய ஆட்சியில் அது நரகமாகவே விளங்குகின்றது. உழைப்பாளிகள், விவசாய தொழிலாளிகள், அடிமைகள், இவர்களின் தரித்திர வாழ்க்கை மிகவும் சங்கடத்தைத் தருவது.

“உன்னுடைய வேலை...” இழுத்தான் நாகதத்தன்.

“நிறைய இருக்கிறது. தேசங்களை யெல்லாம் சுற்றிப் பார்க்க வேண்டும். அரசர்களுையெல்லாம் நான் சந்திக்க வேண்டும். காசிபோன்ற இடங்களுக்குப் போய் பண்டிதர்களோடு உரையாட வேண்டும். பாடலிபுத்திரமும் போகவேண்டும். எனது லட்சியத்தை அங்கிருந்தே ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்று கருதுகிறேன். ஏனென்றால் எனது லட்சியத்தைத் தூண்டிவிட்டதே அந்த நகரம்தானே”

“ஆம்... சொல்லியிருக்கிறாய்”

“சொல்லச்சொல்ல என் உள்ளம் வலுவடைகிறது. இலட்சியம் இதய அணுக்களில் பரவிப்பரவி பலம்பெறுகிறது. நமது நாட்டில் நல்ல அரசியல் தர்மத்தை

உருவாக்க வேண்டும். நம்மை நாமே ஆளவேண்டும். அந்நியரின் அடக்கு முறைக்கு ஆளாகக் கூடாது. அந்நிய நாட்டார்களுக்கு அடிமையாகும் வெறுக்கத்தக்க நிலையிலிருந்து மீள வேண்டுமானால், சிறிய சிறிய எல்லைகளை உடைத்து ஒரு பெரிய அமைப்பை ஏற்படுத்த வேண்டும்.”

“சாத்தியமாகுமா என்பது சந்தேகம்.”

“ஏன்?”

“வைசாலியை எடுத்துக்கொள். விச்சாவியர்களுடைய ஜன ஆட்சி ஒருகாலத்தில் தட்சசீலத்தை விட சிறப்பாக இருந்தது. இப்போது, அது மகதத்தின் பாதத்தில் மண்டியிட்டுக் கிடக்கிறது. மகதம் ஒரு வேடுவன் என்றால் வைசாலி அதன் வேட்டைநாய். கடந்த நூற்றாம்பது வருடங்களிலே அதனுடைய ஜனத்தொகை மூன்றில் ஒரு பங்காகக் குறைந்து விட்டது. நூற்றுக்கணக்கான வருடங்களாகத் தேடிச் சேர்த்த அவர்களுடைய தன்னம்பிக்கையும் சுதந்திர ஆர்வமும் இப்போது மகத ராஜ்யத்தின் படைவீரர்கள் ஆவதற்கே உபயோகமாகிறது.”

“இருக்கலாம். நானும் உன்னைப் போலத்தான் ஒரு காலத்தில் எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் இப்போது சிற்றரசுகளின் காலம் முடிந்து போனது. இனிமேல் பேரரசுகளின் காலக்கட்டமே. பெரிய ஜன ஆட்சிகளையோ, சங்கங்களையோ அமைப்பது ஒரு வேளை கனவாக இருக்கலாம். ஆனால் கனவுகள் இல்லாமல் நனவுகள் இல்லை, நல்லது. நீ என்ன செய்யப்போகிறாய்?”

“முதலில் பாரசீகம். முடிந்தால் கிரேக்கம். அரசியலைக் கவனிப்பேன். மருத்துவத்தில் மகத்தான சாதனைகள் செய்வேன். வரட்டுமா இந்துசர்மா”

அவன் மௌனமாகத் தலையசைக்க தனது குதிரையில் ஏறிப்போனான் நாகதத்தன். போகுமுன் சாணக்கியனின் உச்சிமுதல் கால் வரை அவனது பார்வை ஒரு முறை தொட்டுத் தடவி தழுவிச் சென்றது. அதுதான் அவர்களின் கடைசி சந்திப்பு. பன்னிரண்டு ஆண்டு பழக்கம் அந்த விநாடியில் விடை பெற்றுக் கொண்டது.

சாணக்கியன் ஒரு விநாடி உணர்ச்சிவசப்பட்டு உருக இருந்தார். ஆனால் இதயத்தின் எங்கோ ஒருமூலையில் இருந்த இரும்பு உருகாமல் உருக்காக நிலைத்து விட்டது. அவர் பார்வை இந்துசர்மனிடம் சென்றது. அவனும் மௌனமாகத் தன் குதிரையில் ஏறி தட்சசீலத்தை நோக்கி விரைந்தான். சாணக்கியனுடைய விழிகளோ காசிமாநகரமிருந்த திசையை நோக்கின.

காசிமாநகரத்தில் ஒருநாள். மழைக்காலம். விசாலமில்லாத தெருக்களில் சேறும் சதுப்புமும் மட்டுமல்ல சந்தின் முனைகளில் பூதகரமான காளை மாடுகள் வேறு. அவை மழையோடு மனிதர்களையும் சட்டை செய்யாமல் திரிந்து கொண்டிருந்தன. அங்கு திரிந்த சந்நியாசிகளைப் பார்க்கும்போது மாடுகளுக்கும் அவர்களுக்கும் அதிக வேறு பாடுகள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

அன்று அந்நகரில் பெரிய வித்துவான்களின் சபை கூடுகிறது. அதில் வேதத்தியானப் பரீட்சையும் சாஸ்திர விவாதமும் நடை பெறப்போகிறது. பலவிடங்களிலிருந்து கனபாடிகளும் பண்டிதர்களும் வந்து கலந்து கொள்ளப் போகிறார்கள். அதில் கலந்துகொள்ள சாணக்கியனும் விரும்பி, அதிசாலையிலே கங்கையில் மூழ்கிக் கடன்கள் முடித்தார். அவன் தங்கியிருந்த மடத்திலிருந்து சபைக்குப்

புறப்பட்டபோது வாசலில் ஒரு இளம் பெண்ணும் தாயும் நுழைந்தனர். அவர்கள் கௌதமியும் அவளது தாயுமாகும். அவளைக் கண்டதும் சாணக்கியன் முகம் மகிழ்ச்சியில் மலர்ந்து நல்ல சகுனமாகக் கருதியது. அவரது மகிழ்ச்சியை அறிந்து அவள் நாணப்பட்டாள். அவள் பருவத்தின் தலைவாசலில் பறக்கத்துடிக்கும் பாவை.

“அம்மா. தாங்கள் எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?”

“தமிழ் நாட்டில் ... தஞ்சாவூர் என்னும் காவேரிக் கரையில் இருந்து வருகிறோம். இவளது தந்தை இல்லை. நாங்கள் பரத்துவாச கோத்திரம். இவளுக்கு சம்ஸ்கிருதத்திலும் வைத்திய சாஸ்திரத்திலும் ஆர்வம் அதிகம். ஏதாவது ஒரு வழியைக் காசி விஸ்வநாதர் காட்டமாட்டாரா என்று ஒரு யாத்ரீகக் குழுவோடு இங்கு வந்தோம்” என்றாள் கௌதமியின் தாய்.

“நானும் தமிழ் நாடுதான். எங்களுக்கும் பூர்வீகம் தஞ்சாவூர்தான். என்பெயர் விஷ்ணுகுப்தன். நான் பிறந்தது கொச்சி சமஸ்தானத்தில் உள்ள கொடுங்கல்லூர். நானும் உங்களைப் போன்றவன்தான். பிறகு விவரமாகச் சொல்வேன். இப்போது ஒரு பரீட்சைக்காகப் போகிறேன். உங்கள் சகுனத்தால் நிச்சயம் வெல்வேன். வந்ததும் உங்களுக்கும் ஒரு நல்ல சேதி சொல்வேன்.” என்று கூறிய வண்ணம் கௌதமியைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்தார். அவளும் அவ்வாறே பார்க்க, அவளது தாய்,

“காசி விஸ்வநாதர் நிச்சயம் வெற்றியைத் தருவார். நீங்கள் நினைப்பது நடக்கும் போய் வாருங்கள்” என்று ஆசிர்வதித்தாள்.

அன்றைய போட்டிக்கு எழுபத்து நான்குபேர் வந்திருந்தனர். அவர்களில் ஒவ்வொருவரும் ஏதோ ஒரு

பிழைசெய்து ஒதுங்கிப் போனார்கள். கடைசியில் சாணக்கியனும் ஒரு கிழவனுமே எஞ்சிநின்றார்கள். இறுதியில் அந்தக் கிழவரும் கொஞ்சம் தவறவே நடுவர்களாக இருந்த சான்றோர்கள் ஆச்சாரியரே வென்றனர் என்று தீர்ப்பளித்தனர்.

“மதக்களிற்றை எதிர்க்கக் கிழக்காளையை விடலாமா? அவர் நான்கு வேதங்களையும் கரைத்துக் குடித்தவர். அவரோடு போட்டியிட எனக்குத் தகுதியில்லை” என்று கிழவரும் தன் தோல்வியை ஒப்புக் கொண்டார்.

சாணக்கியரின் குருவான அம்பரிஷரும் வந்திருந்தார். அவர் தன் மாணவன் சொன்னதைக் கண்டு பெருமகிழ்வு எய்தினார். இந்த வெற்றி இவருக்குப் புதியதன்று தட்சசீலத்தில் பலமுறை பல்வேறு போட்டிகளில் வெற்றி வாகை சூடியிருக்கிறார்.

தசாசுவமேத கட்டடத்திலிருந்து ஜனத்திரள் சபா மண்டபம் வரை நிறைந்திருந்தது. சாணக்கியன் வெற்றி ஊர்வலம் சபா மண்டபத்தில் தொடங்கி தசாசுவமேத கட்டடத்தில் முடிவுற்றது. பட்டாடைகளாலும் பொன்னாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஆனை மீது சாணக்கியனை உட்காரவைத்து அழைத்து வந்தனர்.

“முனிவர் மரபினர், வித்துவான் போற்றும் வித்தியா தீபம், தர்க்க சிரோமணி, வித்தியாஸாகரம், சான்றோர் சாணக்கியர் பவனிவருகிறார். இவரது ஆற்றலைப் பற்றி ஐயறுகிறவர்கள் இவரோடு போட்டியிடலாம்” என்று ராஜாங்கக் கட்டியங்காரன் உரத்துக் கூவினான்.

காசிமன்னர் தசாசுவமேத கட்டடத்திற்கு வந்து அவருக்கு விலையுயர்ந்த சால்வை ஜோடியைப் பரிசளித்து.

அன்று நடைபெற்ற சாஸ்திர வாதத்தைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொன்னார்.

கலைகின்ற மக்கள் கூட்டம் அன்று அவரைப் பற்றியே உரையாடினர். சாணக்கியன் என்ற பெயர் அவருக்கு, அவரது தந்தையார் `சணக் கால் வந்தது என்றார் சிலர். சணக்கும் பெரிய வித்வான். ஞாபகசக்தியும் கற்பனை சக்தியும் சூஷ்ம புத்தியும் தந்தையைப் போலவே இவருக்கும் உண்டு என்றனர் சிலர். பதினாறாம் வயதிலேயே விவேகம் பெற்று தட்சசீலத்தில் மகாபண்டித சபைகளில் வென்று மல்ல நாகன் என்ற பட்டம் பெற்றதாக சிலர் கூறினர். `மல்ல நாகன்' என்றால் மற்போருக்குச் சமமான வாக்யுத்தத்தில் யானைக்கு நிகரானவன் என்று சிலர் விளக்கம் கூறினர்.

“இவருக்குப் பக்ஷிலஸ்வாமி என்ற பெயருண்டு உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்று ஒருவர் கேட்டார்.

“ஆமாம் இவர் ஏகஸந்தக்கிராஹி. ஒரு முறை காதினால் கேட்டவார்த்தையை ஒரு பக்ஷம் அல்லது பதினைந்து நாள் வரையில் ஞாபகம் வைத்துக் கொள்வார். அத்துடன் அப்படியே திரும்பக் கூறுவார். அதனால்தான் அந்தப் பெயர்” என்பார் ஒருவர்.

“இல்லையில்லை. இரகசிய வர்த்தமானங்களைப் பல இடங்களுக்கும் அனுப்பும் பொருட்டு நூற்றுக் கணக்கான தூதுப் புறாக்களையும் கக்குருவான் பறவைகளையும் இவர் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அதனால்தான் பக்ஷிலஸ்வாமி என்று அழைக்கப்பட்டார்” என இன்னொருவர் மறுத்துக் கூறினார்.

“இவர் சூல கோத்திரத்தவர். அதனால் இவரைக் கௌடல்யன் என்றும் அழைப்பர்” என்றார் ஒரு முதியவர்.

இதைக் கேட்ட ஒரு இளைஞன், “அவ்வாறில்லை இவருக்குக் கொஞ்சம் சிக்கல் முக்கலான யுத்திகள் உண்டு. இவர் மூளையில் எப்போதும் திருகல் முறுகலான தந்திராலோசனைகள் இருப்பதால் கௌடில்யன் என்று பெயர் உருவாயிற்று” என்றான்.

“போடா போ. இவரை வக்கிரன், கோணலானவன் என்றா கூறுகிறாய். நீதான் வக்கிரப்புத்தியும் கோணல் புத்தியும் கொண்டவன்” என்று முதியவர் அவனைக் கோபித்துக் கொண்டார்.

“நான் கேலிக்காகக் கூறவில்லை. சாணக்கியரே தன்னைக் கௌடில்யன் என்று அந்த அர்த்தத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளாரே, தெரியுமா உங்கட்கு?” என்று வினாவினான்.

“ஆமாம் தெரியும். ஆனால் அது நாரதர் தன்னையே பிசுனன் என்றும் பீஷ்மர் தன்னையே கௌணபதாந்தன் என்றும் கூறுவது போலத்தான்,” என்று சமாதானம் சொன்னார் முதியவர்.

“இவரது தாத்தா வத்ஸகோத்திரத்தில் பிறந்தவர். எனவே இவரை வாத்ஸ்யாயனர் என்றும் விளிப்பர்” என்றார் ஒருவர்.

“இவர் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்தவர். எனவே இவருக்குத் திரமிளர் என்றும் பெயருண்டு” என்று ஒருவர் கூறினார்.

இன்னொருவன் கொஞ்சம் கிண்டலாக, “இவரை அங்குலர் என்றும் அழைப்பார்கள். தெரியுமா?” என்று கேட்டான்.

“ஆமாம். ஓர் அங்குல உயரமுள்ளவர். அதாவது குட்டையானவர். அதற்காகத்தானே” என்று இன்னொருவர் விளக்கம் கேட்டார்.

“ஆமாம்” என்று அவர் ஒப்புக் கொண்டார்.

இத்தகைய பேச்சுகளில் எதையும் கேளாமல் சாணக்கியன் தனது குருவான அம்பரீஷரோடு மடத்துக்கு வந்தார். கௌதமி வழிமேல் விழிவைத்து காத்திருந்தாள். அவளது தாயும் ஆவலைத் தேக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

சாணக்கியன் தனது குருவிடம் கௌதமியையும் அவளது தாயாரையும் அறிமுகப் படுத்தினார். கௌதமி அம்பரீஷரின் காலில் விழுந்து வணங்கினாள். உடனே சாணக்கியனும் அவளோடு சேர்ந்து வணங்கியவண்ணம்,

“ஸ்வாமி நான் இவளையே மணந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். எனக்கு நீரே மாதா பிதா குரு இங்கேயே தெய்வ சன்னதியில் விவாகம் முடித்துக் கொள்ளலாம். நீங்களே முன்நிற்க வேண்டும்.” என்று வேண்டினார்.

அம்பரீஷர் ஆனந்தம் கொண்டார். கௌதமிக்குத் தான் காதுகளை நம்ப முடியவில்லை. அவளது தாயாரோ எல்லாம் காசி விகவநாதரின் கருணை என்று மகிழ்ந்து போனார்.

மறுநாள், மிக எளிமையாக ஒரு கோவிலில் திருமணம் நடந்தேறியது. பல வித்வான்கள் வந்து வாழ்த்தினர். கங்கா நதியின் ஹநுமந் கட்டடத்திலுள்ள ஒரு வீட்டில் அவர்கள் குடியேறினர்.

இருவரும் இளம் அன்றில் பறவைகளைப் போன்று இனிய இல்லறம் செய்து வந்தனர். பூர்வஜென்ம புண்ணியம் என்று கௌதமியும். அவளது தாயாரும். நினைத்து நெகிழ்ந்தனர்.

ஒரு மாதம் கழிய, ஒரு நாள் அதிகாலையில் சாணக்கியரதுபயணம்பாடலிபுத்திரத்திற்குத்தொடங்கியது.

3. பாடலி தந்த பாடங்கள்

கி.மு. 327ஆம் ஆண்டில் ஆடிமாதத்து அதிகாலை பாடலிபுரத்தில் இளஞ்சூரியன் இதமாகக் கதிர்பரப்பினான். அதன் அறுபத்து நான்கு கோட்டை வாசல்களும் திறந்திருந்தன. நகரத்து மதில்களில் உள்ள 570 அட்டங்களிலும் காவலாட்கள். மாட்டுவண்டிகளில் பலவகையான தின்பண்டங்களும் ஆடைகளும் அபூர்வ வஸ்துகளும் அலங்காரப் பதார்த்தங்களும் நிறைந்து கணக்கு வழக்கில்லாமல் வந்துகொண்டிருந்தன. அரேபியாவிலிருந்து பாருகச்சா; பாரசீகக்குடாக் கடலிலிருந்து சொபாரா; உஜ்ஜயினியிலிருந்து சாம்பிராணி, நல்முத்து, காண்டாமிருகத்துப் பல்; சிங்களத்திலிருந்து மாணிக்கம், நீல மணி; கேரளத்திலிருந்து மிளகு; கலிங்கம், கோசலம், விதர்ப்பம், வஜ்ரகரூர், வேதோத்தகட மலை ஆகிய இடங்களில் இருந்து வச்சிரம், மங்கலாபுரத்திலிருந்து கோமேதகம்; பாண்டிய நாட்டிலிருந்து ஆணி முத்து, சேலை, துப்பட்டா; திபெத்து, காசுமீரம், காசி ஆகிய இடங்களில் இருந்து பட்டாடை; சிந்து மகாணத்திலிருந்தும் சுவர்ணகிரியிலிருந்தும் பொன்; லவணபர்வதத் தொடரிலிருந்து இந்துப்பு; தாமிரலிப்தியிலிருந்து கடலுப்பு மகிஷமண்டலமாகிய மைசூரிலிருந்து சந்தனக்கட்டை வங்காளத்திலிருந்து முதலைத்தோல், புலித்தோல் இமயமலை, விந்திய மலைத்தொடர்களிலிருந்து கரடித்தோல், சிவிங்கிப்புலித்தோல்; செளராஷ்டிரத்திலிருந்து கடற்பிராணிகளின் தோல்கள், நேபாளம் வங்கதேசம் பாண்டிநாடு போன்றவற்றிலிருந்து கம்பளி, ஜமுக்காளம்

இவையல்லாமல் நவதானியங்கள், வெண்ணெய், எண்ணெய், மிளகு, சீரகம், இஞ்சி, லவங்கப்பட்டை, லவங்கம், ஏலக்காய், கொத்தமல்லி, கிராம்பு, மீன், காட்டுக்கரி, விறகு, வைக்கோல், ஆயுதங்கள், மட்பாண்டங்கள் வாழையிலை— இவ்வாறு வந்து குவிந்தன.

உள்நாட்டு சுங்க அதிகாரிகள் கவனமாகச் சோதித்து அரசிறை சுங்கமும் நகர பரிபாலனத்துச் சுங்கமும் வாங்கினர். அடையாளமாகப் பொருட்களின் மீது சிவப்பு முத்திரை போட்டனர். அது மட்டுமல்லாமல் பிற நாட்டு மக்களும், காட்டு ஜாதியாரும் குமாணி ஆசாமிகளும் வரும் போது அவர்களுடைய ரகதாரி (அடையாள சீட்டுகள்)களைக் கேட்டனர்.

பாடலிபுரம் நீளவாக்கில் ஒன்பது மைலும் அகலவாக்கில் இரண்டு மைலும் இருந்தது. அதைச் சுற்றிலும் பெரிய அகழி, அறுநூறு அடி அகலத்திலும் நாற்பத்தைந்து அடி ஆழத்திலும், ஆங்காங்கே பாலங்கள் நான்கு இந்த அகழிக்கு நீரை ஹிரணிய வாஹும் என்னும் ஸோனா நதியில் அணைகட்டித் தேக்கிய ஏரியிலிருந்து கொண்டு வந்தனர். இந்த அகழிகள் ஸோனா நதிக்கும் நகர மதில்களுக்கும் இடையிலுள்ள தென்பாகம் வரை பரவியிருந்தன.

ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் ஸோனா நதியில் குளித்து கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் நகரத்தின் வடகிழக்கே சில மைல் தூரத்திலுள்ள கங்கா நதியில் நீராடி, குதிரை வண்டிகளிலும் மாட்டு வண்டிகளிலும் வந்து கொண்டிருந்தனர். நகரின் வடதிசையிலுள்ள கங்கைக் கால்வாயிலும் பலர் நீராடிக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்தக் கால்வாயினின்றும் நீரைக்

சுந்தர பாண்டியன்

கொணர்ந்து கங்காஸாசரம் என்ற ஏரி அமைத்திருந்தனர். நகரமக்கள் அதிலும் ஆயிரக்கணக்காகக் குளித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

குளக்கரையில் சிவாலயமும் இந்திராலயமும் குபேராலயமும் ஸ்ரீகுமாரி தேவிக்கொரு ஆலயமும் ஸ்ரீமதுராதேவிக்கு மற்றொரு ஆலயமும் அங்கிருந்தன.

விஹாரஸ்தலங்களும் நந்தவனங்களும் அரண்மனையைச் சுற்றிலும் அழகு செய்தன. அரண்மனையைச் சுற்றிலும் எங்குபார்த்தாலும் பாதிரிமரங்கள் இனிமையான மணத்தைப் பரப்பிக்கொண்டிருந்தன. வடமொழியில் இப்பாதிரியைப் பாடலி என்பர். இதனாலேயே இந்நகரம் பாடலிபுரம் அல்லது பாடலிபுத்திர் என்று அழைக்கப்பட்டு வந்தது. இதனை மலர்நகரம் என்ற பொருளில் குஸுமபுரம் என்றும் அழைத்தனர்.

நகரின் பல்வேறு இடங்களில் கங்கை நீரால் நிரப்பும் அநேகக் குளங்கள் உள்ளன. அரசன் தன் ராணிகளோடு குளிக்கவும் ராஜகுமாரர்கள் குளிக்கவும் ராஜகுடும்பத்துப் பெண்கள் குளிக்கவும் ராணியரின் தோழிகள் குளிக்கவும் அரசு அதிகாரிகளின் குடும்பத்தினர் குளிக்கவும் தனித்தனி குளங்கள்.

அரண்மனையில் பல பகுதிகள் மரவேலைப்பாடுகள் நிறைந்தன. அகன்ற பரப்புகளில் அவைகம்பீரமாக நிமிர்ந்து நின்றன. பல அடுக்கு மாடங்களும் மாளிகைகளும் விசாலமாக விழிகளுக்கு விருந்தளித்தன. மண்டபத்துத் தூண்கள். தங்கமுலாம் பூசப்பட்டு தகதகத்தன. அவற்றின் மேல் தங்கக் கொடிகளும் வெள்ளிப் பறவைகளும் சித்தரிக்கப்பட்டன.

நகர நுழைவாயிலில் சாணக்கியன் நுழைந்த போது அவரை எவரும் தடுக்கவில்லை. வாயிற்படிகளில் அவரது பாதம் பட்டதும் அவர் உடலெங்கும் பல நூறு மின்னல்கள் பரவின.

‘ஓ... பாடலீ... நீ எவ்வளவோ மாறிவிட்டாய். பன்னிரெண்டு ஆண்டுகளில் உனது மாற்றம் அதிகம்தான். பழைய நினைவுகள் பறவைகளாய் அவன் சிந்தனையில் சிறகசைத்தன.

முதன் முதலாகப் பாடலிபுரத்துக்குள் நுழையும் போது விஷ்ணுகுப்தனுக்குப் பன்னிரெண்டு வயது. தந்தை சணக்கின் கரங்களைப் பற்றிய வண்ணம் நுழைந்தபோது ஒரு பட்டாம் பூச்சியின் கணவுகளோடு மிதந்துகொண்டிருந்தான். தெற்கே, வெகு தூரத்திலுள்ள தமிழ் நாட்டின் மேற்குப் பகுதியிலுள்ள கொடுங்கல்லூரை விட்டு விட்டு தன் தந்தை புறப்பட்டபோது எங்கோ கண்காணாத தேசத்துக்குப் பயணம் போகிறோம் என்ற கவலை பலமாதங்களுக்குப் பின் பாடலிக்குள் நுழைந்ததும் பறந்து போயிற்று. அன்று அவர்கள் அங்குள்ள மடத்தில் தங்கிக் கொண்டனர்.

மறுநாள், அவனது தந்தை ஒரு ஓலையோடு அமைச்சர் ஷக்தரைத் தேடிப்போய் சந்தித்து உரையாடி விட்டு வந்தார். அந்த ஓலை கொடுங்கல்லூரைச் சேர்ந்த விஸ்வ பண்டிதர் கொடுத்தது. அமைச்சரின் பால்யநண்பர் அவர். இருவரும் காஞ்சிபுரத்து வித்யா பீடத்தில் நான்காண்டுகள் பயின்றவர்கள்.

அன்று மாஸையே அமைச்சர் அவர்கள் தங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்தார். அத்துடன் அவருக்கு அதே வாரத்தில் குருஸ்தானம் கொடுத்து அங்குள்ள வித்யாபீடத்தில் கல்வி கற்பிக்க ஏற்பாடு செய்தார். அவர்கள் வாழ்க்கை

சுந்தர பாண்டியன்

சுகமாகத்தான் நகர்ந்தது. ஒவ்வொரு நாள் இரவும் சணக்கின் மனைவி தன் மகனுக்கு நிறைய கதைகள் சொல்வதோடு மகத நாட்டு, வரலாற்றையும் அரசியலையும் தனக்கு தெரிந்த வகையில் விளக்கிச் சொல்லி வந்தார். மறக்க முடியாதவை சில:

மகதம் பெரிய நாடு. கங்கையும் சோனையாரும் சேரும் இடத்தில்தான் அதன் தலைநகரம். அதன் பெயர் பாடலி. சர்வார்த்த சித்தி அதன் அரசர். அவருக்கு இரண்டு மனைவியர். மூத்தவர் சுனந்தா தேவி; இரண்டாமவர் முரா தேவி. மூத்தவளே பட்டத்து ராணி. இருவருக்கும் நீண்ட நெடு நாட்களாகக் குழந்தைப் பேறு இல்லை. மன்னருக்கு இது தொடர்பாக மனவருத்தம் உண்டு.

ஒருநாள் முனிவர் ஒருவர் சபைக்கு வந்தார். அவரிடம் மன்னர் தன் மனக்குறையைச் சொல்லி தம் மனைவியரோடு அவரது பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினார். முனிவர் அவர்களைப் புன்முறுவலோடு பார்த்த வண்ணம் ஆசி கூறினார். தம் கரகத்தில் இருந்த புனித நீரை மனைவியர்களின் தலையில் தெளிக்க மூத்தவள் தலையில் ஒன்பது துளிகளும் இளையவள் தலையில் ஒரே ஒரு துளியும் விழுந்தன.

“வீரமும் விவேகமும் மிக்க மக்களை நீ பெறுவாய். கவலைப்பட வேண்டாம்” என்று முனிவர் கூறிச்சென்றார்.

அன்று முதல் இரு அரசியரும் கருவுற்றனர். முராதேவிக்கு ஒரே ஒரு அழகான ஆண்மகவு பிறக்க, சுனந்தாதேவிக்கோ ஒரு இறைச்சி பிண்டமே பிறந்தது. அரசனுக்கோ அளவிடமுடியாத வருத்தம். பட்டத்து ராணிக்கோ அவமானம். அரசர் தனது அமைச்சருள் திறமை மிக்கவரான ஸுபுத்திசர்மனைக் கலந்து ஆலோசித்தார்.

ஸுபுத்திசர்மன் அமானுஷ்ய சக்தி வாய்ந்தவன். உழைப்பு மிக்கவன். அரசர்களைப் போன்று அசாத்தியமான காரியங்களைச் செய்வதால், அவனை மக்கள் இராட்சசன் என்றே அழைத்தனர்.

இராட்சசனோ மருத்துவ வல்லுநர்களோடு ஆலோசித்து அப்பிண்டத்தை ஒன்பது துண்டுகள் செய்தான். அவற்றை எண்ணெய்க் கிண்ணங்களில் இட்டு ஒன்பது தினங்கள் வைத்திருந்தான். ஒன்பது நாளும் நவக்கிரகப் பூஜையைச் செய்துவந்தான். அதனால் ஒன்பது துண்டங்களும் ஒன்பது ஆண் குழந்தைகள் ஆயின.

அரசனுக்கோ அவற்றை ஆனந்தம். சுனந்தையின் மக்களான அவர்களை நவநந்தர்கள் என்றும் முராவின் மகனை மௌரியன் என்றும் அழைத்தனர். இராட்சசனுக்கு நவநந்தர்களிடம் எப்போதும் ஒரு வித அன்பு மிகுந்திருந்தது. அவர்கள் அரச குமரர்கள் ஆதலின் அவர்களைக்கவனமாக வளர்த்து பல்வேறு கலைகளைக் கற்பித்து ஆளாக்கினான். மௌரியனும் அவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டான். அவர்கள் வில், வேல், வாள், முதலிய படைக்கலப் பயிற்சிகளோடு குதிரையேற்றம் யானையேற்றம் ஆகியவற்றுடன் அரச நீதி நூல்களிலும் பயிற்சி பெற்றனர். அனைவரிலும் மௌரியனே சிறந்து விளங்கினான்.

அவர்கள் அனைவருக்கும் திருமணமும் ஆயிற்று. மௌரியனுக்குத் தன் மனைவியிடமும் காதற்கிழத்தியிடமும் நூறு குழந்தைகள் பிறந்தன. அவர்களும் வளர்ந்து அரசியல், கல்வி, போர் ஆகியவற்றில் வல்லமை பெற்றனர்.

நவநந்தர்கள் மௌரியர்களிடம் பொறாமை கொண்டு அவர்கள்மீது வெறுப்பை வளர்த்து வந்தனர். அரசனோ

அரசரிமையை நவநந்தர்களிடம் விட்டு விட்டு முனிவர்களோடு அறநூல்களை ஆய்வதில் ஈடுபட்டான். மௌரியர்கள் அரசுக்குத் துணைபுரிந்திட முன்வந்தனர். மௌரியன் படைத்தலைவனாகினான். அவன் பாகுராயணன், பத்திர படன் முதலிய எட்டு வீரத்தோழர்களோடும் நூறு மக்களோடும் எண் திசையும் சென்று பலவெற்றிகளைப் பெற்று பேரும் புகழும் பெற்றுவந்தான். மகதமக்கள் மௌரியரையே பெரிதும் நேசித்தனர்.

நவநந்தர்கள் மௌரியர்களை அழிக்கச் சதி செய்தனர். இராட்சசன் இதனை அறிந்தும் அறியாதவன் போன்று கவனித்து வந்தான். ஒரு நாள் சர்வார்த்த சித்தி அரசன் காசிக்குப் போனான். அவரோடு அமைச்சர் இராட்சசனும் தீபாய் வந்தான். வந்ததும் அவர்களுக்கோ பெரும் அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. ஒரு வகையில் இராட்சசன் எதிர்பார்த்ததுதான். ஆம்... மௌரியர்கள் நூற்றுவரையும் காணவில்லை. மன்னன் மனம் உடைந்து முற்றும் துறந்த துறவி ஆயினான். முராதேவி மக்களையும் பேரர்களையும் காணாமல் உயிரையே துறந்து விட்டான். நந்தர்கள் தங்களுக்கு எதுவும் தெரியாது என்று நாடகம் நடத்தனர். ஆனால் நகர மக்களோ இது நந்தர்களின் சதி வேலை என்றனர். சுரங்கத்துள் தள்ளிக் கொண்டு விட்டதாகப் பேசிக் கொண்டனர். தற்போது தனந்தன் அரசனாக ஏனையோர் அவனுக்கு உதவி புரிந்து வருகின்றனர்.

இது விஷ்ணு குப்தனுக்கு வரலாறாகத் தோன்றவில்லை. ஒரு நாள் அம்மாவிடம்,

“இந்தக் கதையெல்லாம் உனக்கு எப்படி அம்மா தெரிந்தன?” என்று கேட்டான்.

“பெண்கள் பேசிக் கொள்கின்றனர்” என்றாள்.

விஷ்ணுகுப்தனால் இவற்றை நம்பவும் இயலவில்லை நம்பாமல் இருக்கவும் முடியவில்லை. ஆனால் கதை சுவா ரஸ்மாக இருந்தது. தந்தையிடம் இது பற்றி அவன் எதுவும் கேட்க வில்லை. ஆனால் அவன் தான் கல்விகற்கிற சாஸையில சக நண்பர்களோடு பேசிக் கொண்டான். அவன் நண்பர்களோடு தினம் யாசகம் பெற்று கல்வி கற்று வந்தான்.

ஒரு நாள் திடீரென்று அமைச்சர் ஷக்தர் கைது செய்யப்பட்டார். நகரமே பரபரப்புற்றது. அப்பொழுது இருந்த அமைச்சர்களுள் அவரே நேர்மையும் நியாயமும் உடையவர். அன்று இரவு சணக்கால் உணவு உண்ண முடிய வில்லை. அவர்கள் வந்து ஆறு மாதங்கள் ஆகிவிட்டன. இவ்வளவு காலமும் நல்ல நட்போடும் அன்போடும் பழகிய அமைச்சருக்கு ஏற்பட்ட நிலமை அவரைப் பாதித்தது.

அன்றுதான் தந்தையிடம் விஷ்ணுகுப்தன் அதுபற்றி விசாரிக்க ஆரம்பித்தான்.

“ஏனப்பா இப்படி ஆயிற்று?”

“உலகம் கெட்டு வருகிறது.”

“என்னப்பா சொல்கிறீர்கள்?”

“குடிமக்கள் தவறு செய்தால் அரசனிடம் முறையிடுவார்கள். அரசனே தவறு செய்தால்!”

“வேறு வழியில்லை. ஆண்டவனிடம் தான் முறையிட வேண்டும்?”

“பயனில்லை மகனே!”

“ஏனப்பா? தெய்வம் நின்று கொல்லும் என்பார்களே!”

“காலம் மாறிவிட்டது. இல்லை மலையேறி விட்டது. தவறு செய்த அரசனிடமே முறையிடவில்லை, முறை கேட்டார் அமைச்சர்.”

“அரசன் என்ன தவறு செய்தார்?”

“தனநந்தர் பேராசை பிடித்தவர். வேலியே பயிரை மேய்வது போன்று அரசாங்க பொக்கிஷத்தை அரசனே கொள்ளையிட்டு, யாருக்கும் தெரியாமல் மறைத்து விட்டான். இதனை ஷக்தரின் ஒற்றன் சிசுபால் கண்டு பிடித்து சொல்லிவிட்டான். இதனால் வேதனையும் வெறுப்பும் அடைந்த அமைச்சர் வேறு வழியில்லாமல் அரசரைச் சந்தித்து கண்டித்தார். எவ்வளவோ எடுத்துச் சொன்னார். அடிமேல் அடிவைத்தால் அம்மியும் நகரும், ஆனால் அரசன் நகர வில்லை. அதனால் அமைச்சரே புலனாய்வு செய்து மறைத்து வைக்கப்பட்ட பொக்கிஷத்தைக் கண்டு பிடித்தார். மக்களின் செல்வத்தை மக்களுக்கே வாரி வழங்க முன்வந்தார். இதை அறிந்த அரசர் அவரை இரவோடு இரவாகக் கைது செய்து சிறை வைத்து விட்டார்.”

“ஆ..... கொடுமைதான். முடிவு என்னப்பா?”

“மக்களுக்கு எதிரான இச்செயலுக்கு மக்களே எதிர்ப்பு தெரிவிக்க வேண்டும். மக்கள் எழுச்சியே மன்னனை மாற்ற வேண்டும். ஆனால், மக்கள் எழ முடியாமல் விழுந்து கிடக்கிறார்கள். அவர்களை முதலில் எழுப்புதல் வேண்டும். அதன் பொறுப்பை நானே எடுத்துக் கொள்ளப்போகிறேன்.”

“நீங்களேவா?”

“ஆமாம். இது என் நண்பருக்குச் செய்யப்போகிற நன்றிக்கடன் மட்டுமல்ல - நாட்டுக்குச் செய்கிற நன்மை என்றும் கருதுகிறேன்.....”

“எனக்கு என்னவோ பயமாகவே இருக்கிறது” என்றார் விஷ்ணுகுப்தரின் தாய்.

“பயப்படாதே! நடப்பது நடந்தே தீரும்.” அன்று அவர்மட்டும் தூங்கியிருக்க மாட்டார். மற்ற இருவரும் மெதுவாகத் தூக்கத்துள் ஆழ்ந்தனர்.

மறுநாள் சணக் நகரமக்களைச் சந்திமுனைகளில் சந்தித்தார். நாட்டு நிலையை விளக்கி நெடிய உரைகளை ஆற்றினார். கேட்ட மக்கள் வியந்தனர். பத்து நூறாகி நூறு ஆயிரமாயிற்று. மக்களின் எண்ணிக்கை. ஆனால் அன்றுமாலையே அவரும் கைது செய்யப்பட்டார்.

சிறையில் சணக் உண்ணாவிரதம் இருந்து உயிரை விட்டார். அவரது சிறப்பை மக்கள் அறிந்து கொள்ள முடியாத வகையில் இரகசியமாக வைத்துக் கொண்டனர். எனினும் இதனைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அறிந்த மக்கள் குமுறுகின்றனர்.

மக்களின் கலவரங்களை அடக்க ஷக்தர் விடுதலை செய்யப்படுகிறார். அவரைப் பார்த்த மக்கள் ஆறுதல் அடைகின்றனர். அவரோ சணக்கின் நிலைமைக்காக ஆறாத்துயரம் அடைகிறார்.

விஷ்ணு குப்தனைத் தந்தையின் மரணம் பெரிதும் தாக்கி விடுகிறது. இரண்டு நாட்கள் வீட்டைவிட்டு வெளியே வரமுடியாமல் உறைந்து போகிறான். அவளது தாயோ நடைபிணமாகிறாள். கொடுங்கல்லூரில் வாழ முடியாமல் பாடலிக்குப் பிழைக்க வந்தோம். வந்த இடத்துக்கும் வந்து விட்டானே எமன் என்று புலம்பிக்கொண்டிருந்தாள்.

யாசகத்திற்காக வெளியே வந்த விஷ்ணுகுப்தன் வீடு வீடாக ஏறி இறங்குகிறான். எவரும் அவனுக்கு பிச்சை போட விரும்பவில்லை. அவனது பாத்திரம் வெறுமையால்

நிரம்பிற்று. ராஜ துரோகியின் மகன் என்றே அனைவரும் அவனைக் கண்டு ஒதுங்கிச் செல்கின்றனர்.

குருகுலத்திற்குப் போனாள். கூடப் படிப்பவர்கள் கூட அவனை ஒதுக்கினர். ஆசிரியர் அபிநவ குப்தர் கொஞ்ச நேரம் மௌனம் சாதித்தவர் இறுதியில் “இனிமேல் நீ இங்கு வரவேண்டாம்” என்று கூறிவிட்டார்.

விஷ்ணுகுப்தன் வீட்டிற்கு திரும்பிய போது நடைபிணமாக இருந்த தாய் நிஜ பிணமானாள். மேலும் நொறுங்கிப் போகிறான் விஷ்ணு குப்தன். ஷக்தர் செய்தியை அறிந்து அவளது இறுதிச் சடங்குக்கு உதவுகின்றார்.

திக்கிரமை பிடித்தவனாக விஷ்ணுகுப்தன் நகரை வலம் வருகிறான். இவனது நிலைமையைக் கண்ட ஒரு துறவி இவனைத் தேற்றுகிறார். “விழுவது எழுவதற்கே! சோதனைகள் சாதனைகளுக்காகவே!” என்று எடுத்துக் கூறுகிறார்.

இனி இந் நகரில் இருக்கக் கூடாது என்ற முடிவுக்கு வந்தவனுக்கு எங்காவது போய் சிறப்பாகக் கல்வி கற்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் உருவாகிறது. தட்சசீலமே அவன் எண்ணத்தில் தோன்ற, வர்த்தகர் ஒருவரின் உதவியால் தட்சசீலத்தை அடைகிறான்.

தபோநிதி என்ற ஆசிரியர் இவனது அறிவாற்றலைக் கண்டு வியந்து தனது குருகுலத்தில் சேர்த்துக் கொள்கிறார். பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் தட்சசீலத்தில் கரைந்து போக, பாடலிபுரத்தில் பட்ட பாடங்கள் மட்டும் மறையாமல் இருந்தன.

தன்னை அனாதையாக்கிய பாடலிபுரத்தை, தனக்கு ஒரு வேளை உணவுக்கும் பிச்சை இடாத குசுமபுரத்து மக்களை

நினைக்கும் போதெல்லாம் நெஞ்சுக்குள் நெருப்புக் குவியல்கள் பரவின.

இன்று பாடலிபுரம் மாறிவிட்டது. விஷ்ணுகுப்தனும் உடலால் மாறிவிட்டான். ஆனால் பாடலிபுரத்தின் ஆட்சியும் அதே தளநந்தனும் மாற வில்லை. அவனது அட்டூழியங்களும் மாறவில்லை.

பாடலிபுரத்துக்கே ஒரு பாடம் கற்பிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவள் நெஞ்சில் விழுந்தது. “என்னோடு பேச விரும்பாத பாடலியே. என்னைப் பற்றி மட்டுமே உன்னைப் பேசும்படி வைக்கப் போகிறேன், பார்!” என்ற ஆவேசம் அவருள் புகுந்து கொண்டது.

4. சந்திரகுப்தனின் சரித்திரம்

சாணக்கியன் போஜன சாலையைப் பற்றி விசாரித்தறிந்தார். அவரது கால்கள் அங்கே விறைந்தன. அது பெரிய மாளிகை. அது மகாராஜன் தனநந்தனும் இளவரசர்களும் ஓராயிரம் பிராமாணர்களோடு உணவருந்தும் இடம். அமாவாசை போன்ற விசேச நாட்களில் சிறப்பு விருந்து நடைபெறுவதுண்டு.

அன்று அமாவாசை தினம். அன்று காலை பத்து மணிக்கு அரசன் அங்கு வருவான். அப்போது மணி எட்டுதான். இன்னும் இரண்டு மணிநேரம் உள்ளது. அதுவரை போஜனசாலையைச் சுற்றியிருந்த விசாலமான பூவனத்தில் உலாவினார் சாணக்கியன்.

அவரது கண்ணுக்குச் சற்று தூரத்தில் கம்பிரமாக உயர்ந்திருந்த அரண்மனை தெரிந்தது. சிகநாக வம்சத்தின் கடைசிப் பேரனும், கௌரவர், சாலகர், சூரசேனர், மிதிவர் முதலிய பழங்குடி ராஜ பரம்பரைகளைச் சிதற அடித்து அவற்றைத் தன் நாட்டோடு சேர்த்துக் கொண்டு அவற்றிலிருந்து திரைபெற்று, மகாபத்ம தனநந்தன் என்று அழைக்கப்படும் அரசன் அவரது நினைவில் தோன்றினான்.

கங்கையில் அந்த அரண்மனையின் தோற்றம் நிழலாகப் படிந்திருந்தது. ஆனால் நீர்ப் பரப்பின் நெளிவுகள் அரண்மனையை அசைத்து விளையாடியது.

“ஆ... யாராலும் அசைக்க முடியாத தனநந்தனின் அரண்மனையைக் கங்காதேவி எவ்வாறு சூட்டிப்படைக்கிறாள்... முடியும். எல்லாம் முடியும். முடியாதது எதுவுமில்லை.”

நினைவுகளில் ஆழ்ந்த வண்ணம் நடந்தவர் திடீரென்று தடுமாறி விழுந்தார். எதிர்பாராத வீழ்ச்சி. அவருக்கோ எடுத்துச்சொல்ல முடியாத எரிச்சல். ஏறிட்டுப் பார்த்தார். தன் கால்களைத் தடுக்கிவிட்டது வேறு எதுவுமல்ல. ஒரு புல்தான். புல்தானே என்று அவர் சுமமா இருக்க வில்லை.

தன்னைவிட்டுச் சிதறிக் கிடந்த தாமிரச் செம்பையும் பஞ்ச பாத்திரத்தையும் எடுத்தார். துணி முடிச்சு சற்று தூரத்தில் கிடந்தது. அதனையும் எடுத்துக் கொண்டார். நகர்ந்து போய் அந்தப் புல்லின் அருகிலே உட்கார்ந்து, ஒரு தோட்டக்காரனைப் போன்று அப் புல்லைப் பிடுங்க ஆரம்பித்தார். புல்லைச் சுற்றிலும் ஆழமாகத்தோண்டி, அதன் ஆணிவேரைக் கண்டுபிடித்து பிடுங்கினார். பிறகு தனது துணி முட்டைக்குள் இருந்த சிக்கி முக்கிக் கல்லோடு எஃகுத்துண்டும் பஞ்சம் எடுத்தார். அவற்றில் உருவாக்கிய நெருப்பால் புல்லை எரித்தார். அது சாம்பலாயிற்று. தாமிரச் செம்பிலிருந்து பஞ்சபாத்திரத்தில் நீரை ஊற்றி அச்சாம்பலை அதில் கலக்கினார். அதனை ஆர்வத்தோடும் திருப்தியோடும் குடித்து ஒரு ஏப்பமிட்டார்.

இதனைக் கவனித்த ஓர் இளைஞன் ஆச்சரிப்பட்டான். ஒருதரமான உயரம், நல்ல தேகக்கட்டு, தசை புஷ்டி, இருபது வயது இருக்கும். அவனது ஒவ்வொரு அங்கமும் அதன் அசைவும் அவனை ஒரு மாவீரன் என்று பறைசாற்றியது. முகத்தில் புன்னகையும், எல்லோரையும் கவரும் வசீகரமும் இருந்தாலும் அதற்குள் ஒரு சொல்ல இயலாத... சோகம் சுருண்டு கிடந்தது. கங்கைக் கரையோரங்களில் நெய்யப்படும் பிரசித்தி வாய்ந்த ரவை சல்லா ஆடையை அவன் அணிந்திருந்தான். மேலே பட்டுச்

சுந்தர பாண்டியன்

சொக்காய், தோளில் சரிகைத் துப்பட்டா, தலையில் சரிகை முண்டாக. அவன் பெயர்தான் சந்திரகுப்தன்.

தன்னை ஒருவன் கண்காணிப்பதை அறிந்து திடுக்கிடாமல் புன்னகையோடு எழுந்தார் சாணக்கியன். சந்திரகுப்தனுக்குச் சாணக்கியன் புதிராகத் தோன்றினார். எனினும், கொஞ்சம் குட்டையான உயரமும், லேசாகக் கருத்த நிறமும் பூனூலும் நெற்றிப் பொட்டும் கழுத்தில் கிடந்த மாலையும் ஒருவித மரியாதையை அவர் மீது ஏற்படுத்தியது.

எனினும் அருகிலே “போய், “ஐயா! என்னகாரியம் செய்கிறீர்கள். ஏதாவது மூலிகை சாப்பிடுகிறீர்களா?” என்று விசாரித்தான்.

“அது மூலிகையன்று. சாதாரண புல். ஆனாலும் என் காலை இடறி விட்டுவிட்டது. நான் வீழ்த்தப்பட்டேன். அதனால் அதனைப் பிடுங்கி எரித்துக் குடித்துவிட்டேன். என்னை அவமானப்படுத்துவது எதுவானாலும் சரி எவராயினும் சரியே, அவர்களுக்கும் இதே கதிதான். சாணக்கியனுக்குச் சத்துருக்கள் இல்லை. இருந்தால் இப்படிபே அழிவார்கள்.”

சந்திரகுப்தனுக்கு ஆச்சரியம் அதிகமாயிற்று. “இவர்தானா சாணக்கியன். அர்த்தசாத்திரத்தை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் ஆச்சாரியர். மகா மாயாவி. அரசியலில் அசாதாரணமானவர், மந்திர தந்திர. பல சாஸ்திரங்களைப் பயின்ற பண்டிதர், இருபது வயதிலேயே பாண்டித்தயத்தில் ஈடு இணையற்றவர், ஆனால் பார்ப்பதற்கு ஒரு பைத் தியகாரணப்போல் இருக்கிறாரே, என்று எண்ணினான்.”

“ஒரு புல்லைப்போய் இப்படி தண்டிக்க வேண்டுமா?” என்று மெதுவாகக் கேட்டான்.

“இது தண்டனை அல்ல ஒரு வகை தர்மநியாயம். நமது காலை இடறிவிடுகிற எதுவுமே நமது இலட்சியப் பயணத்தின் எதிரிகளே. இதனால் நமக்கு மட்டுமல்ல நாட்டிற்கும் நன்மையே விளையும். இப்படிச் செய்வதால் எனக்குக் கோபம் தணிகிறது. மனதுக்கு இதமாகவும் இருக்கிறது”. என்றார் சாணக்கியன்.

“எல்லா எதிரிகளையும் இவ்வாறு அழிக்க முடியாதே”

“ஏன் முடியாது? முயன்றால் முடியாததில்லை”

“குருவி முட்டினால் குன்று உடையுமா?”

“குன்று என்றால் நீ குருவியாகாதே. சிறியவன் என்றாலும் உளியாகு உடைத்தெறி. சரி, நீங்கள் யார்?”

“நான்தான் சந்திரகுப்தன்! போஜன சாலையின் பொறுப்பாளன்”.

“ஓ... நான் இளவரசன் என்று நினைத்தேன்”

“ஒரு வகையில் இளவரசன் தான்”

“அப்படியா?”

“ஆமாம். அது ஒரு கதைதான். உங்களைப் போன்ற உத்தமர்களிடம் அதனைச் சொல்லலாம். உங்களைப் பற்றி நானறிவேன். இந்த நாடும் அறியும். நீங்கள் காசிமாநகரத்தில் சமீபத்தில் பெற்ற வெற்றி இங்கு பிரசித்தம். நீங்கள் வித்வத் பரிஷத்தில் சாஸ்திர வாதத்தில் வெற்றி பெற்றதில் இங்குள்ள பண்டிதர்கள் எல்லாம் உங்களை எண்ணி நடுங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர்”

“நீங்கள் சொல்வது ஓரளவிற்கு உண்மையாக இருக்கலாம். நான் இங்கு ஏன் வந்திருக்கிறேன் தெரியுமா?”

“கூறுங்கள்”.

“எனது அர்த்தசாஸ்திரத்தை எழுதி முடிக்க வேண்டும். அது மகாராஜர்களுக்கு வழிகாட்டத்தக்கது. அவர்கள் எவ்வெவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று அதில் கூறியிருக்கிறேன். அத்தோடு பல விஷயங்கள் இரகசியமாகவும் சொல்லியிருக்கிறேன். வேதோத்தமான நான்கு வருணத்தவர்களுக்கேனும் நமது ஸ்நாதனதர்மத்திற்கேனும் விரோதமாக அவற்றை ஒரு போதும் உபயோகிக்காத ஒரு மகாராஜனுக்கு அதை அர்ப்பணிக்க வேண்டும். பாணினி வரூசி போன்ற ஆயிரக்கணக்கான பண்டிதர்கள் இருந்த பாடலிபுத்திரமே பொருத்தமான இடம். அதுமட்டுமல்ல பன்னிரெண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் என்னை அனாதை ஆக்கித் துரத்தியதும் இந்நகரமே. அதற்கு இதுதான் சரியான பழிவாங்குதல். என்நூல் எழுதி முடிக்கப் படவேண்டிய இடமும் காலமும் இதுதான். ஆனால், நான் தேடும் பேரரசனே இன்னும் கிடைக்கவில்லை... சரி... உங்கள் கதையைச் சொல்லுங்கள்.”

“மௌரியரைத் தெரியுமா?”

“ஓ... திடீரென்று மாயமாக மறைந்து போனாரே...”

“ஆமாம். ஆனால் அவர் மறையவில்லை மறைக்கப்பட்டார்.”

“விவரமாகச் சொல்லுங்கள்! மௌரியரின் கடைசி காலம் குழப்பமானது... கொஞ்சம் புதிரானது. அவரது நூறு பிள்ளைகளோடு அவர் காணாமல் போனதாகக் கூறுவார்கள். நிறைய கதைகள் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன்.”

“அது தவறு. நூறு பிள்ளைகள் அல்ல நூறு வீரர்கள். மௌரியர் மகாநந்திக்கு முராவின் மூலம் பிறந்தவர். அவள்

பிப்லவனத்து மௌரியர்களின் அரசரது ஒரே மகள். மகாநந்திக்குச் சுனந்தை என்னும் அரசகுல மனைவியும் உண்டு. அவளுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள். உங்களுக்குத் தான். விராத சத்திரியன் என்றால் என்ன வென்று புரியுமே”

“ஓ... சத்திரியன் ஒருவன் தன் இந்து மதத்தை விட்டு பௌத்த மதத்தைத் தழுவினால் அவன் சூத்திரனாகக் கருதப்படுவான். அவன் மீண்டும் இந்துமதத்திற்குத் திரும்பி வந்தால் விராத சத்திரியன் ஆகிறான்”.

“மௌரியரும் விராத சத்திரியத் தாயின் வயிற்றில் பிறந்தவர். எனவே, அவருக்கு அரச உரிமை மறுக்கப்பட்டது. அப்போது மன்னர் மகாநந்திக்கு மகாபத்மன் என்பவன் மீது மிகுந்த அபிமானம் உண்டு. அவன் ஒரு சத்திரியனுக்கும் சூத்திரப் பெண்ணுக்கும் பிறந்தவன். ஆனால் அவளது தந்தை பிறப்பால் சத்திரியன் என்றாலும், வறுமை காரணமாக நாவிதத் தொழில் செய்து வந்தான். அவனை மன்னர் அரண்மனை அம்பட்டனாக வைத்திருந்தார். அவன் மன்னருக்கும் ராணி சுனந்தையாருக்கும் மிகவும் வேண்டியவன் ஆனதால் அவளது பதவி வேகமாக உயர்ந்தது. இறுதியில் பிரதான மந்திரியாகவும் சேனாதிபதியாகவும் உயர்ந்து நின்றான். அவன் கலிங்கம் போன்ற அடக்க இயலாத நாடுகளைப் போரிட்டு அடக்கியதால் படை வீரர்களால் பெரிதும் பாராட்டப் பெற்றான். ராணி சுனந்தையும் அவன் மீது மோகம் கொண்டாள்.”

“பாத்திரம் அறிந்து பிச்சை இட வேண்டும் என்பது சரிதான்.”

“ஆமாம். இருவருக்கும் கள்ளத்தொடர்பு வளர்ந்தது. எப்படியாவது அரசனை ஒழிப்பதற்கு இரண்டு பேரும் சதி

செய்தனர். ஒரு நாள் அரசனையும் அவனது இரு பிள்ளைகளையும் கொன்று விட்டு மகாபத்மன் அரசன் ஆயினான். மக்களும் எதிர்ப்பில்லாமல் அவனை ஏற்றுக் கொண்டனர். ஆனால் சகாதேவன் என்னும் மந்திரியின் மகனான பிராமணன் மட்டும் அரசனுக்கு விரோதமாக இருந்தான். அவனையும் மகாபத்மன் ஒரு நாள் சதிசெய்து கொன்று அரண்மனைக்குள்ளேயே புதைத்து விட்டான்.”

“சுனந்தையின் கதி”

“அவளையும் அவன் வெளிப்படையாக மணந்து கொண்டான். அவளும் எட்டுப்பிள்ளைகளைப் பெற்றாள். அவர்கள் நவநந்தர்கள் என அழைக்கப்பட்டனர். சுகல்பன் இப்போது அரசராக இருக்கிறான். அவனே மூத்தவன். பாண்டுகதி, கோபாலன், ராஷ்டிர பாலன், கோவிஷணகன், தாஸனிந்தன், வைவர்த்தகன், தனநந்தன் ஆகிய ஏழுபேரும் இளையவர்கள். மகா பத்மனும் பராக்கிரமம் உள்ளவனே. மகாநந்தி பலவீனமான அரசன். அவன் காலத்தில் கொள்ளைக்காரர்களும் கலகக்காரர்களும் நாட்டை அலைக்கழித்து வந்தனர். அவர்களை எல்லாம் அடக்கி ஒடுக்கினான் மகாபத்மன். பெரிய பிரபுக்களையும் மக்களுக்கு கொடுமை செய்யும் அரச குடும்பத்தவர்களையும் ஒழித்தான். அவனது ஆட்சிஎல்லை இமயம் முதல் குந்தலம் வரையிலும் யமுனை முதல் பிரம்மபுத்திரா வரையிலும் பரவியிருந்தது.”

“அவனும் பெரிய வீரன்தான்... இல்லையா?”

“வீரன் மட்டுமல்ல, விவேகியும் கூடத்தான். பிராமணர்களையும் ஆதரித்து வந்தான். மற்றமதத்தவர்களிடமும் இதமாக நடந்து கொண்டான். பிரபுக்களுக்கும் பெரிய மனிதர்களுக்கும் அவனைப்பிடிக்காமல் போனாலும் சாதாரண மக்கள்

அவனைப் பெரிதும் போற்றினார். அவனது ஆரம்பகால அக்கிரமங்களையும் மறந்து போனார்கள். மௌரியர் படைத்தலைவனையும் மறந்து போனார்கள். மௌரியர் படைத்தலைவனாகிப் பல வெற்றிகளைப் பெற்றார். மகாபத்மனையும் தன் தந்தையைப் போல பாவிக்கலானார். அவரது மெய்க்காவல் படையாகவும் ஆனார். இறுதியில் மகா பத்மன் சுரத்தால் இறக்க, சுகல்பனும் அவனது தம்பிமாரும் பட்டத்துக்கு வந்தனர். சுகல்பன் அரசனாக, அவனது தம்பிமார்கள் இளவரசர்களாகவும் மாகாணத் தலைவர்களாகவும் ஆயினர். இவர்கள் தந்தையைப் போன்றே கொடுங்கோன்மையும் ஏதேச்சாதிகாரமும் கொண்டிருந்தார்களே ஒழிய அவரது போர்த் திறமையும் அரசியல் அறிவும் இல்லாமல் போனது. அனைவரும் தலைநகரத்திலேயே இருந்துகொண்டு கூத்தடித்தார்கள். நக்கரநாஸன், ஷக்தர் என்னும் மந்திரிகளின் அறிவுரை கேளாமல் இராட்சசனை முக்கிய மந்திரியாக்கிக் கொண்டனர். தளபதி பதவியிலிருந்து மௌரியரை நீக்கி விட்டு பத்தசாலனை நியமித்தனர்.”

“ஒரு நாள் தனந்தன் மௌரியரை கங்கைக்கரை யோரமாக இருந்த பொக்கிஷசாலைக்கு அருகில் வரச்சொன்னான். அங்கிருந்த மந்திராலோசனைக் கூடத்தில் மௌரியர், நூற்றுவரோடு கூடினார். தனந்தன் தனது தம்பியரோடும் இராட்சசன் பத்தசாலன் ஆகியோரோடும் வந்தான். பாஞ்சாலத்தின் மீது படையெடுப்பது பற்றி பேசுவதாக நடித்தான். இறுதியில் மாயமாய் மறைந்து நூறு பேரையும் உள்ளே வைத்து இரகசிய கதவுகளை மூடிவிட்டான்.”

சுந்தர பாண்டியன்

“நந்தர்களின் சூழ்ச்சியைத் தாமதமாகவே புரிந்து கொண்ட மௌரியர் அங்கிருந்து தப்ப முடியாமல் தவித்தார். அங்கே நூறுபேரும் மூன்று நாட்கள் உண்ணக் கூடிய அளவிற்கே உணவுப்பொருட்களும் விறகுக்கட்டைகளும் மட்டுமே இருந்தன. மௌரியர், 'நாம் சதி வலையில் சிக்கிக் கொண்டோம். நந்தர்களே வந்து கதவைத்திறந்தால் ஒழிய நாம் வெளியேற முடியாது. அவர்கள் இனி வரமாட்டார்கள். நாம் மூன்று நாள் தான் உயிர் வாழமுடியும். பிறகு அனைவரும் செத்துப் போவோம். நம்மை இந்த நிலைக்கு ஆளாக்கிய நந்தர்களை இப்போது நாம் பழிவாங்க இயலாது. ஆனால் எப்படியாவது பழிவாங்க வேண்டும். அதற்கு ஒரே ஒரு வழிதான். நாம் அனைவரும் உயிரோடு இருக்க மூன்றுநாள் உண்ணப்போகிற உணவால் ஒருவன் பலமாதங்கள் உயிர்வாழலாம். எனவே மற்றவர்கள் இப்போதே செத்துப்போவது நல்லது. உயிரோடு இருப்பவன் இறந்து போனவர்களை இந்த விறகுக் கட்டைகளால் எரித்து தகனம் செய்யவேண்டும். வெளியே போனதும் முறைப்படி அபரக்கிரியை செய்ய வேண்டும். அதோடு நந்தர்களைப் பூண்டோடு அழித்து ஒழிக்க வேண்டும் என்று விளக்கமாகத் தனித்திட்டத்தைக் கூறினார். எல்லோரும் ஒரு மனதாக மௌரியரின் மகனும் இளையவனுமான சந்திரகுப்தனைத் தேர்ந்தெடுத்தனர்”

“நீங்கள்தானா அவன்? கடவுள் கருணை மிக்கவர்! அதுசரி. எப்படி வெளியேறினீர்கள்?”

“அன்றைக்கே அனைவரும் கத்தியால் தங்கள் கழுத்தை அறுத்து தற்கொலை செய்து கொண்டனர். நான் மட்டும் மௌரியரிடம் சத்தியம் செய்து கொடுத்தேன் எப்படியாவது

பழிக்குப் பழி வாங்கி விடுவதாக! அவர்களின் உடல்களை எரித்து சாம்பலாக்கிக் குவித்தேன். அப்போது எனக்குப் பத்து வயது. நான்கு மாதங்கள் அந்தகாரச் சிறையில் அவதிப்பட்டேன். ஒரு நாள் கதவு திறந்தது. தனநந்தன் தம்பியரோடும் ராட்சசனோடும் வந்தான். நான் மட்டும் உயிரோடு இருப்பதை அறிந்து ஆச்சரியப்பட்டனர். என்னை விசாரித்தனர். நானும் மௌரியர் சொல்லித் தந்த பொய்களைச் சொன்னேன். 'எல்லோரும் தற்கொலை செய்து கொண்டனர் மன்னருக்கு நம் மீது நம்பிக்கை இல்லாமல் போய்விட்டதே என்று வருந்திச் செத்தனர். சிறு பிள்ளையாகிய என்னை மட்டும் உயிரோடு விட்டனர். நீ பிழைத்திருந்தால் மன்னருக்கு விசுவாசமாக நடந்து கொள் என்றனர்' என்றேன். அவர்களும் நம்பினர். நானும் உயிர்வாழ விருப்பம் இல்லாதவனைப் போல நடித்தேன். இராட்சசனோ அதை நம்பி என்னைத் தேற்றினான். மௌரியரைப் புகழ்ந்தான்."

"தனநந்தன் என்னிடம்," 'சந்திரகுப்தா, நீ கவலைப் படாதே. நாங்கள் உன்னை ஒன்றும் செய்யமாட்டோம். நீ நல்லவன். உனக்கு மௌரியரின் சொத்துகள் அனைத்தையும் தருவோம். அரசு வேலையும் தருவோம் என்றான். நானும் ஒப்புக் கொண்டு வெளியே வந்தேன். எனக்கு இறந்து போனவர்களுக்குச் சடங்கு செய்யவும் அனுமதி தந்தனர். நானும் அவர்களின் நம்பிக்கைக்கு உரியவனாக நடந்து கொண்டேன்.

"அது மட்டுமல்ல என புத்தி கூர்மையின் மீதும் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை வரும்படி ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்தது. சிங்களத்தரசன் ஒரு சிங்கக் கூண்டை அனுப்பி ஒரு போட்டி வைத்தான். அதாவது கூண்டைத்திறக்காமல்

சிங்கத்தை வெளியே கொண்டு வரவேண்டும் என்பது தான் போட்டி நிபந்தனை. எல்லோரும் முடியாமல் திகைத்த போது நான் மட்டும் முடிவு செய்தேன், ஒரு மணிநேரம் உற்று பார்த்து யோசித்தபின். அது நிஜமான சிங்கமல்ல, மெழுகால் ஆன பொம்மை சிங்கம். அதனால் பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்புச் சலாகையொன்றை சிங்கத்திற்குள் பாய்ச்சினேன். அது உருகி வெளியே வந்தது.”

“நீ எப்படி கண்டு பிடித்தாய்?”

“அதுவா? ஓலையில் “ஸிம்ஹ ஏஷ வித்ராவ்யதாம்” என்று எழுதியிருந்தது. அதற்கு “இந்த சிங்கம் துரத்தப் பட்டும்” என்று பொருள். மூன்று நாட்களுக்குள் துரத்தா விட்டால் சிங்களர்கள் மகதர்களைவிட அறிவாளிகள் என்பதை ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும் என்ற நிலையில் ஓலைவாக்கியத்தினை ஆராய்ச்சி செய்தேன் “வித்ராவ்ய தாம்” என்ற சொல்லுக்கு உருக்கப்பட்டும் என்ற பொருளும் உண்டு. அதனால் நான் அது மெழுகாக இருக்கலாம் என்று யூகித்தேன்.”

சாணக்கியன் அவனது சாமார்த்தியத்தை மெச்சினார். பத்து வயதிலேயே நான்கு மாதங்கள் அரைப்பட்டினியோடு கிடந்தது மட்டுமல்லாமல் நூறு பேரின் சாவையும் கண்டு பிணங்களையும் எரித்த நெஞ்சுரமும் சாணக்கியனைப் பிரமிக்க வைத்தது. தான் தேடிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு மாமன்னனின் தகுதிகள் இவனிடம் இருப்பதாக உடனே முடிவு செய்தார்.

சந்திரகுப்தனுக்கும் தனக்கு உதவக்கூடிய ஒரு ராஜதந்திரியாகச் சாணக்கியருக்குத் தகுதி உண்டு என்பதைப் புரிந்து கொண்டான். இருவரும் கொஞ்ச நேரம் மனம்

விட்டுப் பேசினர். சாணக்கியருக்குப் பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது. அப்போது நேரம் ஒன்பதரை மணி இருக்கலாம்.

“சரி சந்திரகுப்தா! பசிக்கிறது. வா. போஜன சாலைக்குப் போவோம்” என்றார் சாணக்கியன். “இன்று நான் விடுமுறையில் இருக்கிறேன். அமாவாசை ஆனதால் வீட்டில் ஒரு பூஜை இருக்கிறது. இன்று போஜன சாலையில் சிறப்பு விருந்து. அதனால் போய் கவனித்துவிட்டுவந்தேன். நீங்கள் போய் சாப்பிட்டு விட்டு வாருங்கள் என் வீட்டுக்கு” என்றான் சந்திரகுப்தன்.

“எனக்கு உன் வீடு தெரியாதே”

“அந்தச் சிரமம் உங்கட்கு வேண்டாம். எனது ஆள் ஒருவன் உங்கட்காகக் காத்திருந்து உங்களை அழைத்துக் கொண்டு வருவான். நான் வரட்டுமா?” என்று விடைபெற்றுக் கொண்டு போனான் சந்திர குப்தன்.

சாணக்கியரும் போஜனசாலையை நோக்கிப் புறப்பட்டார். வாயிலை நெருங்குமுன் பூஜை ஒன்று குறுக்கிட்டது. கொஞ்சம் நின்று நினைத்துப் பார்த்தார்.

“தீய சகுனம் ஆயிற்றே. பரவாயில்லை நடப்பது நடக்கட்டும். எல்லாம் நன்மைக்கே,” என்ற முடிவுடன் போஜன சாலைக்குள் நுழைந்தார்.

5. சாணக்கியர் செய்த சபதம்

அந்த விருந்து மண்டபம் மிகவும் விசாலமானது அங்கே தனியாகப் பத்து இருக்கைகள், அவற்றில் பத்து தங்கத் தட்டுகள். அவற்றுக்கு எதிரே இரு வரிசையாக ஆயிரம் வெள்ளித் தட்டுகள். அவற்றின் முன்பு பிராமணர்கள் உட்கார்ந்திருந்தனர்.

சாணக்கியன் சுற்று முற்றும் பார்த்தார். எங்கே உட்காருவது என்று அவருக்குப் புரியவில்லை. ஒரு அதிகாரியை அணுகி விசாரித்தார். அவனோ அவரைக் கூர்ந்து கவனித்து விட்டுச் சொன்னான்.

“அந்தப் பத்து தங்கத் தட்டுகளில் எட்டில் முன்னால் நந்தஅரசர்கள் உண்பர், ஒன்பதாவதில் அவர்களின் மாமாவான சர்வார்த்தசித்தி உண்பார், பத்தாவது தட்டில், பிராமணர்களுள் பாண்டித்யம் மிக்கவர் எவரோ அவர் உண்ணலாம். மற்ற வெள்ளித் தட்டுக்களில் வித்வாம்சமிக்க பிராமணர்களும் மந்திரிகளும் விருந்தினர்களும் உண்பர். நீர் யார்? வெள்ளித் தட்டில் உண்பதற்குரிய சீட்டினைப் பெற்றுள்ளீரா? என்று கேட்டான்.

“நான்தான் சாணக்கியன். உயிரோடிருக்கிற பிராமண வித்வான்களிலேயே மிகச்சிறந்தவன் என்று காசி நகரப் பண்டிதர்களாலும் தட்சசீலத்து பண்டிதர்களாலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டவன். நான் ஏன் வெள்ளித் தட்டுக்காகச் சீட்டு வாங்க வேண்டும்? தங்கத் தட்டில் உண்ணும் தகுதி எனக்கு உண்டு” என்று கூறி சாணக்கியன் தட்டின் அருகிலே போனார்.

மண்டபத்திலிருந்த பிராமணர்கள் எல்லாரும்
சாணக்கியரைப் பார்த்து சலசலப்பு ஏற்படுத்தினர்.
அவர்களில் பலர் அவரைக் காசியிலேயே
கவனித்திருக்கிறார்கள். அந்த அதிகாரியும் சாணக்கியரைப்
பற்றிய சங்கதிகள் பலவற்றைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான்.

“சுவாமி! தாங்களுடைய பாண்டித்யம் பற்றி
நானறிவேன். எனினும் இந்தத் தட்டில் எங்கள் ராஜகுரு
மட்டுமே உண்பார். வேறு எவரும் இதில் உண்ணக்
கூடாது” என்று தடுத்தார்.

“அது சரியன்று. ஒருவர் எப்பொழுதுமே கல்வியில்
சிறந்தவராக இருக்க முடியாது. ஒரு காலத்தில் அந்த சுபந்து
படிப்பாளியாக இருந்திருக்கலாம். இப்போது அவரில்லை.”

பிராமணர்களில் பலர் சந்தோஷத்துடன் ஆராவரம்
செய்தனர். சாணக்கியன் கூற்றை அவர்கள் ஒப்புக்கொள்வது
போலிருந்தது. அத்துடன் அவர்களில் முக்கியமானவர்கள்,

“மெய்தான், இவர் கூறுவது. சாணக்கியன் கல்வியில்
சிறந்தவர்தான் என்றனர்.

உடனே, சாணக்கியன் தங்கத் தட்டின் அருகில்
உட்கார்ந்து கொண்டார். ஆனால் அதிகாரிக்கு அதில்
சம்மதமில்லை. அவனால் அவரைத் தடுக்க இயலவில்லை.

“என்னை விட வல்லவன் ஒருவன் வந்து என்னைக்
கிளப்புகிற வரையில் நான் இதனை விட்டு
விலகமாட்டேன்” என்று திடமாகக் கூறிவிட்டார்
அதிகாரியிடம்.

அப்போது நந்தர்களும் அங்கு உணவருந்த வந்தனர்.
அவர்களோடு இராட்சசன், நக்கர நாஸன், சகாதலன் என்ற
அமைச்சர்களும் சுபந்துவும் வந்தனர். சாணக்கியன்
அவர்களுக்கு மரியாதை தெரிவிக்கும் வகையில் எழுந்து

நிற்க, அவர்கள் அவரையே உற்றுபார்த்தனர். ஒரு தென்னாட்டு பிராமணன் தங்கத் தட்டின் முன்னால் அமர்ந்திருப்பது அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் அருவருப்பாகவும் கொஞ்சம் ஆச்சரியமாகவும் இருந்தது.

“இந்தத் தட்டு யாருக்காகப் போடப்பட்டிருக்கிறது என்று உனக்குத் தெரியுமா?” என நக்கலாகக் கேட்டார் சுபந்து.

“நன்றாகத் தெரியும். இன்றைய நிலையில் எந்தவொரு பிராமணப்பண்டிதன் தலை சிறந்தவனாக இருக்கிறானோ அவனுக்குரியது இல்லையா? நான் பண்டித சிரோமணி சாணக்கியன்”

சுபந்து திடுக்கிட்டார். தேள் கொட்டிய திருடனைப் போன்று திரு திருவென்று விழித்தார். அவரது சிரிப்பு முகத்திற்குள்ளேயே சிதைந்து போயிற்று. விருந்து மருந்தாகி விடுமோ என்றுமருண்டார்.

தனந்தன் ராஜகுருவின் தர்மசங்கடத்தைப் புரிந்து கொண்டான். சாணக்கியனைப் பார்த்து,

“ஐயரே எழுந்திரும்” என்று உத்தரவிட்டான்.

“மகாராஜரே! இந்தத் தட்டு யாருக்குரியது?”

“பாண்டித்யத்தில் சிறந்த பிராமணருக்குரியது, ஏன்?”

“இந்த மண்டபத்தில் நானே சிறந்தவன்”

“இதை நீர் சொல்லக் கூடாது.”

“வேறு யார் சொல்லவேண்டும்?”

“மற்ற பிராமணர்கள்.”

சாணக்கியன் மற்றவர்களை நோக்கிதிரும்பினார். அவர்கள் தலை குனிந்து கொண்டனர். மன்னருக்கு முன்

உண்மையை எடுத்துரைக்க அவர்களுக்குத் துணிச்சல் இல்லை. சாணக்கியருக்கு ஏமாற்றமும் எரிச்சலும் எழுந்தன.

“சரி! எழுந்து போய் வெள்ளித் தட்டில் உண்ணும்” என்றான் மன்னன் சுகல்பன்.

“மற்றவர்கள் சொல்லாமல் போனால் போகட்டும் மன்னராகிய நீங்கள் சொல்லுங்கள்” என்றார் சாணக்கியன்.

“எனக்குமட்டும் எப்படி தெரியும்?”

“சோதித்து பார்க்கலாமே! பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் உங்களால் சிறையில் மாண்ட பண்டிதர் சணக்கின் மகன் சாணக்கியன் நான். எனது அறிவைத் தட்சிலமும் காசி மாநகரமும் ஒப்புக் கொண்டுவிட்டது. பாடலிபுத்திரம் மட்டுமே பாக்கி. முடிந்தால் சோதித்து பாருங்கள்.”

“முடியாது. நீ ராஜதுரோகி சாணக்கின் மகன் என்றால் இங்கு உணவருந்தவே தகுதியற்றவன். உன்னை சோதிப்பது என் வேலையல்ல”

“அது உங்கள் வேலையில்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் அது உங்கள் கடமை. உங்களால் இயலாவிட்டால் தக்கவர்கள் மூலம் பரீட்சை செய்யவேண்டும்”

“எதுவும் நடக்காது. இதில் எங்கள் ராஜகுருதான் உணவருந்துவார்”

“அதற்கு நான் இடந்தரமாட்டேன். அவர் வேண்டுமானால் உங்கள் ராஜகுருவாக இருக்கலாம் ஆனால் மகா பண்டிதர் அல்ல. வாய்ப்பளித்தால் அதனை நான் இங்கேயே இப்போதே நிரூபிக்கிறேன்.”

“இவன் கர்வம் பிடித்தவன்” மந்திரி இராட்சசன கூச்சலிட்டார்.

“ஆம் கர்வம்தான். ஆனால் வீண்கர்வமல்ல, வித்யா கர்வம். தன்னைப்புரிந்து கொள்ளாதவர்களிடம் தன் நிலையைத் தருக்கத்தில் நிலைநாட்டுவது தப்பில்லை. அதுவே தகுதியாகும். என் வாக்கு முலத்தை கேளாமலும் எங்களின் தகுதியைச் சோதித்துப் பார்க்காமலும் நீங்களாக முடிவு செய்வது என்ன நியாயம்?. வித்யா விஷயமாக நாங்கள் இருவரும் வாக்கு வாதம் செய்கிறோம். இங்குள்ள வித்வான்கள் நடுவர்களாக இருந்து நீதிசொல்லட்டும். சுகல்பர் என்றால் தர்மவான் என்றல்லவா பொருள்? தர்மத்துக்குப் புறம்பாக நடக்கலாமா?”

“சிறுவன் நீ எங்களுக்கே புத்திசொல்லவந்து விட்டாயா? போ, இங்கிருந்து.” மன்னருக்குக் கோபம் அதிகமாயிற்று.

“வித்தைக்கு வயது ஒரு விரோதியல்ல. நீதியை ஒரு குழந்தை சொன்னாலும் கூட நியாயமான அரசன் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். இல்லாவிட்டால் ஒன்று சொல்லுங்கள். இந்த இடம் மகாபண்டிதருக்கல்ல, அரண்மனை பண்டிதருக்கு என்று. நான் எழுந்து போகிறேன். அவ்வாறில்லாமல் வித்தையில் வல்லவனுக்குத் தான் இந்த இருக்கை என்றால் நான் என் உயிர் இருக்கும் வரை எழமாட்டேன்.” சாணக்கியர் மேலும் இறுகினார்

சுகல்பனுக்குச் சினம் அதிகமாயிற்று.

“மடத்தனமாகப் பேசக் கூடாது. வெள்ளித் தட்டுக்கு அருகில் போகிறீரா அல்லது வெளியே போகிறீரா?”

“வெளியே போவேனே ஒழிய வெள்ளித் தட்டுக்கு மட்டும் போகமாட்டேன்.”

“கௌரவமாக வெளியே போகமாட்டீர். வெளியேற்றப்படுவீர்.”

“அதையாவது செய்யுங்கள். இல்லாவிட்டால் நான் வேதங்கள், சாஸ்திரங்கள், ராஜ்ய தந்திரங்கள், பொருள் நூல் அல்லது வேறு எந்த விஷயமாகவேனும் சுபந்து என்னோடு வாதத்திற்கு வரட்டும். வித்தியா போஷுகர்களென்றும் ஆரிய தர்மத்தைத் தாங்குகிறவர்கள் என்றும் மகத மன்னர்கள் புகழ் பெற்றவர்களாயிருந்திருகின்றனர். அதனால் என்னை மதித்து எனக்குரிய மரியாதையைக் கொடுப்பீர்கள் என்று எதிர்பார்க்கும் உரிமை எனக்குண்டு. அரசர்கள் இடும் கட்டளைகள் அநியாயம் என்றாலும் அதை எடுத்துச் சொல்ல சிறந்த அமைச்சர்கள் இருப்பார்களே. இங்கே யாருமில்லையா?”

“ஏனில்லை. நானிருக்கிறேன்.”

என்றார் இராட்சசன்.

சாணக்கியன் இராட்சசன் பக்கம் திரும்பினார்.

“பிரதம மந்திரியான நானும், என்னோடு பிரபலமாயிருக்கிற ஏனைய மந்திரிகளான நக்கிரநாஸனும் சகாதலனும் எங்கே இருக்கிறோம் என்று பார்”

“அது உங்களுக்கும் உங்களைப் போன்றவர்களுக்கும் உரிய பொருத்தமான இடமே. ஆனால் நான் தலை சிறந்த பண்டிதன். இந்த இடம் தலைசிறந்த பண்டிதருக்குரியது. சுபந்து என்னை விடப் பெரிய பண்டிதர் என்று நிரூபிக்கப் படும் வரை நான் ஏன் இதை விட்டு நகரவேண்டும்.”

“அரசு கட்டளை தவறாக இருப்பினும் அதற்குக் கீழ்ப் படிந்து நடக்க வேண்டும். ஏனெனில் உலகத்தில் திருவுடைமன்னரைக் காண்பது திருமாலைக் காண்பது போலாகும்.”

“இராட்சசரே! உமது இராஜவிஸ்வாசத்தைப் பாராட்டுகிறேன். அது உமக்கு ஏற்றதே ஆனால் பிராமணர்கள் எந்த அரசனுக்கும் கட்டுப்பட்டவர்கள் அல்லர். சாமானிய ஜனங்களே அரசனுக்கு அடிபணிய வேண்டியவர்கள். அரசன் சொல்லுவதும் செய்வதும் தவறு என்றால் அதை ஒப்புக் கொள்ளாமல் அதற்குக் கீழ்படியாமல் நியாயத்தைப் பகுத்தறிந்து அவற்றை எதிர்க்கத் தக்க தகுதி எங்களுக்கு உண்டு ” என்றார் சாணக்கியன்.

“அரசனது கட்டளைக்கு அடிபணியாதவர்கள் எவராயிருப்பினும் அவர்கள் ராஜதுரோகிகளே. அதற்குரிய தண்டனை அவர்களுக்கு நிச்சயம் உண்டு” என்றார் இராட்சசன்.

“இல்லை. அரசரது நன்மையையும் குடி மக்களின் நன்மையையும் காப்பாற்றுவதே எங்கள் நோக்கம். எங்களுக்கு எப்போதும் அரசபீடத்தின் மீது ஆசையில்லை. ஆனால் அரச பீடம் நியாயமாக இருக்க வேண்டும் - இயங்கவேண்டும் என்று மட்டுமே எதிர்பார்க்கிறோம். ஜனகருடைய சபையிலே யாக்குவல்கியர் பிராமணப் பண்டிதர்களுள் மிகப் பெரியவர் என்று உரிமை கொண்டாடிய போது கார்க்கி என்ற ஒரு பெண் அதை ஆட்சேபித்தாள். அதற்கு அந்த சபை இடம் கொடுத்து. ஆனால் இந்த சபை...?”

“அவளிடம் வாயால் பேசி எந்தப் பயனுமில்லை. அவனுக்குப் பலாத்காரமே சரி. அவனது குடுமியைப் பாரும் எவ்வளவு விகாரமாயிருக்கிறது. இவர்கள் கடுவன்கள், கள்வர்கள். இவர்களுக்கு இங்கே இடமில்லை இவனது குடுமியைப் பிடித்து இழுத்து வெளியே தள்ளுங்கள்” என்றான் சுகல்பன்.

“இந்த மிரட்டலுக்கெல்லாம் நான் அஞ்சமாட்டேன் எனாவது மகாபண்டிதன் இருந்தால் என்னருகில் வரட்டும். நானே எழுந்து போய்விடுகிறேன் புத்தியுள்ளவர்களுக்கு மட்டுமே நான் அஞ்சவேனையல்லாமல் வெறும் கத்தி மட்டுமே வைத்திருப்பவர்களைக்கண்டு நான் அஞ்சுவதில்லை” என்றார் சாணக்கியன் மீண்டும்.

“சுபந்துவைப் பாடும் எவ்வளவு உயரமாகவும் அழகாகவும் இருக்கிறார். அவரது ஆடையைப் பாடும் எவ்வளவு உயர்ந்த ரகமாக இருக்கிறது. நீரும் உமது ஆடையும் ... சகிக்க முடிவில்லையே” என்று கேலி செய்தான் தனதந்தன்.

“பண்டிதருக்குத் தோற்றமும் ஆடையுமல்ல முக்கியமானது. ஞானம்... அது உங்களைப் போன்ற ஞானஞானங்களுக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது?” ... என்று சினம்கொண்டார் சாணக்கியன்.

“போதும் இந்தப் போராட்டம். இந்தப் பயலை உடனே வெளியே தள்ளுங்கள்” என்று ஆணையிட்டான் சுகல்பன்.

உடனே பன்னிரண்டு பேர் ஓடிவந்தனர். சாணக்கியனை அவர்கள் பிடித்து வெளியே தள்ளினர். ஒருவன் அவரது குடுமியைப் பிடித்துக் கொண்டான். சிலர் அவரை கைகளால் அடித்தனர். ஒருவன் காலால் உதைக்கவே அவர் கீழே விழுந்தார். அவரது உச்சிக்குடும்பி அவிழ்ந்து குலைந்து ஆடியது. ஆடை அலங்கோலம் ஆயிற்று. அங்கிருந்த பிராமணர்கள் திகைத்துப் போயினர். செய்வதறியாமல் சிலையாயினர். சுபந்து பெருமகிழ்ச்சியோடு தங்கத் தட்டருகில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டார்.

சாணக்கியன் கடுங் கோபத்தோடு எழுந்தார். நந்தர்களை நெருப்புபோன்ற கண்களால் பார்த்தார். “ஏ... நந்தவம்சத்து அரசர்களே. என் வாழ்வில் உங்களால் நான் இரண்டவது முறையாக அவமானப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறேன். என்னை நீங்கள் அவமதிக்கவில்லை. ஓர் உத்தமமான பிராமணனை அவமதித்து விட்டீர்கள். சாஸ்திரிங்களைச் சாக்கடையில் எறிந்து விட்டீர்கள். நான் அவற்றையும் இந்த உலகத்தையும் விரைவில் உங்களிடமிருந்து மீட்பேன். எல்லோரும் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள். இப்போது அவிழ்ந்து குலைந்த இந்தக் குடுமியை எப்போது முடிந்துக் கட்டுவேன் தெரியுமா? நந்தவம்சத்தையே அரசு பீடத்தில் இருந்து அகற்றி, உங்களை விட ஒரு மாவீரனை அதில் உட்காரவைத்து அவனுக்கு நான் மணிமுடி குடும்போதுதான் என் மயிர்முடியைக் கட்டுவேன். இது சத்தியம். நான் கற்ற சாஸ்திரங்கள் மீது சத்தியம். நான் உண்ண இருந்த உணவின் மீது சத்தியம். இந்த மகத மண்ணின் மீது சத்தியம். அதற்கு முன் இக்குடுமியை முடிக்க மாட்டேன்” ... சாணக்கியன் குமுறி கொந்தளித்தார்.

நந்த இளவரசர்கள் வாய் விட்டுச் சிரித்தார்கள்.

“இதோ ஆம்பளை பாஞ்சாலி. சபதம் போடுகிறானாம் சபதம்” என்றான் தனநந்தன்.

“சாதத்துக்கே வழி இல்லாதவனுக்குச் சபதம் ஒருகேடா” என்றான் சுகல்பன்.

“கண்ணன் வருவானா காப்பாற்ற” என்று கேலியாகக் கேட்டான் சபந்து.

“கண்ணன் இங்கு வரமாட்டார். இங்கே வந்தால் அவரது புனிதம் கெட்டுப் போகும். நானே கண்ணனிடம் போவேன்.”

“அந்தப் பாதகனைப் பிடித்துக் கொல்லுங்கள்” என்றான் கோபத்துடன் மன்னன் சகல்பன். உடனே வீரர்கள் கத்திகளோடு சாணக்கியன் அருகில் பாய்ந்தனர். பிராமணர்கள் கூட்டம் சலசலப்புற்றது. சிவர் எழுந்தனர்

இதனைக் கவனித்த இராட்சசன், “மகாராஜா! விட்டுவிடுங்கள். இந்தச் செயல் உங்கள் தகுதிக்கு உரியதல்ல. பரசுராமரது அவதாரம் போல உலகத்தை வென்ற மகாபத்மநுடைய புத்திரர்கள் நீங்கள். ஒரு சாதாரண பிராமணனைப் பகைவனாகக் கருதிக் கொல்லக் கூடாது.” என்று எடுத்து சொன்னார்.

“வாய் கிழிய பேசுகிறானே. அந்த வாயைக் கிழிக்க வேண்டாமா?” என்றான் தனந்தன்.

“வேண்டாம் அரசனே. அதுவே கிழிந்துபோன வாய். அப்படித்தான் உளறுவான்.” சமாதானம் சொன்னார் நக்கர நாஸன்.

ஆனால் சகாதலனுக்குச் சாணக்கியனை விட்டு விடுவதில் சம்மதமில்லை.

“முள் மரத்தை இளையதாக இருக்கும் பேரதே கிள்ளி எறிய வேண்டும். வளரவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கக் கூடாது” என்றான்.

“நானிருக்கிறேன். இன்று இங்கே இந்தப் பிராமணனை எதுவும் செய்ய வேண்டாம். போஜன சாலையில் குருதிக்கறையை ஏற்படுத்த கூடாது. அதோடு தினந்தோறும் நூறாயிரம் பிராமணர்களுக்கு உணவளிக்கிற நாம் ஒரே ஒரு

சுந்தர பாண்டியன்

பிராமணனின் உயிரை எடுத்து பிரம்மஹத்திக்கு ஆளாகக் கூடாது.” என்றார் இராட்சசன்.

“பாம்பை அடித்தால் கொன்றுவிட வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அது நம்மை பழிவாங்கி விடும்”

“இது பாம்பல்ல... பழுதை வெறும் வாய் ஜம்பம்”

“நானும் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன் அவனைப் போகவிடுங்கள். உணவு ஆறுகிறது. நாம் விருந்தைக் கவனிப்போம்” என்றான் சுகல்பன்.

சாணக்கியனை அனைவரும் கொஞ்சநேரத்துக்குள் விருந்துச் சுவையில் மறந்து போனார்கள். சாணக்கியனோ அவமானமும் ஆத்திரமும் பொங்க மண்டபத்தை விட்டு வெளியே வந்தார்.

வெளியே சாணக்கியருக்காகக் காத்திருந்த விஷ்ணுப்பிரியன் அவரை அடையாளம் கண்டுகொண்டான். சாணக்கியனும் அவனை ஏறிட்டுப்பார்த்தார். அவன் செய்த புன்னகை அவரது கோபத்தைக் குறைத்தது. அவன் தன் தலைப்பாகையைக் கழற்றி மீண்டும் அணிந்து கொண்டான். அதைப் பார்த்து அவன் தான் சந்திரகுப்தனின் ஆள் என்று உறுதி செய்து கொண்டார்.

விஷ்ணுப்பிரியன் அவரைக் கவனிக்காதவன் போல நகர ஆரம்பித்தான். சாணக்கியன் அவனைப் பின் தொடர்ந்தார். அவர்களின் கால்கள் சந்திர குப்தனின் வீட்டை நோக்கி விரைந்தன.

6. சூரியனும் சந்திரனும்

சாணக்கியன் சந்திர குப்தனுடைய மாளிகைக்குள் நுழைந்தபோது இருந்த மனநிலை சந்திரகுப்தனை கண்டதும் கொஞ்சம் மாறியது. அவரை அவன் வாசலில் காத்திருந்து தனது தனியறைக்குள் அழைத்துச் சென்றான். அவனுக்குப் போஜன சாலையில் நடைபெற்றதெல்லாம் நன்கு தெரியும். அது ஓரளவுக்கு அவன் எதிர்பார்த்ததுதான்.

முதலில் அவரை உணவு உண்ணுமாறு செய்தான். அவரும் மௌனமாக உண்டு முடித்தார்.

“இது கலிகாலம். இங்கே தர்மம் வெல்லுமா?”
மெதுவாகக் கேட்டான் சந்திரகுப்தன்.

“வெல்லும். நிச்சயமாக வெல்லும். இனிமேல் நீர் சந்தோஷப்படலாம்”

“என்னவென்று?”

“இனிமேல் நீர்தான் மகத நாட்டு மன்னன். இந்தியா உமது காலடியில். இனி இதுதான் என் உயிர்மூச்சு”

“என்ன சொல்கிறீர்?”

“நந்தர்களை நாசம் செய்யப் போவதாகச் சபதம் செய்து விட்டேன். ஒரு சத்திரியன் துணை இல்லாத பிராமணனும் ஒரு பிராமணன் துணையில்லாத சத்திரியனும் பயனற்றவர்களாகிப் போகிறார்கள். இனிமேல் உமக்கு நான் துணை; எனக்கு நீர் துணை. இனிமேல் இந்தச் சூரியனும் சந்திரனும் பூலோக இருளைப் போக்க வேண்டும்.”

“ஆனால் சாணக்கியரே. என் கையில் எதுவுமில்லை. நான் சந்திரன் என்பது முற்றிலும் உண்மையே. சூரியனாகிய உமது ஒளியில்தான் பிரகாசிக்க வேண்டும் நான்.”

“அப்படிச் சொல்லவேண்டாம். உமது பலம் உமக்குத் தெரியாது. ஆனால் எனக்குத் தெரியும். அதை எப்படி பயன்படுத்துவது என்றும் தெரியும்.”

“உங்கள் சித்தம் எதுவாயினும் நான் என்னை உங்கட்கே அர்ப்பணிக்கிறேன். உங்கள் சபதம் என்னால் நிறைவேறுவது இறைவனின் விருப்பமானால் அது என் பாக்கியம்.”

“அதுவே என் பரமானந்தம்! ஓ ... பாடலிபுரம் இவ்வளவு கெட்டுப்போயிருக்கும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. நந்த சபையில் ஒருவனுக்குக் கூட உண்மையை எடுத்துரைக்கும் உள்ளவலிமை இல்லையே”.

“உண்மைதான் சாணக்கியரே. ஷக்தர் இருந்தார். இவர்களின் கொடுமையைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாமல் அவரும் மனமொடிந்து இறந்து போனார். மற்றவர்கள் எல்லாம் அரசாளுகின்றவர்களின் ஆயுதங்களாகவும் அடுக்கப்பட்ட கொலுபொம்மைகளாகவும் இருக்கின்றனர்.”

“விடுங்கள் வீண்பேச்சை. இனிமேல் நமது பேச்சும் மூச்சும் மகதமே. விரைவில் நான் என் சபதத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும். என்னிடம் ஒற்றர்கள் நிறைய பேர் இருக்கின்றனர். அவர்கள் எல்லா இடங்களிலும் இருக்கின்றனர், எல்லா வடிவங்களிலும் இருக்கின்றனர். எனக்கு ஆயிரக்கணக்கான கண்கள் உண்டு. நாமிருவரும் இனிமேல் இந்த ஒற்றர்கள் மூலம் நிறைய வேலைகளை

முடிக்க வேண்டும். சந்திரகுப்தா நம் ஒற்றர்களின் பரிபாஷை உனக்குச் சொல்லட்டுமா?”

“சொல்லுங்கள். இனிமேல் நீங்களே என் மாதா பிதா குரு தெய்வம்.”

“போதும். கவனித்துக்கொள். முதலாவது, துறவிகள் அனைவருக்கும் தண்டம், இரண்டாவது, நாகர்களுக்கும் தேவிகளுக்கும் தண்டம், மூன்றாவது, பிரம்ம தேவருக்கும் குசத்வஜருக்கும் நமஸ்காரம் என்பது. ஒற்றர்களை நம்பி அவர்களிடம் செய்தி சொல்லுவதற்கு முன்னால் அவர்களைச் சோதித்து உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அவர்கள் மீது சந்தேகம் தோன்றினால் 'ஸோமாயஸ்வாஹா' என்று சொல்லுகிற வரை அவர்களைப் பொருட்படுத்த வேண்டாம்”

“அப்படியே செய்வேன். தங்கள் ஆற்றலை நான் அறிவேன். இதுவரை குடத்திலிட்ட விளக்காய் இருந்தது. இனிமேல் குன்றிலிட்ட விளக்காகும். நான் கோபுர விளக்காக ஏற்றுவேன்”.

“மாமனிதனுக்கு உரிய முப்பத்திரண்டு இலக்கணங்களும் உம்மிடம் உள்ளன. நீர் ஆளப்பிறந்தவர் என்பதில் ஐயமே இல்லை. இல்லாவிட்டால் நூறு மௌரியர்களில் நீர் மட்டும் உயிர் பிழைப்பீரா? இப்படிப்பட்ட சீடனைப் பெற்றது எனது நற்பாக்கியம். ஒன்றுமட்டும் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளும். நந்தர்களைப் பற்றிய நமது திட்டங்கள் ஏற்ற காலம் வரும் வரை எவருக்கும் தெரியக் கூடாது. ஒரு விஷயத்தை வெளிப்படுத்துவதற்குத் தேவையான மன உறுதி அந்த விஷயத்தை வெளிப்படுத்தாமல் மறைப்பதற்கும் வேண்டும். உம்மிடம் அது நிறைய இருக்கிறது.”

“தங்கள் எதிர்பார்ப்புகளை நிறைவேற்றுவேன்.”

சுந்தர பாண்டியன்

“இன்னுமொன்று. ஒரு சத்திரியனுக்கு மூர்க்கத் தைரியமும் கூடாது. தனக்குச் சாதகமானால், தன்னை மக்கள் பேடி என்று தவறாக நினைத்துக் கொண்டாலும் கூட ஒப்பக் கொள்ளும் தைரியம் வேண்டும். அதுதான் ராஜதந்திரம்”

“அறிவேன். அதனால்தான் எங்களை நாசம் செய்த நந்தர்களை நத்தி வாழ்கிறேன். அவர்கள் என்னை நம்புமாறு நடந்து கொள்ளுகிறேன். அவர்களின் பதவிப் பிச்சையைப் பாதுகாத்தும் வருகிறேன். எனக்கு ஒரு சந்தேகம் கேட்கலாமா?”

“கேளுங்கள். உங்களுக்கு எல்லா வித உரிமைகளும் உண்டு”

“தங்களுக்குக் காசியில் திருமணம் ஆகி விட்டதாக அறிந்தேன் உண்மைதானே?”

“ஆமாம் உண்மைதான். அவர்களை அந்நகரத்திலேயே விட்டுவந்திருக்கிறேன். இப்பொழுது அவர்களை அழைக்க முடியாது. இன்னும் மூன்று நாட்களுக்கு வேலைகள் அதிகம். எல்லாம் முடிக்க வேண்டும்.”

“சாணக்கியரே! நீங்கள் வெளியே செல்லல் ஆகாது. இனிமேல் பாடலிபுரத்தில் இருப்பதும் சரியன்று. நாம் இங்கிருந்து வர்த்தமான புரத்திற்குச் சென்றுவிடவேண்டும். நமது திட்டங்களுக்கு அதுதான் சரியான இடம்.”

“அவ்வாறே செய்யலாம். அதற்கு முன்னால் சில விஷயங்கள் தெரியவேண்டும். இங்கே யாரெல்லாம் இருக்கிறார்கள். மாளிகையின் கீழே நிலவறை உண்டா? நிலவறைக்குள்ளே நுழைய சுரங்கப்பாதைகள் உண்டா?”

“உண்டு. மாளிகையில் வேறு யாருமில்லை. எல்லோரும் என்பணியாட்களே. இதனுடைய சுரங்கப்பாதை நகருக்கு வெளியே உள்ள ஒரு அடர்ந்த காட்டில் முடிகிறது.”

“மகிழ்ச்சி எனக்கு இரண்டு நாட்கள் வேலை உண்டு. நான் மாறுவேடத்தில் போய் வருவேன். உனக்கு வேண்டப்பட்ட அதிகாரிகள் படைத்தலைவர்கள், உண்டா? அவர்களை அழைத்தால் வருவார்களா? ஒரு இரகசிய சதிக்கூட்டம் நடத்த வேண்டும். இன்றிலிருந்து மூன்றாவது இரவு மூன்றாம் சாமத்தில் அவர்களை நில வரைக்கு வரவழைக்க வேண்டும். மிக இரகசியமாகச் செய்யவேண்டும்.”

“முடித்து விடுகிறேன். என்னிடமும் அதிகாரிகளும் ஒற்றர்களும் இருக்கிறார்கள். என் தந்தையின் செல்வமெல்லாம் என்னிடம்தான் உள்ளது. ஊருக்குள் எனக்காக ஒரு சிறு படையும் திரட்டியிருக்கிறேன். போஜன சாலை பொறுப்பாளனான நான் போஜனத்தை மட்டும்

கவனிக்கவில்லை. ஒரு போருக்கான ஆட்களையும் ஆயுதங்களையும் சேகரித்து வருகிறேன்.”

“சபாஷ் நான் நினைத்தது போலவேதான் நீயும் செயல்படுகிறாய். எனக்கு இரண்டு நாழிகை ஓய்வு வேண்டும். அரை நாழிகை தியானம் செய்ய வேண்டும். அதனால் உன் வேலையை நீ பார்க்கலாம். நான் நிலவறையில் இருக்கிறேன். இன்று இரவு இங்கிருந்து வெளியேறுவேன்”. என்று சாணக்கியன் கூறி விட்டு, சந்திரகுப்தன் வழிகாட்ட அவர் நிலவறைக்குள் புகுந்து கொண்டார்.

சொன்னபடியே அன்றுமாலையில் சாணக்கியன் சுரங்க வழியில் வெளியேறினார். ஒரு தலைமுடியும் தாடியும் நரைத்த கிழவனாக. நடுசாம வேளையில் நகரத்தின் ஒதுக்குப் புறமாக உள்ள தர்மசத்திரத்திற்குள் நுழைந்தார். தென் மூலையில் சார்ங்கரவன் என்னும் ஒற்றன் தூங்குவது

போல காத்திருந்தான். அவனிடம் ஐந்தாறு ஓலைகளைக் கொடுத்து அனுப்பினார். பின் அவரே பல இடங்களுக்கும் சென்று பலவிதமான ஏற்பாடுகளை செய்தார். இரவென்றும் பாராமல் பகலென்றும் பாராமல் பம்பரமாகச் சுழன்றார்.

சந்திரகுப்தனும் அப்படித்தான். ஏதேதோ ஓலைகள் எழுதுவதும் யார் யாரையோ சந்திப்பதுமாக இருந்தான். எப்பொழுதும் அவன் முகத்தில் மாறாத புன்னகையும் நலியாத நம்பிக்கையும் ஒளி வீச ஆரம்பித்தன்.

அன்று இரவு சுகல்பனுக்கும் நித்திரை சரியாக வரவில்லை. தன்னை மறந்து தூங்கத் தொடங்கிய வேளைகளிலும் சாணக்கியனது அவிழ்ந்த குடுமியும் அனல் கக்கும் கண்களும் ஆவேசமான முகமும் கனவில் வந்து அச்சுறுத்தின.

சுகல்பன் மிகுந்த தைரியசாலிதான். அவனுக்கு எதைப்பற்றியும் அச்சமில்லாமல்தான் விருந்து உண்டான். ஆனால் அன்று மாலையில் இராட்சசன் வந்து இரண்டு நாழிகை பேசி விட்டுப் போன பிறகுதான் அவனுக்குள் இருந்த உறுதியும் பலமும் உதிர ஆரம்பித்தது.

அவர்போகும் போது சொல்லிவிட்டுப் போன சொற்கள் காதுகளுக்குள் எதிரொலித்துக் கொண்டே யிருந்தன. “மகாராஜா! நாம் நினைப்பது போல சாணக்கியன் அவ்வளவு சாதாரணமானவன் அல்ல. சணக்கைப் போலவே முழுமையான பண்டிதர். சாஸ்திரவாதங்களில் சாகசங்கள் புரிபவன். அத்துடன் அவனது ஒற்றர்கள் ஈரம் நுழையாத இடத்திலும் நுழைந்து விடுவார்களாம். அவர்கள் ஏறக்குறைய இறைவனைப் போல. தூணிலும் இருக்கலாம் துரும்பிலும் இருக்கலாம். அவனை அவமதித்தது சரியில்லைதான். அவன் சென்ற வேகத்தையும்

வெறுப்பையும் கவனித்த போது கடைசியில் அவனைச் சமாதானப்படுத்தியிருக்கலாமோ என்று எனக்குத் தோன்றியது. எனது ஒற்றனை அனுப்பி சாணக்கியனைத் தேடச் சொன்னேன். அவன் நகரத்திலேயே இல்லை என்ற செய்திதான் வந்தது. ஆனால் அவன் நகரைவிட்டு எங்கும் போயிருக்க முடியாது. போஜன சாலையின் வெளிவனத்தில் காலையில் சாணக்கியனோடு சந்திரகுப்தனும் பேசிக்கொண்டிருந்ததாகச் செய்தி வந்தது. ஒரு வேளை அவன் சந்திரகுப்தனுடைய மாளிகையில் இருக்கலாமோ என்ற ஐயம் வந்தது. ஒரு ஒற்றன். போய் வந்தான். அங்கும் இல்லையெனத் தெரிகிறது. சந்திரகுப்தனும் முழு நம்பிக்கைக் குரியவன் அல்லன். பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் ஆனாலும் அவன் பழையதை மறந்திருப்பான் என்று சொல்வதற்கில்லை. ஆகவே அவன் மீதும் ஒரு கண் வைத்துள்ளேன். சந்திரனும் குரியனும் சேர்ந்தால் நமக்கு கிரகணம்தான்.

எப்படியோ சுகல்பன் தூங்கிப்போனான். மறுநாள் மற்றைய வேலைகளால் சாணக்கியனை ஏறக்குறைய மறந்து போனான் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

சாணக்கியன் சபதம் செய்த மூன்றாம் இரவிலேயே சொல்லிச் சென்றபடி திரும்பி விட்டார். சந்திரகுப்தன் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து முடித்து விட்டதாகச் சொன்னான்.

“என்னைத்தேடி யாராவது வந்தார்களா?”

“ஆமாம் நீங்கள் இங்கே இருக்கலாம் என்ற எண்ணத்தில் இராட்சசனுடைய ஒற்றர்கள் வெவ்வேறு காரணங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு வந்து வேவு

சுந்தர பாண்டியன்

பார்த்தனர். அவர்களால் உண்மையைக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை.”

“உனக்கு ஆதரவாக யாரெல்லாம் வர இருக்கிறார்கள்?”

“எட்டு சேனாதிபதிகள்”

“எட்டு பேரா! யாரெல்லாம்...?”

சாணக்கியன் வியப்படைந்தார்.

“ஆமாம். பாகூராயணன், பத்ரபடன், புருடதத்தன், திங்குராதன், பலகுப்தன், ராஜசேனன், லோகிதாட்சன், விஜய வர்மன் ஆகியோர். இவர்களுக்கு என் தந்தை மீது மிகுந்த அன்புண்டு ” என்றான். அன்று இரவில் சாமவேளையில் அவன் சொன்னவாறே எட்டு பேரும் வந்தார்கள். இந்துசர்மனும், சார்ங்கரவனும் இரண்டாம் சாமத்தில் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

எல்லோரும் மௌனமாக அமர்ந்தனர். சாணக்கியன் அவர்களை கூர்ந்து கவனித்த வண்ணம் பேசத்தொடங்கினார். எட்டு பேரும் கவனித்தனர்.

“அன்பானவர்களே! இக் கூட்டத்தின் நோக்கம் உங்களுக்குத் தெரியாமல் இருக்கலாம். என்னைப்பற்றி தெரிந்து கொள்ளுங்கள். நான்தான் விஷ்ணுகுப்தன் என்று அழைக்கப்படும் சாணக்கியன். பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னே பெற்றோரை இழந்து, இந்த நகரத்தை விட்டுப் போனேன். இப்போது திரும்பி வந்தபோது என்னுடைய மானத்தை இழந்தேன். இரண்டு நாளைக்கு முன் நந்த வம்சத்தையே பூண்டோடு அழித்து விடுவதாகச் சபதம் செய்தேன். சந்திரகுப்தனோ பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே சபதம் செய்திருக்கிறான். இன்று தான் அதற்குரிய நேரம் நெருங்கியிருக்கிறது. நாங்கள் இருவரும் சூரியனும்

சந்திரனும் போல் இணைந்திருக்கிறோம். நீங்கள் சந்திரகுப்தன் மீதும் அவனது தந்தை மௌரியன் மீதும் அன்பு கொண்டவர்கள். மௌரியன் எப்படி இறந்தான் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா?"

“தெரியாது” என்றனர் அனைவரும்.

“தெரிந்து கொள்ளுங்கள். இதைப்போன்ற ஒரு கொடுமையை நீங்கள் என்றும் எங்கும் கேள்விப்பட்டிருக்க மாட்டீர்கள். நந்தர்கள் மௌரியனையும் சந்திரகுப்தனையும் அவனது வீரர்களோடு சேர்த்து நகரத்துக்கு வெளியே உள்ள சோலையின் சுரங்கச் சிறைக்குள் அடைத்து விட்டான். நூறுபேரும் மூன்று நாளைக்குரிய உணவோடும் விறகுகளோடும் பூட்டப்பட்டனர். மௌரியரான சிங்கத்தை நந்தநரகள் சதிவலை பின்னி சிக்க வைத்து விட்டன. அந்த சிங்கம் சிறையை விட்டு வெளிவர முடியாமல் துடித்தது. சந்திரகுப்தனையும் பழிக்குப் பழி வாங்கும் படி கேட்டுக்கொண்டு மற்றவர்கள் அனைவரும் தற்கொலை செய்து கொண்டு மடிந்து போனார்கள். மௌரியன் - மாபெரும் வீரன் - களத்திலே வீரமரணம் அடைய வேண்டியவன் தன் கழுத்தைத் தானே அறுத்துக் கொண்டு கருவறைக்குள்ளேயே மாண்டு போனான். தந்தையின் சாவைத் தடுக்க முடியாமலும் சகிக்க முடியாமலும் தவித்திருக்கிறான் பத்து வயது பாலகனான சந்திரகுப்தன். அந்தச் சின்னஞ்சிறு வயதிலேயே நூறு பிணங்களையும் எரித்து சாம்பலாக்கிவிட்டான். நாலுமாதங்கள் அரைப்பட்டினியோடு காலம் கடத்தினான். நந்தர்கள் வந்து கதவைத் திறந்த போது சந்திர குப்தன் மட்டும் நல்லவனைப் போன்று நடித்து உயிர் பிழைத்து பதவியும் பெற்றிருக்கிறான் சாணக்கியன் முடிப்பதற்கு முன்னரே.

“இதை ஏன் எங்களுக்கு முன்னரே சொல்லவில்லை. பழிக்கு பழி வாங்க வேண்டும்” என்று குமுறினார் எட்டு பேரும்.

“காரணம் இருக்கிறது. யாரிடமும் சொல்வதில்லை என்று நந்தர்களுக்கு ஆணையிட்டுள்ளான். அதுமட்டுமல்ல உரிய காலம் வரும் வரை காத்திருக்க வேண்டுமே! பதறிய காரியம் சிதறிப்போகலாம். பனிரெண்டு ஆண்டுகள் அடைகாத்ததால் இன்று குஞ்சாக முட்டையிலிருந்து வெளிவருகிறான் சந்திர குப்தன்.”

“சந்திரகுப்தன் வாழ்க” என்று அனைவரும் முழக்கம் செய்தனர்.

“பொறுங்கள். வெறும் சந்திரகுப்தன் அல்ல. சக்கரவர்த்தி சந்திரகுப்த மௌரியன் என்று சொல்லுங்கள்! இன்று நல்லநாள். இது நல்ல நேரம். இப்போது உங்கள் முன்னால் இவருக்குச் சக்கரவர்த்தியாக முடி சூட்டுகிறேன். இனி இவரே மகத நாட்டு மன்னன், நம்மைப் பொறுத்தவரை! இந்தப் பீடமே சிம்மாசனம். இந்தக் கலத்தில் உள்ளதுதான் ஆகாய கங்கை. இங்கு சுடர்விடும் செந்தீதான் இறைவனின் வடிவம்.” என்று கூறி சந்திர குப்தனை அருகழைத்தார். முதலில் நீரால் அபிஷேகம் செய்தார். தூய ஆடைகளைக் கொடுத்து உடுத்தச் சொன்னார். சந்திரகுப்தன் இதனைச்சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவன் அதிர்ச்சியிலிருந்து மீளமுன்னால் இந்துசர்மனை அருகே அழைத்தார். அவனிடம் இருந்த துணி மூட்டையை அவிழ்த்தார். அதனுள் மணிமுடி, மாலை, காப்பு, வளையல் போன்றவற்றில் இருந்து, மணிமுடியை எடுத்து கையில் வைத்துக் கொண்டு.

“இது நவரத்தின முடி இந்திரனால் பிரகத்தரத மன்னனுக்கு ஒரு காலத்தில் அளிக்கப் பட்டது. இது பல ஆண்டுகளாக தீண்டுவாரின்றி பிருகு முனிவர் ஆச்சிரமத்திலிருந்தது. இதனை நான் தான் போய் எடுத்துவந்தேன்! சந்திரகுப்தனும் இந்திரபோகத்துடன் வாழ்வானாக் என்று வாழ்த்தி அவனுக்கு மணிமுடி சூட்டினார்.

“சக்கரவர்த்தி சந்திர குப்த மௌரியர் வாழ்க!” என்று வாழ்த்தொலி செய்தனர்.

“மகா ராசாதி ராச ராச கம்பீர மகா மண்டலார்திபதி சந்திரகுப்த சக்கரவர்த்தி இன்று முதல் நமக்கெல்லாம் மன்னர் அன்பர்களே! நீங்கள் இனி இவரது படைத்தலைவர்கள். விரைவில் உரிய காலம் வரும். அப்போது நீங்கள் வெளிவரலாம். அதுவரை நந்தர்களிடமே பணிபுரியுங்கள். எப்பொழுதும் சந்திரகுப்தமௌரியருக்கு நன்மையே செய்வதாக, இதோ எரியும் அக்னி சாட்சியாக உங்கள் வாளை உருவி வலக்கையை உயர்த்தி ஆணை செய்யுங்கள்” என்றார் சாணக்கியன்.

அனைவரும் அவ்வாறே செய்தனர்.

“உங்களுடைய முத்திரை மோதிரங்கள் எனக்கு வேண்டும். நாளை விடியும் போது இங்கு இருக்க மாட்டோம். மாறுவேடத்தில் பல இடங்களுக்குச் செல்ல வேண்டும். உங்கள் மோதிரங்கள் எங்களோடு இருப்பது நீங்களே இருப்பது போன்றதாகும். இதனால் உங்களுக்கு எவ்வித இடையூறும் ஏற்படாது. இதனைக் காசி விஸ்வநாதரின் மேல் ஆணையிட்டு உறுதி கூறுகிறேன்” என்றார் சாணக்கியன்.

அவர்களும் மறுமொழி கூறாமல் கழற்றிக் கொடுத்தனர். அவர்கள் முகத்தில் மகிழ்ச்சியும் நம்பிக்கையும் கலந்து ஒளி வீசின. பின்னர் சாணக்கியனையும் சந்திரகுப்தனையும் வணங்கி விடை பெற்றுச் சென்றனர்.

சந்திரகுப்தன் சாணக்கியனின் காலில் விழுந்து ஆசிர்வாதம் பெற்றுக் கொண்டான்.

“கவலைப்படாதே மௌரியரின் ஆத்மா மட்டுமல்ல உன் முன்னோர்களின் ஆத்மாக்களும் உன்னைக்காக்கட்டும்” என்று வாழ்த்தினார்.

உடனே அவர்கள் வர்த்தமானபுரத்திற்குரிய பயண ஏற்பாடுகளைத் தொடங்கினர். இந்துசர்மனைப் பாடலிபுரத்தில் விட்டு விட்டு சென்றனர். செல்லுமுன் சாணக்கியன் அவனோடு தனியாக அரைநாழிகை உரையாடினார்.

விடிய அரை நாழிகை இருக்கும் போது சந்திர குப்தனின் வீட்டு வாசலில் ஜவுளி சாமான் வண்டியொன்று தயாராக நின்றது. வண்டி ஓட்டுபவனுடைய இடத்தில் சார்ங்கரவன் வண்டியோட்டியாக இருந்தான். ஜவுளி வியாபாரியாகவும் அவனது உதவியாளனுமாக இருவரும் வண்டிக்குள் உட்கார்ந்தனர். அவர்கள் சாணக்கியனும் சந்திரகுப்தனும் என்று சொன்னால் எவரும் நம்ப மாட்டார்கள்.

7. வர்த்தமானபுரத்தில் வருங்காலத் திட்டங்கள்

வர்த்தமானபுரத்தை நோக்கி வண்டி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. இருவரும் துணி மூட்டைக்கு மேல் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தனர். மூட்டைக்குள், துணிகளுக்குள் பொற்பணமும் இரத்தினங்களும் ஒரு துணிமுடிச்சாகக் கட்டிவைக்கப் பட்டிருந்தது.

கோட்டையின் தென் கிழக்கு வாசலைவிட்டு வெளியே வரும் போது வண்டி நிறுத்தப்பட்டு சோதிக்கப்பட்டது. மூட்டைகளின் மேல் முத்திரைகள் சரியாக இருந்ததால் வண்டியைப் போகவிட்டு விட்டனர்.

வண்டி ஐந்து மைல் தூரம் போவற்குள் பத்து குதிரை வீரர்கள் ஆயுத பாணிகளாக அங்கு விரைந்து வந்தார்கள். வண்டியைமறித்துக் கொண்டு குதிரைகள் நின்றன. அவர்களின் தலைவன் தொண்டையைக் களைத்துக் கொண்டான்.

“வண்டிக்காரன் எவராவது குதிரை மீது போவதைப் பார்த்தாயா?”

“இல்லை எஜமானே!”

“அப்படியா கோட்டை வாசலிலும் அப்படித்தான் சொன்னார்கள். சந்திர குப்தன் எவ்வழியாகத் தப்பிப்போனான். அவனது வீடு பூட்டிக்கிடக்கிறது. உள்ளே ஆட்கள் யாருமில்லை. எங்கே போனான். இராட்சசன் ரொம்ப கோபத்தில் இருக்கிறார். எப்படியாவது கண்டு

பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு போகவேண்டுமே!” என்று கவலைப் பட்டான் குதிரை வீரர்களின் தலைவன்.

“நீ எங்காவது பார்த்தால் தகவல் சொல். உனக்கு பதினாயிரம் பொன் அன்பளிப்பு கிடைக்கும். காலையிலேயே தண்டோரா போட்டாகிவிட்டது.”

“சரி எஜமானே! அந்த ராஜகுமாரனை நான் இது வரை பார்த்ததில்லை. என்றாலும் முயற்சி செய்கிறேன்” என்றான்.

அவர்கள் தட தடவென்று வேகமாகப் போனார்கள். மீண்டும் அவர்கள், அன்று நண்பகலில், பதினைந்து மைல்களுக்கு அப்பால் ஒரு சாவடியருகில் இருப்பதை வண்டியோட்டி பார்த்து சாணக்கியனிடம் சாடையாகத் தெரிவித்தான். உள்ளே இருந்தவர்கள் சற்று உஷாரானார்கள்.

வண்டியோட்டி சாவடியண்டை வண்டியை நிறுத்தினான். மாடுகளுக்குத் தண்ணீர் காட்டினான். அங்கே அருகில் குதிரைகள் மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. குதிரை வீரர்கள் மரத்தடியில் இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தனர்.

“அவனைக் கண்டீர்களா?” என்று தலைவனிடம் மிக அக்கறையாக விசாரித்தான்.

“அவனது அடையாளமே தெரியவில்லை. இந்தச் சாவடி அதிகாரியும் யாரும் இவ்வழியாகப் போகவில்லை என்கிறான். என்ன செய்வது என்றுதான் புரியவில்லை.” தலைவன் சற்று முணுமுணுப்பாகச் சொன்னான்.

“ரொம்ப சாமர்த்தியசாலியாக இருப்பார் போல் இருக்கிறதே யாருக்குப் பதினாயிரம் பொன் கொடுத்து வைத்திருக்கிறதோ?”

“எவ்வளவு சாமர்த்தியசாலியாக இருந்தென்ன? எங்கள் அமைச்சரின் கையிலிருந்து தப்பமுடியாது. இராட்சசருக்கும் உடம்பெல்லாம் கண்கள். எங்களைப் போன்ற படைப்பகுதிகள் எட்டு ராஜ பாட்டைகளுக்கும் அனுப்பப் பட்டிருக்கின்றன. எப்படியாவது அவனைப் பிடித்து விடுவார்கள்”, என்றான் நம்பிக்கையுடன்.

“ஆமாம் அவர் என்ன குற்றம் செய்தாராம்?”

“அதுவா. எங்களுக்கு விவரமாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் நமது அரசனையும் இளவரசர்களையும் கொல்வதற்கு அந்தக் குரங்கு மூஞ்சி பார்ப்பானோடு சேர்ந்து அபிசாரப் பிரயோகம் செய்கிறானாம். அதோடு நம் அரசருடன் போர் புரிவதற்காக இரகசியமாகப் படை திரட்டுகிறானாம். சந்திர குப்தனுக்கு ராஜபட்டம் கட்ட சூழ்ச்சி நடக்கிறதாம்.”

“என்ன சூழ்ச்சி செய்து என்ன பிரயோஜனம் எனுமான். நம் அரசர்களின் திறமை என்ன, சாமர்த்தியம் என்ன. இராட்சசருடைய சக்தி எங்கே?, சந்திரகுப்தருடைய சக்தி எங்கே? எல்லாம் நடக்குற வேலையா?”

“என்ன அப்படி சொல்லிவிட்டாய். சாணக்கியரும் மந்திரதந்திரங்களிலும் அரசியலிலும் வல்லவனாம். திடீரென்று தோன்று வானாம், திடீரென்று மாயமாக மறைந்தும் போய்விடுவானாம். அவன்டான் சந்திரகுப்தனை மையால் மறைத்து கொண்டு போயிருக்க வேண்டும்”

“இருக்கும் இருக்கும் யார் என்னென்ன செய்வார்களோ? எந்தப் புற்றில் எந்த பாம்பு இருக்குமோ?”

“ஆமாம் நீங்கள் எங்கே போகிறீர்கள்?”

சுந்தர பாண்டியன்

“வர்த்தமானபுரத்திற்குத்தான். ஜவுளி வியாபாரம் வண்டியினுள்ளே எஜமானனும் கையாளும் இருக்கிறார்கள்.”

“மதுரை துப்பட்டா இருக்குமா? எனக்குக் கொஞ்சம் துணிவாங்க வேண்டும்” என்றார் சாவடி அதிகாரி.

“இருக்கிறது. பொறுங்கள் வாங்கி வருகிறேன்”. என்று வண்டியன்டை வந்தான். சாணக்கியன் ஒரு துப்பட்டா எடுத்துக்கொடுத்தார்.

“எத்தனை பணம்”

“வேண்டாம். எங்கள் ஞாபகமாக இருக்கட்டும்” என்று மறுத்து விட்டார்.

“எனக்கும் ஒன்றும் கொடேன்” என்று குதிரை வீரர்களின் தலைவன் கேட்க அவனுக்கும் கொடுத்தார். அவர்கள் மகிழ்ச்சியோடு இருந்த போது வண்டிநகர்ந்தது.

“பார்த்தீர்களா? அதிகாரிகளின் லட்சணத்தை” என்றார் சாணக்கியன்.

“இப்போது எங்கு பார்த்தாலும் லஞ்சம் எதற்கெடுத்தாலும் லஞ்சம்தான்.” என்றான் வண்டியோட்டி.

“உண்மைதான். அரசர்கள் மாறினால் என்ன? அதே அதிகாரிகள்தான் தொடர்ந்து இருக்கிறார்கள். இந்திரன் மாறினாலும் இந்திராணி மாற மாட்டாள் என்பார்களே அது போல. யார் வந்தாலும் இவர்களைத் திருத்தவே முடியாது” என்றான் சந்திர குப்தன் சற்று சலிப்போடு.

“அதனால்தான் குடிமக்களும் கூட இராமன் ஆண்டாலென்ன, இராவணன் ஆண்டாலென்ன என்று சலிப்படைகிறார்கள்” என்றார் சாணக்கியன்.

“உண்மைதான் இராமன் ஆளலாம் இராவணனும் ஆளலாம். குரங்குதான் ஆளக் கூடாது” என்று வண்டியோட்டி சொல்ல அனைவரும் சிரித்துக்கொண்டனர்.

அவர்கள் மறுநாள் பிற்பகலில் ஒரு கிராமத்தை அடைந்தார்கள். சாலையோர சத்திரத்தில் கொஞ்சம் தங்க விரும்பினர். மாட்டை அவிழ்த்து விட்டு சத்திரத்தில் ஓய்வெடுத்தனர்.

அப்போது அங்கே இராட்சசனுடைய ஒற்றன் விராதகுப்தன் எதிர் திசையிலிருந்து வந்து குதிரையில் இருந்து சோர்வாக இறங்கினான். வண்டியோட்டி குடுவையில் உள்ள நீரைக்குடிப்பதை அறிந்து அருகில் வந்தான். அவனுக்கும் நீரைக் குடிக்கக் கொடுத்தான்.

“எஜமானர் எங்கிருந்து வருகிறீர்கள். ரொம்ப சோர்வாக இருக்கிறீர்களே” என்று விசாரித்தான்.

“வர்த்தமானபுரத்திலிருந்து வருகிறேன் சந்திர குப்தனைத்தேடி அங்கேயிருந்து வருகிறேன். அவன் அங்கும் இல்லை இங்கும் இல்லை. எங்கு இருக்கிறானோ?” என்று சலித்துக் கொண்டான்.

வண்டிக்காரனிடமும் விசாரித்து விட்டுப் போனான். வண்டி நான்கு நாட்கள் இரவும் பகலும் பயணம் செய்து ஒரு மாலை நேரத்தில் வர்த்தமானபுரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அங்கே ஒரு வர்த்தகனுடைய வீட்டை அடைந்தனர். வர்த்தகன் அவர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தான்.

அன்று இரவு அவர்கள் அயர்ந்து தூங்கினாலும் அதிகாலையிலேயே எழுந்து விட்டனர். சாணக்கியர் காலை அனுஷ்டானங்களையெல்லாம் செய்துமுடித்தார். சந்திரகுப்தனும் காலைக் கடன்களை முடித்து விட்டு

வந்தார். இருவரும் ஆர அமர உட்கார்ந்து உரையாட ஆரம்பித்தனர். சாணக்கியனுக்குச் சந்திரகுப்தனின் தாயின் வரலாறு பற்றி கொஞ்சம் குழப்பம் இருந்தது.

“தங்கள் தாய் முராவின் வம்சம் எது?”

“அவர் பிப்லவனத்து மௌரியர்களின் அரசரது ஏக புத்திரி.”

“அப்படியா. அவரைப் பற்றி தவறான கதை ஒன்றும் பரவியிருக்கிறதே! அதாவது, அவர்கள் தாழ்ந்த குலத்தவர்கள் என்று.”

“ஆமாம். ஆனால் அது உண்மையன்று. சத்திரியன் ஒருவன் தன் குல ஆசாரங்களை விட்டுவிட்டு பௌத்த மதத்தைத் தழுவினால் அவன் விராத சத்திரியன் என்று அழைக்கப்படுவான். என்தாய் பாட்டனும் விராதசத்திரியர்.”

“போகட்டும் அதனால் நீதான் இப்போது நியாயமான ஆட்சிக்குரியவன் என்பது உறுதியாகி விட்டது. இனிமேல் நமக்கு உதவி செய்பவர்களைப் பற்றிய பட்டியல் தயாரித்து அவர்களை அணுகி நிலைமை அறிய வேண்டும்.”

“நாம் சட்லஜ் நதியைக் கடந்து அரசனில்லாத சீனாப் நதிக்குத் தென்புறத்திலுள்ள பஞ்சாப் மாகாணத்து குடியரசுகளையும் பாக்கிரியர்களையும் லடக் என்னும் நாட்டிலும் சிறு திபேத்திலுமுள்ள ஜனங்களான கிராதர்களையும் காம்போஜரையும் காசுமீரப் பள்ளத்தாக்கின் தென் புறத்திலுள்ள மலை நாட்டு காசுமீரத்தரசனையும் அபிசாரத்தரசனையும் தட்சசீல மன்னன், ஜீலம் நதிப்பிரதேசத்தரசனான போரசையும் நாம் அணுகி உதவி கேட்கலாம்.”

“இதைத் தவிர”

“அவசியமானால் சகர், யவனர், பாரசீகர் முதலான மிலேச்சர்களின் உதவியையும் நாடலாம்”

“சரிதான் ஆனால் போரஸ் உதவுவானா? விதஸ்த தேசத்து அரசன், பர்வதகன், பர்வதேகவரன் என்றெல்லாம் அழைக்கப்படுகிறவன் பேராசை பிடித்தவன் ஆயிற்றே! எவ்வளவு பிரதேசங்களைப் பிடித்து வைத்துக்கொள்ள முடியுமோ அவ்வளவு பிரதேசங்களையும் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறானே! அவன் தன் பெயரைப் பூரு அல்லது பெளரவன் என்று சொல்லிக்கொள்ளப் பார்க்கிறான். அவன் சமீபத்தில் தோன்றிய சிற்றரசன். எனினும் அவன் பூர்வத்தில் பிரசித்தமாயிருந்த பூரு சக்கரவர்த்தியின் பரம்பரையில் வந்தவன் என்று கூறிக்கொள்கிறானே. அவனது தம்பி வைரோசகனும் அண்ணனைப் போன்றே ஆசைப்பேய். அவனது பிள்ளைகளும் அப்படித்தான். அவனுக்குத் தோற்றுப்போன அபிசாரத்து அரசனும் காகமீரத்தரசனும் இப்போது அவனுக்குத் துணை புரிந்து வருகிறார்கள். அவர்களும் அவனைப் போன்றே ஆசைப்பேய் பிடித்தவர்கள்.”

“உண்மைதான் சாணக்கியரே. ஆனால் ஒன்று. பேராசை பிடித்தவர்களை வெல்வது எளிது”

“எப்படி?”

“அவர்களுக்குத் தேவையான பொருளைக்கொடுத்து ஆசையைத் தீர்த்தால் போதும்.”

“ஆமாம்... ஆமாம். ஆனால், அந்த அளவு நம் கையில் பொருள் வேண்டுமே”

“தேடிக்கொண்டால் போதுமே. சாணக்கியரே இன்னும் ஒரு செய்தி. இவர்களின் பர்வதகனான போரஸை நம்மோடு

சேர்த்துக் கொண்டால் போதும். மற்றவர்கள் அவன் பின்னால் வந்து விடுவார்கள். போரளை சேர்ப்பதும் அவ்வளவு சிரமம் அல்ல. என் தந்தைக்கு வேண்டிய நண்பன் அவன்”

“உன் தந்தையின் நண்பனா போரஸ்? எனக்குத் தெரியாதே எப்படி?”

“ஒரு முறை அவன் மலை நாட்டினரையெல்லாம் வென்று தன் கீழ் அடக்கிக் கொண்டான். பிறகு மகத நாட்டை வெல்லக் கருதினான். பெரிய படையோடு திடீரென்று மகத நாட்டைத் தாக்கினான். அவன் பாடலிபுரத்தை முற்றுகையிட்டபோது அவனைத் தாக்கி தகர்த்து மகதப்படை மௌரியர் போரசின் படைகளை தோற்கடித்து அவனையும் மல்யுத்தத்தில் வென்றார். அவனை இரும்புச் சங்கிலிகளால் கட்டி இழுத்துக் கொண்டு வந்தார். நந்த இளவரசர்கள் அவனைக் கண்டு கேலியும் கிண்டலும் செய்து வேடிக்கை செய்தனர். அவனைக் கழுவேற்றவும் ஆணையிட்டனர். ஆனால் போரஸ் ஆர்த்தெழுந்து இரும்புச் சங்கிலிகளை நொறுக்கிவிட்டு எழுந்து தூணொன்றை பிடிங்கி “என்னுடன் யாராவது மோத முடியுமானால் வரட்டும். நான் களத்திலே மடிவேளை யொழிய கழுவிலே மடியமாட்டேன்” என்று கூச்சலிட்டான். அவனை வீரத்தை மெச்சிய மௌரியரும் இராட்சசரும் அவனைப் பாராட்டி விடுதலை செய்யுமாறு வேண்டினார். நந்தர்களும் விருப்பமில்லாமல் ஒப்புக் கொண்டனர். மௌரியர் அவனை விடுதலை செய்ததோடு மட்டுமல்லாமல் அவனது அரசரிமையையும் அவனுக்கே விட்டுக் கொடுத்தார். அதனால் போரஸ் மௌரியர் மீது தனி மரியாதை கொண்டு திரும்பிச் சென்றார். அடிக்கடி,

மௌரியர் சாகடிக்கப் படும் வரை இருவருக்கும் ஒலைத் தொடர்பு இருந்தது. ஆனால் அவனுக்கு நந்தர்கள் மீது மட்டும் தீராப்பகை இருந்து வருகிறது. எனவே, நாம் அணுகினால் நமக்கு உதவி செய்ய முன் வருவார்.”

“நல்லது. அவ்வாறே செய்யலாம். அத்துடன் மலை நாட்டு சிற்றரசர்களையும் அணுகலாம். ஆனாலும் ஒரு பிரச்சனை”

“என்ன சுவாமி”

“அவர்களுக்கு ஏற்கனவே மகத நாட்டின் மீது கண் இருக்கிறது. எனவே அவர்களும் இந் நாட்டைப் பிடித்துக் கொள்ள ஆசைப் படலாம். அவர்கள் நமக்கு உதவ வேண்டுமே ஒழிய நம் நாட்டின் மீது உரிமை கொண்டாடக் கூடாது. அவர்களை நாம் பொன் மூட்டை சுமக்கும் கழுதை போலும், முகத்தைச் சிரைக்கும் கத்திபோலவும் பயன்படுத்த வேண்டும் அவ்வளவுதான்”.

“இது சாத்தியமா சாணக்கியரே”

“சாத்தியமும் அசாத்தியமும் நமது சாமர்த்தியத்தைப் பொறுத்தது. பார்க்கலாம். பாம்பாட்டி பாம்புகளையும் மாவுத்தன் யானையையும் அடக்கி வித்தைக்காட்டுவதில்லையா? அது போலத்தான் இவர்களையும்...”

“இதில் எனக்குச் சாமர்த்தியம் இல்லை. எல்லாவற்றையும் நீங்களே கவனித்து கொள்ளுங்கள். நான் யாரோடு சண்டைப் போடச் சொல்லுகிறீர்களோ அவர்களோடு சண்டைபோடுவேன், யாரோடு சேர்ந்து கொள்ளச் சொல்கின்றீர்களே அவர்களோடு சேர்ந்துக் கொள்வேன்”

சுந்தர பாண்டியன்

“அது போதும் எனக்கு. மற்றவற்றை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்”.

“அப்படியே ஆகட்டும்”

“உள்நாட்டு உதவிகளைப் பற்றி யோசித்து விட்டோம் வெளி நாட்டு உதவிகளை அடுத்து ஆலோசிக்க வேண்டும்.”

“யார்? அலெக்ஸாண்டரைப் பற்றியா?”

“ஆமாம் அவன்தானே இன்று இந்தியாவையே விழுங்க ஆசைப் படுகிறவன்.”

“அவன் ஆசைப்படுவதிலே அர்த்தம் இருக்கிறது. உதயல்லாதவன் ஊதாங்குமல் வாசிக்க ஆசைப்படுவது போல் இங்கே சிலர் அலைகிறார்கள்”

“எல்லாம் ஆசைதான். அலெக்ஸாண்டர் மிக்க பாரக்கிரமசாலி. அவனுக்குக் குலச்செருக்கு இல்லை, சாதித்துவேசம் இல்லை, ஆம்பீசு, போரஸ், சௌபூதி, பாகேலா என்னும் அரசர்களின் விஷயத்தில் மிக நேர்மையாகவும் நியாயமாகவும் நடந்து கொண்டான். நாம் அவனை அணுகலாம் நம்மிடமும் நியாயமாக நடந்து கொள்வான்.”

“ஆமாம் நான் நினைத்திருந்ததைவிட அலெக்ஸாண்டர் மிக்க பெருமை வாய்ந்தவன் என்றே தெரிகிறது. முரட்டுக்குணம் வாய்ந்த மலைக்குடி மக்களையும், காட்டு சாதியார்களையும், இப்போது பலம் ஒடுங்கிக் கிடக்கிற போரஸையும், இவர்களையும் நாடுவதைக் காட்டிலும் அலெக்ஸாண்டர் நாடத்தகுந்தவன் பிடிக்கும் போது புளியங் கொம்பாகப் பிடித்துக் கொண்டால் பின்னால் எதைப்பற்றியும் பயமில்லை அல்லவா.”

“பயமில்லைதான். ஆனால் அவனும் போராசைக்காரனே. அருஞ்செயல்கள் செய்ய வேண்டும், அரும்புகழ் பெற வேண்டும், அரும் பொருட்களைக் கொள்ளையடிக்க வேண்டும் என்ற பித்தும் உலகம் முழுவதையும் வெல்ல வேண்டும் என்ற பேராசையும் அவனுக்குண்டு. பெரிய சேனாநாயகன். ஆலமரத்தைப் போன்ற அசையாது வேருன்றிய மகத்தான பாரசிக சாம்ராஜ்யத்தையே வேரொடு புரட்டி விட்டான். அவன் துணை கிடைத்தால் நல்லதுதான். ஆனால் அவனுக்கு இரண்டிலிருந்து மூன்று கோடி பொற் பணங்கள் தரவேண்டியதிருக்கும்.”

“தரலாம் சாணக்கியரே. அது சரி பாடலிபுரத்து நிலையை அறிய என்ன ஏற்பாடு செய்திருக்கிறீர்கள்”

“இந்துசர்மன் இருக்கிறான். ஆனால் இப்போது அவன் பெயர் இந்துசர்மன் அல்ல”.

“வேறு என்ன பெயர்?”

“அது ஒரு புதிர். போகப் போகத் தெரியும்”

8. சித்து வேலைகள்

பாடலிபுரத்து அரண்மனையின் ஒரு பகுதி. மிக முக்கியமானவர்கள் மட்டுமே கலந்து பேசத் தக்க சற்று மறைவான இடம். எளிதில் எவரும் நுழைய முடியாத அளவுக்குக் கட்டுப்பாடும் காவலும் உள்ள இடம்.

அதில் தனந்தன் இராட்சசனோடு தீவிரமாகச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“சாணக்கியனும் சந்திரகுப்தனும் என்ன ஆனார்கள் என்று தெரியவில்லையே” கொஞ்சம் வருத்தத்துடன் கூறினான் தனந்தன்.

“அவர்கள் இருவரும் பாடலியில் இல்லை. வர்த்தமான புரத்தில் இருப்பதாகத் தெரிய வருகிறது” என்றார் இராட்சசன்.

“தும்பை விட்டு வாலைப் பிடித்த கதையாகி விட்டது. நண்டை அதன் வளைக்குள்ளேயே நசுக்க வேண்டும் என்பார்கள். விட்டு விட்டோமே.”

“என்ன செய்வது. சாணக்கியனை அவமானப்படுத்தி விட்டார்கள், சந்திரகுப்தனை அலட்சியப்படுத்தி விட்டார்கள். இரண்டையும் நான் தடுத்தேன் ஆனால் நீங்களோ பாம்பென்றும் பழுதென்றும் அறிந்து கொள்ளாமல் வேடிக்கைப் பண்ணிவிட்டீர்கள்” என்றார் இராட்சசன் நிதானமாக.

“என்ன பிரதான மந்திரி பழியை நம்மீது போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்?” என்று கேட்ட வண்ணம் அரசர் ககல்பன் வந்தார்.

“வீண்பழி சொல்லவில்லையே. உண்மையைத்தானே கூறுகிறேன்”.

“எந்த உண்மை? அதற்காக அந்தப் பிராமணனுக்கு நவரத்தின ஆசானம் கொடுத்து தங்கத்தட்டிலே விருந்தளித்திருக்க வேண்டும் என்கிறீர்களா?”

“இல்லை. தங்கத் தட்டிலே விருந்தும் கொடுத்திருக்க வேண்டாம். தராதரம் தெரிந்து கொள்ளாமல் அவனைத் தரை மட்டமாகவும் ஆக்கியிருக்க வேண்டாம் இல்லையா?” என்று நயமாகக் கேட்டார் இராட்சசன்.

“சரி, ஆனது ஆகட்டும். நடப்பதை கவனியுங்கள்”

“நாலும் சற்று அலட்சியமாக இருந்து விட்டேன் என்கடமையை நான் சரியாகக் கவனித்திருக்க வேண்டும் நமது கெட்ட நேரம்தான்.”

“சாணக்கியன் அவ்வளவு பெரியவனா?” தனநந்தன் நம்ப முடியாதவனாகக் கேட்டான்.

“சந்தேகமென்ன? ஒரு நாட்டை வெல்வது எப்படி? குடிமக்களைத் திருப்தி படுத்துவது எப்படி? குடியாட்சி நடத்துவது எப்படி? கலகங்களை உருவாக்குவது எப்படி? உருவாகும் கலகங்களை ஒடுக்குவது எப்படி? எல்லாவற்றையும் நன்கு தெரிந்தவர். அது மட்டுமல்ல, மனிதர்கள் உலோகங்கள், கைத்தொழில்கள், நவரத்தினங்கள், மிருகங்கள், ஸ்தலங்கள், வஸ்துகள் ஆகியவற்றைப் பற்றிய தேர்ந்த அறிவுள்ளவர். அத்தோடு சர்வதந்திர தந்திரர். வேதங்களையும் அத்தியாத்ம சாஸ்திரத்திலும் படித்து தெளிவு உள்ளவர். அதர்வண வேதத்திலும் அபிசார மந்திரப் பிரயோகத்திலும் கைவந்தவர்.”

“என்ன நீங்கள் அவரைப் புகழ்ந்து கொண்டே போகிறீர்கள்? தனநந்தன் கிண்டலாகக் கேட்டான்.

சுந்தர பாண்டியன்

“புகழவில்லை. எதிரியைப் பற்றி முழுமையாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டால் மோத முடியாது. அதற்காக அவனைப் பற்றி விவரமாகத் தெரிந்து கொண்டேன். அவரிடமுள்ள ஒரே ஒரு குறை செருக்குதான். அதையும் சிலர் நிறை என்றே கூறுகிறார்கள்”

“நீங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால் சாணக்கியன் விஷயத்தில் சற்று எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும் போலிருக்கிறதே” சுகல்பன் தயங்கியவாறு சொன்னார்.

“சற்று அல்ல. அதிகமாகவே. நான் சந்தேகப்பட்டது போல் சந்திரனும் சூரியனும் சேர்ந்து கொண்டது போல் தெரிகிறது. கிரகணம் வராமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்,” என்றார் இராட்சசன்.

“அபிசார மந்திரங்கள் மூலமாக உயிர்களைக் கொல்ல இயலுமா?” தனந்தன் கேட்டான்.

“ஆமாம் சாணக்கியன் யோகாப்பியாசம் செய்து சித்திகள் பல பெற்றிருக்கிறார். சங்கார தந்திரங்களும் பலவிதம் சதக்னி என்றொரு ஆயுதம் உண்டு. அதனை நூற்றுவரைக்கொல்லி என்று தமிழில் அழைப்பார். அது தூண்போல இருக்குமாம். அதற்குள் எண்ணிறந்த ஆணி முதலியன அடைக்கப்பட்டிருக்கும். அதைக் கோட்டைச்சுவரின் மீதிருந்து யந்திர வலியால் எறிந்தால் அது அநேகரைச் கொல்லும். பலவகையான விஷப்புகைகளை எறிவார்கள். அவை மனிதரை உடனே கொல்லும். சில கண்களைக் கெடுக்கும் சுவாச நோய்களை உண்டாக்கும், வாந்தி பேதி முதலிய பலவகை விஷ வியாதிகளை விளைக்கும் சாணக்கியன் இவற்றிலும் வல்லவனாய் இருக்கலாம்.”

“அப்படியானால், அவரால் வரும் தீமையைச் சமாளிக்க இன்னொரு கெட்டிக்காரனை உருவாக்க வேண்டும். சே-பேசாமல் அவனுக்குத் தங்கத்தட்டிலே சோறு கொடுத்திருக்கலாம்” என்றான் தனநந்தன்.

“இனிமேல் அதைப் பற்றி பேசியென்ன? இனி அவன் நமது பகைவன். ஆதலால் கடைசி வரை அவரோடு போராடத்தான் வேண்டும். இப்போது சூப்தவித்தையில் தேர்ந்தவனாயும் சூத்ரமந்திர தந்திர பிரயோகங்களில் வல்லவனாயும் இருக்கிற ஒருவன் நமக்கு வேண்டும்” என்றார் இராட்சசன்.

“இனி அது உம்முடைய பொறுப்பு” என்றார் ககல்பன்.

“ஏற்கனவே எனது ஒற்றர்களை இது விஷயமாக நேற்றே அனுப்பிவிட்டேன்” என்றார் இராட்சசன்.

“மந்திரிக்கு அழகு தந்திரம் செய்தல் என்றாகி விட்டது” எனக்கேலிசெய்தான் தனநந்தன்.

மறுநாள் இராட்சசரிடம் ஒற்றர்கள் ஒரு புத்த பிட்கவை அழைத்து கொண்டு வந்தனர்.

“இவர் மிக விசித்திரமான வைத்தியர், அரிய சோதிடர், பில்லிகுனியம் புலவர், அபிசார மந்திர மூர்த்தி, சூப்த வித்தியாகுசலர். அதோடு சாணக்கியரைப் பொல்வாத போக்கிரி என்றும் பாசாங்கு செய்யும் ஏமாற்றுக்காரர் என்றும் மக்கள் கூடும் சந்துகளில் பேசிக்கொண்டுருக்கிறார். சாணக்கியரின் தகிடுதத்தங்களை அம்பலப் படுத்துவதாகக் சூளுரைக்கிறார்” என்று எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

“தங்கள் பெயர் என்னவோ?”

“ஜீவசித்தி”

“ஊர்”

சுந்தர பாண்டியன்

“யாதும் ஊரே”

“சாணக்கியனை அறிவீரோ?”

“அவரது பித்தலாட்டங்களை அறிவேன்”

இராட்சசனுக்கு அவர் மீது நம்பிக்கை பிறந்தது தனநந்தனும் சுகல்பனும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நம்ப ஆரம்பித்தனர். தனது சோதிடத்திறமையால் நந்தர்களின் குடும்பச்செய்திகளை யெல்லாம் விவரமாக உரைத்தார் ஜீவசித்தி.

“தீய சக்தியொன்று நமது அரண்மனையில் நமக்கு எதிராகச் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. அது இப்போது சாணக்கியனின் சக்திக்கும் கட்டுப்பட்டு விளங்குகிறது. இருக்கட்டும். அதனை ஒரு கை பார்க்கவேண்டும்.” என்று கூறிக் கண்ணை மூடி மந்திரங்கள் உச்சரித்தார்.

பிறகு திடீரென்று கண்களைத் திறந்து “இந்த அறைகளில் ஒன்றில் ஒரு பிராமணனுடைய எலும்புகள் புதைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அவனது ஆவிதான் நமக்கு விரோதமாக வேலை செய்கின்றது. இறந்துபோன பிராமணன் உயிரோடு இருக்கிற பிராமணனுக்கு உதவி செய்து கொண்டிருக்கிறான்” என்றார்.

இராட்சசனும், சுகல்பனும் அப்படியொரு பிராமணன் புதைக்கப் பட்டிருக்க வில்லை என்று உறுதியாகச் சொன்னார்கள். இருக்கத்தான் வேண்டும் என்று சாதித்தார் ஜீவசித்தி. இறுதியில் தோண்டிப் பார்த்தார்கள்.

“வைரோசனனது மகனான பலிக்கு நமஸ்காரம். நூற்றுக் கணக்கான மந்திரப் பிரயோகங்கள் செய்ய வல்ல சம்பரனுக்கு நமஸ்காரம். நிகும்பனுக்கும் நரகனுக்கும் கும்பனுக்கும் பிரம்மராட்சசாகிய தந்து கச்சனுக்கும் நமஸ்காரம். ஓ சண்டாளி, கும்பீ, தும்பா, குடுகா, ஸரகா!

எலும்புகளை எனக்குக் காட்டிக்கொடு” என்று கூச்சலிட்டான்.

ஓர் அறையில் நின்று கொண்டு. “இந்த அறையில் தான் ரகசியமான எதிர்காற்று எழுப்புகிறது. நான் சொல்வது உண்மையில்லாவிட்டால் இனி மந்திரங்கள் உச்சாடணம் செய்வதையே நிறுத்தி விடுவேன். இந்த பௌத்தனின் சக்திக்கு மீறி எந்த பிராமணனும் ஏது செய்து விட முடியாது” என்றார்.

அது போலவே அந்த எலும்பு கிடைத்தது. ‘இது யாருடைய எலும்பு’ என்று மூவரும் ஆச்சரியப்பட்டனர். கொஞ்சநேரம் தியானம் செய்து விட்டு ஜீவசித்தி சொன்னார்: “சகாதலன் என்னும் மந்திரியின் புதல்வன் இவன். ஒரு நாள் மகாபத்மனை அவனது தனியறைக்குப் போய், அவன் மகாநந்தனுக்கு எதிராகச் செய்த சதியைக்கண்டித்து பேசினான். உடனே அரசன் அவனைக் கொன்று இரகசியமாக இங்கேயே புதைத்து விட்டான். அவனது ஆவிதான் நந்தர்களுக்கு எதிர்வினை ஆற்றி வருகிறது.”

மூவரும் ஜீவசித்தியின் ஆற்றலை வியந்தனர். குப்தவித்யா விசாரர்களுள் அவனே சிறந்தவன் என்று நந்தர்களும் இராட்சசனும் கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர்.

அன்று முதல் அரண்மனை கலகலப்பாயிற்று. இனி நமக்குப் பகைவரின் மந்திர தந்திரங்களைப் பற்றிய கவலை இல்லை என்றனர். ஜீவசக்திக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தனர். அவரைத் தோழராகவும் குருவாகவும் தெய்வமாகவும் கூடக் கருத ஆரம்பித்தனர்.

சுந்தர பாண்டியன்

ஒரு நாள் நிஷ்டையில் உட்கார்ந்து எழுந்ததும் நந்தர்களை அழைத்தார். அவர்களோடு இராட்சசனும் வந்தார்.

“இப்பொழுது நந்தர்களுக்கு எதிராகச் சூனிய வித்தை செய்திருக்கிறான். அதனால் உங்களுக்குச் சுரம் வந்து உயிருக்கு ஆபத்து வரலாம். நான் விடமாட்டேன். எப்படியாவது உங்கள் மரணத்தைத் தடுப்பேன்” என்று சூளுரைத்தார்.

நந்தர்கள் கொஞ்சம் நடுங்கினர். அன்று மாலை விசேச பூஜை செய்து அவர்களுக்குப் பால் பிரசாதம் வழங்கினான். அன்று அவர்கள் தூங்கி மறுநாள் காலை எழ முயன்ற போது முடியவில்லை. அத்தனை பேருக்கும் சுரம். அனைவருக்கும் மரணபயம் வந்தது.

“பயப்படாதீர்கள்! நான் இருக்கிறேன். நான் சொன்னபடி ஆயிற்று பார்த்தீர்களா? இன்னும் இரண்டு நாளில் உங்களுக்குச் சரியாகி விடும்” என்று தைரியபடுத்தினார்.

இரண்டு நாடும் காலையிலும் மாலையிலும் விசேச பூஜைகள் செய்து பால் பிரசாதம் கொடுத்தார். மூன்றாம் நாள் பழையபடி ஆனார். அதுமுதல் அவர்கள் ஜீவசித்தியைப் பற்றிய உயர்ந்த அபிப்பிராயமும் உறுதியான நம்பிக்கையும் கொள்ள ஆரம்பித்தனர்.

பத்து தினங்கள் கழிந்ததும் இதுபோலவே ஒரு நாள் அவர்சொன்னது போலவே புத்திபேதலித்து துன்புற்று பிறகு நல்ல குணம் அடைந்தனர். எல்லாம் சாணக்கியனின் சாகசம் என்று எண்ணினர்.

ஒரு நாள் நந்தர்களும் இராட்சசனும், நக்கர நாசனும் இன்னும் சில அமைச்சர்களும் ஆலோசனையில் இருந்தபோது அந்த அறைக்குள் ஜீவசித்தி வந்தார்.

“வரவேண்டும் சுவாமி” என்று அனைவரும் மிகுந்த மரியாதையோடு வணங்கினர்.

“இந்தப் பிராமணர்கள் பாபிகள். இவர்களுக்கு அந்தச் சாணக்கியனும் பிராமணன் என்பதால் இரகசிய காதல் இருக்கத்தான் செய்யும். பிராமணர்கள் மட்டும் செத்து பிசாசு ஆனாலும் கூட பிராமணர்களுக்கே உதவக் கூடியவர்கள் என்பதைப் பார்த்தோம். எனவே, நாம் ஆயிரம் பிராமணர்களுக்கு தினம் ஏன் அன்னதானம் செய்யவேண்டும்?” என்று கேட்டார் ஜீவசித்தி.

“பல ஆண்டுகளாகச் செய்து வந்து விட்டோம்,” சுகல்பன்.

“இருக்கலாம். என்றாலும் அது அனாவசியமானது அல்லவா?”

“ஆமாம். சுவாமி சொல்வதும் சரிதான். வீண் செலவுதான்” என முந்திக் கொண்டான் தனநந்தன்.

“பிராமணர்கள் அனைவருமே புண்ணியர்கள் அல்லர். சண்டாளனான சாணக்கியனும் பிராமணன்தான். இவனைப் போன்றவர்கள் எத்தனை பேர் இருப்பார்கள். எண்ணிப் பாருங்கள். பிறப்பால் அனைவரும் சமம்தானே. எல்லோரும் பத்து மாதம்தானே. எல்லோருக்கும் சிவப்பு இரத்தம்தானே ஓடுகிறது.” என்ற வாதிடவே அவர்களால் ஒப்புக்கொள்ளாமல் இருக்க முடியவில்லை.

மறுநாள் போஜன சாலைக்கு வந்த பிராமணர்கள் ஆயிரம்பேர் பசியோடு திரும்பிப் போனார்கள். அவர்களின் வயிற்றுக்குள் பிறந்த பசி, அவமானமும் ஆத்திரமுமாக

சுந்தர பாண்டியன்

மாறி இதயத்துள் குடிபுகுந்தது. நந்தர்களுக்கு நாசகாலம் தோன்றி விட்டது என்று முடிவு செய்தனர். சாணக்கியர் அவமானப்பட்டபோதே நாம் அன்னதானத்தை மறுத்திருக்க வேண்டும் என்று வருந்தினர். இந்த அவமானத்திற்காக நந்தர்களை எவ்வழியிலாவது பழிவாங்க வேண்டும் என்ற வைராக்கியமும் உருவாயிற்று.

ஜீவசித்தியின் ஆலோசனைகளால் நந்தர்கள் நாளுக்குநாள் சந்தோஷமும் லாபமும் பெற்றார்கள். அவரது அருகாமையும் ஆறுதலும் அவர்களுக்கு சாணக்கியனையும் சந்திரகுப்தனையும் மறக்கச்செய்தது. அவர்கள் வழக்கமான கேளிக்கைகளில் தம்மை மறந்தனர்.

மறக்காத ஒருவர் உண்டென்றால் அவர் இராட்சசன்தான். அவரால் ஏனோ ஜீவசித்தியை முழுக்க முழுக்க நம்பமுடியவில்லை. எங்கேயோ ஓர் இடத்தில் ஏதோ ஒரு வகை உதைப்பு விழுந்து கொண்டிருந்தது. எனினும் நம்பாமலும் இருக்க முடியவில்லை.

ஒரு நாள் அவர் ஜீவசித்தியோடு தனிமையில் உரையாடும் போது பல சந்தேகங்களை விடுவித்துக் கொண்டார்.

“தீடிரெனக்காணாமல் போன் சந்திரகுப்தன் என்ன ஆனான் என்று தெரியவில்லை. அவன் உண்மையில் நல்லவன். அவனது தந்தை மௌரியர் மறைந்தது போலவே இவனும் மறைந்து விட்டானே. தங்களது ஞானத்தால் இதை அறிந்து சொல்ல இயலுமா?” என்று இராட்சசன் கேட்டார்.

“முடியும். சந்திரன் சூரியனோடு சேர்ந்து கொண்டான். அதனால் நமக்கும் நந்தர்களுக்கும் நாசம் ஏற்படத்தான்

செய்யும். அதனைத்தடுக்க வேண்டியது நம்மிருவரின் கடமைதான். நந்தர்கள் நம்மைத்தான் மலைபோல நம்பியிருக்கிறார்கள். எனது ஞான திருஷ்டியால் நோக்கும் போது அவர்கள் மகத நாட்டிலேயே இல்லை” என்றார் உறுதியாக.

“வேறு எங்கு என்று உரைக்க இயலுமா?”

“இயலாதே”

“என்ன சர்வசக்தி வாய்ந்த உங்களாலும் ஆகாதா?”

“ஆமாம் அவர்கள் ஓரிடத்தில் இருந்தால்தானே சொல்ல. அவர்கள் தான் பூமியையே சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்களே. பல நாட்டு மன்னர்களின் உதவியை, குறிப்பாக மகதத்துக்கு வேண்டாதவர்களை எல்லாம் வேண்டியவர்களாக்க முயல்கிறார்கள்.”

“யார் யாரென்று சொல்ல முடியுமா?”

“எதெப்படி முடியும்? ஜோஸ்யம் குறிப்பாகத்தான் தெரிவிக்க முடியும். மற்றபடி வெறும் ஹேஸ்யம் தான். அதாவது ஊகம்தான்”

“தங்கள் ஊகப்படி....?”

“அவர்கள் மகாசக்தியை நாடலாம்”

“மகாசக்தி என்றால்”

“உலக மகா சக்தி”

“நீங்கள் அலெக்சாண்டரைப் பற்றிச் சொல்கிறீர்களா?”

“ஆமாம்”

“அவன் உதவுவானா?”

“உதவமாட்டான் என்றும் சொல்லமுடியுமா?”

“முடியாதுதான். எப்படியானாலும் நான் நந்தர்களைக் காக்க வேண்டும். நானெடுத்து வளர்த்து ஆளானவர்கள்.

சுந்தர பாண்டியன்

இவர்களின் வாழ்வைக்கண்டு களிக்கும் கண்களால் வீழ்வைக் காணும் துர்பாக்கியம் ஏற்படக் கூடாது. அவர்களுக்காக என் உடல் பொருள் ஆவி அத்தனையும் தரத்தயாராக இருக்கிறேன். எனக்கு மனைவி, வீடு, மக்கள் என்பதெல்லாம். இரண்டாம் பட்சம்தான். நந்தர்கள், நாடு, மக்கள் இதுதான் முதல்பட்சம்”.

“உங்கள் அபிமானம் பாராட்டத் தக்கதே. எனிலும் நான் என்ன செய்யமுடியும். முற்றும் துறந்த முனிவன். எனக்கு நாடும் காடும் ஒன்றுதான். ஓடும் செம்பொன்னும் ஒக்கவே நோக்குபவன்.”

“என்றாலும் இந்த நாடு உங்களை நம்பித்தான் இருக்கிறது. மகத்தின் மகத்துவம் இனி தங்களால்தான் விளங்க வேண்டும்.”

“அதிகமாக எதிர்பார்க்கிறீர்கள். உங்கள் அளவுக்கு எனக்கு நாட்டுப் பற்று உண்டு எனச் சொல்லிக்கொள்ள முடியாது. எனினும் ஒன்று உறுதியாகச் சொல்லுவேன். நான் இருக்கும் வரை எனது நாட்டம் இந்த நாட்டின் நலத்திலேயே இருக்கும்.”

“அதுபோதும் எனக்கு”

இராட்சசன் ஜீவசித்தியின் பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கி விட்டுப்போனார். ஜீவசித்தியின் இதழ்களில் குரூரமான ஒருவித புன்னகை மின்னல் பிறந்து மறைந்தது.

9. வடவெல்லை வெற்றிகள்

அலெக்சாண்டர் பெரும் சேனையுடன் அஸ்பேஸிய நாடுகளையும் கௌட தேசத்தையும் கைப்பற்றப் போனான். குசத்துவஜம் என்னும் கோட்டையைத் தாக்கித்தகர்த்தான். கோட்டைக்குள்ளிருந்து வந்த அம்பால் காலில் காயம்பட்டதால் காவலர்கள் அனைவரையும் கொன்று குவித்தான்.

அண்டகத்தையும் கோரியையும் பிடித்துக் கொண்டான். கோரி, அலெக்சாண்டரின் தளகர்த்தனான டாலமி என்பவனை ஈட்டியால் தாக்க, அந்த ஈட்டி அவனது தலைச்சீராவில் பட்டு உடைந்து பயனற்றுப் போனது. அவன் கோரியைத் துடையில் அடித்துக்கொன்றுவிட்டான். கோரியின் பிணத்தைக் கவர்ந்துகொண்டு போக அவனது மெய்க்காவல் படையினர் எவ்வளவோ முயன்றனர் முடியவில்லை.

பிறகு அலெக்சாண்டர் ஹரிகாமை பிடித்தான். காசியபுரத்துக்கு வெளியே அஸ்பேசியரைத்தோற்கடித்தான். அவர்களில் இருபதாயிரம் பேரைக் கொன்று, நாற்பதாயிரம் பேரைச் சிறை பிடித்து, இரண்டு லட்சத்து முப்பதாயிரம் மாடுகளைக் கொள்ளையடித்தான். தன் படையில் போரிட விரும்பாதவர்களையும் முடியாதவர்களையும் பத்தாயிரம் மாடுகளோடு மாசிடோனியாவுக்கு அனுப்பிவைத்தான்.

நைசாவுக்குப் போய் அலெக்சாண்டர் சமாதிக் கட்டடங்களை எரித்து பாழாக்கினான். நைசியர்கள் தப்பி ஓட அவர்களின் தலைவனான அகூஃபி, அவர்களை அலெக்சாண்டருக்குப் பணிந்து போகும் படி வேண்டினான்

சுந்தர பாண்டியன்

அவன், அலெக்சாண்டரைச் சந்தித்து தங்கள் சரணாகதியைப் பற்றி எடுத்துச் சொன்னான். அலெக்சாண்டரும் ஒப்புக்கொண்டு நூறு அதமர்களை அனுப்பிவைத்தான். அஷ்பி, அலெக்சாண்டருக்குத் துணையாகத் தன் மகனுடன் முந்நூறு குதிரை வீரர்கள் கொண்ட படையை அனுப்பினான். நைவியர்கள் டயோனிஸியஸின் சந்ததி என்பதால் அவர்கள் யவனர்களைத் தங்கள் உறவினர்களாகப் பாவிக்க ஆரம்பித்து விட்டனர். அதோடு டயோனிஸியஸின் நினைவாகக் கொண்டாடும் பண்டிகைக்கு அலெக்சாண்டரையும் தளகர்த்தர்களையும் கோஹிமூர் மலைக்கு அழைத்துச் சென்று மதுபானம், புராணக் கூத்து, பாட்டு என்று மகிழ்ந்தார்கள்.

பின்னர் அலெக்சாண்டர், ஆப்கானிக்கு வந்தான். அதன் அரசன் அசுவஜித் அவனது மனைவி கலாபினி அவர்களின் மலைக்கோட்டை மசிகம், பாம்புப்புற்று போல் பகைவரால் நெருங்கத் தகாததாக இருந்தது. அங்கு இருபதாயிரம் வீரர்கள் அடங்கிய காலாட்படையும் இருந்தன. அத்துடன் விஜயவர்மனின் தலைமையில் ஏழாயிரம் மத்ரகர்கள் உள்ள படையும் இருந்தது. இங்கு நடந்த போரில் அசுவஜித் மரணமடைந்தான். அவனது மனைவி கலாபினி அலெக்சாண்டரின் ஆசை நாயகியானாள். விஜயவர்மன் தன் படையோடு உட்கோட்டைக்குள் புகுந்து கொண்டான் அவன் சரணடைய விரும்பவில்லை. அவனையும் அவனது வீரர்களையும் தன்னோடு சேர்த்துக் கொள்ள அலெக்சாண்டர் விரும்பி, பலவிதமான வேண்டுகோள்களை விடுத்தான். அதற்கும் அவன் மசியவில்லை. இறுதியில் கலாபினியின் வேண்டுகோளால் போரை நிறுத்திய

விஜயவர்மன், தம்மைப் போகவிடுமாறு வேண்டி, அலெக்சாண்டரும் சம்மதித்தான். ஆனால் அன்று இரவு தன் சிறு படையை அனுப்பி விஜயவர்மனின் வீரர்களைச் சங்காரம் செய்தான். விஜயவர்மன் மட்டும் தப்பித்தோடினான். இத்துரோகத்திற்கும் தங்கள் மாதர்களை பெண்டர்ளும் அவமானத்திற்கும் அலெக்சாண்டரைப் பழிவாங்குவதாகச் சூளுரைத்தான். அலெக்சாண்டரோ, அதனை அடிபட்ட நாய் குலைப்பதாக அலட்சியப் படுத்தி விட்டான்.

அசுவகர்களில் தப்பித்துப் போன வீரர்கள் அயர்நாஸ் கோட்டைக்குள் புகுந்து கொண்டனர். அசுவஜித்தின் தாயே மகாராணியானாள். ஆறாயிரம் அடி உயரமுள்ள பன்னிரண்டு மைல் சுற்றளவுமுள்ள இக் கோட்டை பலமும் பாதுகாப்பும் உடையது. இதன் தென்புறத்தில் சிந்து நதி. மற்ற புறங்களில் மலைகளே அரண்களாயின. இக்கோட்டையின் உச்சியில் உள்ள விளைநிலத்தை ஓராயிரம் ஆட்கள் பயிர்செய்து முப்பதாயிரம் ஜனங்கள் நீண்ட காலம் உயிர் வாழலாம். இதனை அதிசய தேசம் என்று அலெக்சாண்டர் வியந்தான். இதைச் சுற்றி நோரா, பளீரா, மசகா, நைசா எனப் பல இடங்கள். இந்தியாவின் வடமேற்கு எல்லையான இப்பகுதியை அலெக்சாண்டர் தாக்கினான். எம்போலிமா பட்டணத்து ஆட்கள் மூலம் அயல்நாட்டுக்குச் செல்லும் இரகசிய வழிகளை அறிந்து, டாலமியைப் படையோடு அனுப்பி பல நாட்கள் போரிட்டான். இறுதியில் அசுவகர்கள் கோட்டையை விட்டுவிட்டு ஓடிப் போனார்கள். அங்கு அலெக்சாண்டர் தனது தேவர்களான அதீனுக்கும் நைக்குக்கும் பலி பீடங்கள் அமைத்து விழாக் கொண்டாடினான். கோட்டையில்

சுந்தர பாண்டியன்

சசிசுப்தன் என்பவனை தலைவனாக்கி ஒரு சிறு பட்டாளத்தையும் வைத்தான்.

தப்பி ஓடிய அசுவகர்கள் டிர்ப்டா கோட்டையில் புகுந்ததாக அறிந்த அலெக்சாண்டர், அதனையும் தாக்கி அழித்தான். அசுவகர்கள் அங்கிருந்தும் உயிர்தப்பி ஓடி சிந்து நதியைக் கடந்து, அபிசாரனிடமும் போரசினிடமும் போய் சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

அலெக்சாண்டர், பிறகு சிந்து நதியைக் கடந்து உதபாண்டபுரம் வந்து தன் தளகர்த்தர்களான ஹெபேயிஸ்டியனோரும் பெர்டிக்கலோடும் சேர்ந்து கொண்டான். தட்சசீலத்தில் பழைய மன்னர் இறந்துபோக அம்பி பட்டமேறினான். பெரும் காணிக்கைகளை அனுப்பிவைத்து அலெக்சாண்டரைத் தட்ச சீலத்துக்கு வருமாறு அழைப்பு அனுப்பினான். அலெக்சாண்டரும் தன் படைகளோடும் பரிவாரங்களோடும் தட்சசீலத்துக்கு வந்தான்.

போர்வெறி கொண்ட அலெக்சாண்டர் தட்சசீலத்தில் வேத விற்பன்னர்களையும், துறவிகளையும், வித்யா பீடத்து ஆச்சாரியர்களையும் சந்தித்து அறிவார்ந்த பாணிகளில் கொஞ்ச காலம் ஈடுபட்டான். இந்திய தத்துவம், சோதிடம் மருத்துவம், மந்திரம் போன்றவற்றைப் பற்றி ஆர்வத்துடன் நிறைய தெரிந்து கொண்டான். டாலமியும் பலவிஷயங்களை கண்டும் கேட்கும் உரையாடியும் தெரிந்து கொண்டான். அலெக்சாண்டரின் படை இங்கு நல்ல ஓய்வெடுத்தது. பந்தயங்களும், போட்டிகளும், விளையாட்டுகளும் வைத்து அலெக்சாண்டர் அவர்களை உற்சாகப் படுத்தினான்.

ஒரு நாள் போரஸினிடம் தூது போயிருந்த கிளியோகரீஸ் திரும்பி வந்தான். அலெக்சாண்டருக்கு அடி

பணியவோ, கப்பம் கட்டவோ மறுத்து போர்க்களத்தில் சந்திப்பதாகக் கூறி அனுப்பியிருந்தான் போரஸ். அதனால் ஆத்திர முற்ற அலெக்சாண்டர் அமைதியாகிப் போருக்கான ஆயத்தங்களைச் செய்யலானான்.

உதபாண்ட புரத்திலுள்ள படகுப் பாலத்தைப் பிரித்து படகுகளைப் பயணத்துக்கேற்றவாறு தயாராக்கும் படி செய்தான். அந்தப் பிரதேசங்களைப் பற்றிய விவரங்களை அம்பி மூலம் சேகரித்துக் கொண்டான். யானைகளை எதிர்த்துப் போராடும் பயிற்சியைத் தனது வீரர்களுக்குக் கொடுத்தான். குதிரைப் பட்டாளமொன்றை அனுப்பி அபிசாரனுக்கும் போஸுசுக்கும் இடையில் நிறுத்தி அவர்களுக்குள் இருந்த தொடர்பை அறுத்தான்.

அபிசாரன் இதை அறிந்ததும் ஆச்சரியப்பட்டான். இனிமேலும் அலெக்சாண்டரை எதிர்ப்பதில் பொருளில்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்டான். உடனே தன் தம்பி பிரத்யும்னனை விலையுயர்ந்த காணிக்கைகளோடு அனுப்பி அடைக்கலம் கேட்டான். அலெக்சாண்டரும் அவனது தந்திரத்தை உணர்ந்து அப்போதைக்குச் சும்மா இருப்பதென தீர்மானித்தான். 'கழுதைப் புலிகளைக் கொல்லுமுன் சிங்கங்களைக் கொல்ல வேண்டும்' என்ற ஆசை அவன் மனதில் எழுந்தது.

கிரேக்க சேனை ஹைடாஸ்பஸை நோக்கி முன்னேறியது. ஸ்படிகேசன், விஜயவர்மன், வைரோசன், மலயகேது ஆகியோர் தடுக்க முனைந்து தாக்கு பிடிக்க முடியாமல் ஓடி ஒளிந்தனர். சேனை, ஹைடாஸ்பஸின் மேல் கரையில் இறங்கியது. எதிர்கரையில் யானைப் படையோடு போரஸ் இருந்தான். ஆற்றில் பெரு வெள்ளம்.

சுந்தர பாண்டியன்

கிரேடிராஸைக் கலந்து ஆலோசித்தான். அலெக்சாண்டர் அவனது சேனை இடம் பெயர்வது போன்று முன்னும் பின்னும் அசைந்தது. போரசுக்கு இவர்களின் தந்திரம் புரிந்தது. எனவே இவர்களைப் புறக்கணித்தான். ஒரு புயல் இரவில், கிரேடிராலையும் அம்பியின் படைகளையும் ஆரவாரம் செய்யுமாறு ஏற்பாடு செய்தான். அலெக்சாண்டரோ இரகசியமாக ஆற்றில் ஆழமில்லாத ஒரு துறையில் தன் தளகர்த்தர்களான டாலமி, சலூக்கஸ், காய்னாஸ், ஹெபேயிஸ்டியன், பெர்டிக்கஸ், டெமிமீரியாஸ் ஆகியோரோடு இறங்கி ஆற்றைக் கடந்தான். போரஸின் ஆட்கள் இதைக்கவனிக்க முடியாதவர்கள் ஆயினர். அவர்கள் கவனித்த போது ஆபத்து தலைக்குமேல் ஏறிவிட்டது.

போரஸின் மகன் அர்ஜுனன் இரண்டாயிரம் குதிரைப் படையோடும் நூற்று இருபது தேர்களோடும் வந்து தாக்கினான். அவன் நேரடியாக அலெக்சாண்டரோடு மோதி அவனது குதிரையான புக்கி பேலஸைக் காயப் படுத்தவே, காய்னாஸ் அர்ஜுனனைக் கொன்று போட்டான். அதனால் அவன் படை சிதறி ஓடியது.

போரஸ் தன் மகன் மலயகேது, ஸ்படிசேகன், விஜயவர்மன், வைரோசகன் ஆகியோர்களோடு வந்து அலெக்சாண்டரை எதிர்த்தான். அலெக்சாண்டரோ தந்திரமாகப் போரிட்டான். போரஸின் யானைப் படையைக் காயப்படுத்தி அவற்றைப் பின்னிட்டு ஓடச்செய்து அதனால் போரஸின் ஏனையப் படைகள் நாசமடையுமாறு செய்தான். இதனால் போரசுக்கும் இழப்பு அதிகமாயிற்று அலெக்சாண்டரும் கிரேடிதாகும் சேனைகளோடு இருபக்கமும் தாக்கவே போரஸின் படை

குலைந்து போயிற்று. தளகர்த்தர்கள் தப்பி ஓனர். ஏழு அடி உயரமுள்ள போரஸ் இனி எதிர்க்க யாதென தோன்றுகிற நேரம் வரை வீரப் போர் செய்தான். அலெக்சாண்டர் அவனது தீரத்தைக் கண்டு திகைத்துப் போனான்.

அம்பியை அனுப்பி அவனை அழைத்து வருமாறு கூறினான். ஆனால் அவனை நெருங்க முடியவில்லை. பின் போரஸின் பழைய நண்பனான மீரோஸை அனுப்பி அழைத்து வந்தான். யானையிலிருந்து இறங்கி அலெக்சாண்டரிடம் நெருங்கிவந்தான். தோல்வியுற்றோமென்ற எண்ணமே இல்லாமல் மிக கம்பீரமாக நடந்து வந்தான் போரஸ்.

“நான் உம்மை எவ்விதமாக நடத்த வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறாய்?” என்று அலெக்சாண்டர் கேட்டான்.

“ஓ... அலெக்சாண்டர். ஒரு மாவீரனைப் போன்று என்னை நடத்துக.” என்றான்.

“போரஸ்! அதைப் பற்றிய கவலை வேண்டாம். அவ்வாறே நடத்துவேன். வேறு ஏதேனும் கேட்கலாம்.” என்று கூறினான் அலெக்சாண்டர்.

“என்னுடைய தேவையல்லாம் ஏற்கனவே நான் கேட்டதிலேயே இருக்கிறதே.” என்றான் போரஸ்.

இதனைக் கேட்டு அலெக்சாண்டர் பேராணந்தம் அடைந்தான். போரஸுக்கு அவனது நாட்டை ஆள்கின்ற உரிமையோடு, இனி தான் வெல்லப்போகும் நாடுகளையும் அவனது ஆட்சிக்குப் உட்படுத்துவதாகக் கூறினான். தன் குதிரையான புக்கிபேலஸ் காயம்பட்ட இடத்தில் புக்கபேலா என்ற நகரத்தை உருவாக்கினான். சிறந்த கோட்டைகளைக்

சுந்தர பாண்டியன்

கட்டும்படி கிரேடிராசிடம் கூறினான். வெற்றியை, பல பூசைகள் செய்து கொண்டாடினான்.

அகோஸிஸீஸ் என்றும் ஹைடாஸ்பஸ் என்றும் அழைக்கப்படுகிற ந்திகளுக்கிடையில் மேற்குப் புறத்துப் பிரதேசங்களின் கால சூரியர்கள் என்னும் ஜனநாயகக் குடிகள் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் மீது பாய்ந்தான் அலெக்சாண்டர். அதனை வென்று போரஸிடம் ஒப்படைத்தான்

அதற்குப் பின் அவன் அம்பிக்கும் போரஸுக்கும் சமாதானம் செய்துவைத்தான். இரண்டுபேரையும் அவரவர் நாடுகளில் தனது மண்டலேசனாக ஆளச் சொன்னான்.

இதுவரை தன்னை வந்து கண்டு கொள்ளாத அபிசாரனையும் வருமாறு பணித்தான். அவன் நாற்பது யானைகளையும் காணிக்கை பொருட்களோடு வந்து கண்டான்.

இதற்கிடையில் அசுவகர்கள் மண்டலதிகாரியைக் கொன்று விட்டு கலகம் செய்வதாக சசிசுப்தனிமிருந்து ஓலை வந்தது. ஆத்திரமுற்ற அலெக்சாண்டர் உடனே தனது தளகர்த்தர்களான பிலிப்பாசையும் டிரியாஸ்பீஸையும் அனுப்பினான்.

பின்பு அவன் சிரமப்பட்டு அகோஸிஸீஸ் என்னும் ஜீனாபு நதியைத் தன் படைகளோடு கடந்து போனான். அக்கரையில் இருந்த காட்டில் உள்ள மரங்களால் கப்பல் கட்ட எண்ணினான். அங்குள்ள காண்டா மிருகத்தைக் கொன்று அதன் தோலையும் கொம்பையும் மாசிடனுக்குக் கொண்டுபோக விரும்பினான். தன் எல்லைக்குப் போன போரஸின் சகோதரன் மகனான இளைய போரஸ் கலகம் செய்வதாக அறிந்து அவனை அடக்கப் போனான்.

இடையில் கதேயர்கள் எதிர்க்கவே அவர்களையும் அடக்கினான். பிம்பாரா என்னும் ஊரையும் பிடித்தான். சங்கலத்தினின்று கதேயர்கள் தோற்று கதறி ஓடினர். வழியில் சௌபூதியும் சரண் அடைந்தான். சிங்கங்களுக்குப் பிறந்த சங்கார ஜாதி நாய்களைச் சௌபூதி அலெக்சாண்டருக்கு அன்பளிப்பாக கொடுத்தான். அவற்றின் ஆற்றலைக் கண்டு அவன் வியந்தான்.

பின்னர், அலெக்சாண்டர் பாகேலாவின் சமஸ்தானங்களின் மீது பாய, அவனும் சரணடைந்து, அடிபணிந்தான். ஹைபேஸிஸ் நதிக்கு அப்பால் பாலைவனமும் அதற்கும் அப்பால் மகதமும் உள்ளது. அதனை மகாபத்மனுடைய பிள்ளைகளான நந்தர்கள் ஆட்சி செய்வதாக அறிந்து மகதத்தையும் வெல்ல விரும்பினான்.

கி.மு.326ல் புரட்டாசி மாத நாளொன்றின் மாலை நேரத்தில் அலெக்சாண்டர் ஹைபேஸிஸ் நதியைக் கடக்க விரும்பி தன் தளகர்த்தர்களோடு ஆலோசனை செய்தான். போர்வீரர்களுக்கு இனிமேலும் தெற்கே செல்ல விருப்பமில்லை என்று தளகர்த்தர்கள் விளக்கினர். வீரர்களில் பலருக்குக் கொள்ளையடித்த பொருட்களோடு சொந்த நாட்டிற்குத் திரும்பவேண்டும் என்ற ஆவல் ஏற்பட்டுவிட்டது. அஸ்பேஸியர்கள், அசுவகர்கள், மத்ரகர்கள், போரஸ், கதேயர்கள் ஆகியவர்களோடு தாம் பட்ட துன்பமே போதும் என்று வீரர்களின் சிலர் கருதினர். எனவே, ஆற்றைக் கடக்க அவர்கள் மறுத்தனர். உடனே அலெக்சாண்டர் படை அதிகாரிகளைக் கூட்டி அவர்களோடு பேசி அவர்கள் மனதை மாற்ற முயன்றான்.

“நீங்கள் வீராதி வீரர்கள். அயோனியா, ஹெல்லஸ் பாண்டு, பிரிஜியாக்கள் இரண்டு, கப்படோக்கியா,

பாபல்கோனியா, லிடியா, கரியா, பாட்டலியா, பினீஷியா, எகிப்து, லிபியா, அரேபியா, சிரியா, மெசபொடோமியா, பாபிலோனியா, அஸ்ஸிரியா, சென்னையானா, பாரணிகம், மெடியா, சோக்டயானா பாக்கீரியா எனப் பல நாடுகளை வென்றவர்கள். உங்களுக்கு இந்திய தேசத்தை வெல்லுவது என்பது மிக மிகச் சாதாரணம். மனதைத் தளர விடாதீர்கள். இப்படியே விட்டுவிட்டுப் போவது என்பது முடியாத காரியம். இதன் பயனாகப் பல மோசமான விளைவுகள் ஏற்படும். இதுவரை வெல்லப்படாதவர்கள் நம்மை ஏனாமாகவும் வெல்லப்பட்டவர்கள் இகழ்ச்சியாகவும் நோக்குவர். எனவே மேலும் போரிடுவோம். உங்களுக்கு அளவுக்கதிமான சன்மானங்களைத் தருவேன். கவலைப்பட வேண்டாம்” என்று தேற்றினான்.

படை அதிகாரிகள் மௌனமாக இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு மேலும் போரிட விருப்பமில்லை. அவனை மீறிப் பேசவும் இயலவில்லை. அலெக்சாண்டருக்குத் துக்கம் மூண்டது. தன் பேச்சு செவிடன் காதில் ஊதிய சங்கு போலாயிற்றே என்று வருந்தினார்.

கய்னாஸ் போன்றவர்கள் அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமுதமும் நஞ்சாகும் என்றும் போதுமென்ற மனமே பொன் செய்யருந்து என்றும் விளக்கிக் கூறி சொந்த நாட்டுக்குத் திரும்புவோம் என்று வாதிட்டனர். வேறு வழியில்லாமல் அலெக்சாண்டர் திரும்பிப் போக முடிவு செய்தான்.

கடைசி முயற்சியாக அலெக்சாண்டர் தங்கள் தேவதைகளுக்குப் பலி பூசை போட்டு திரும்பிப் போவதைப் பற்றி உத்தரவு கேட்டான். மேலும் போர்செய்வது பற்றி நல்ல சகுனம் கிடைக்கவில்லை.

எனவே சேனையை பன்னிரண்டு பட்டாளங்களாகப் பிரித்தான். ஒரு குன்றின் மீது எழுபத்தைந்து அடி உயரமுள்ள பலிபீட வேதிகைகளை அமைத்தான். இதுவரை தங்களுக்குக் கிடைத்த வெற்றிக்கு நன்றி செலுத்தினான். அந்த இடத்திற்கு அலெக்சாண்டர்கிரி என்று பெயர் வைத்தான். வேதிகைகளின் மீது சாசனங்கள் வெட்டினான். விடுதிகள் பல அமைத்தான்.

பின்னர் தனது மண்டல அதிபதிகள் கட்டவேண்டிய கப்பத்தொகையையும் நிர்ணயித்து அவர்களுக்குத் தெரிவித்தான். தன்னால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட நகர நிர்வாகத்திற்கு வேண்டிய காரியங்களைச் செய்தான்.

ஹைடாஸ்பஸுக்கும் ஹைபேஸிஸுக்கும் இடையில் உள்ள பிரதேசங்களைப் போரஸிடம் ஒப்படைத்தான். போர்ச்சேவகத்துப் பயன்படாத கூலிப்படைகளை ஆங்காங்கே குடியிருக்க வைத்தான்.

அப்போது கிரீஸிலுள்ள திரேஸ் என்னும் பிரதேசத்திலிருந்து மெம்னான் என்பவன் 5000 குதிரைப் படைகளோடும் 7000 காலாட் படைகளோடும் 25,000 போர்க் கவசங்களோடும் பக்கிபேலாவுக்கு வந்தான். அவனைக் கண்டதும் அலெக்சாண்டருக்கு ஆற்றாமையே ஏற்பட்டது.

“நீ ஒரு மாதத்திற்கு முன்பே வந்திருந்தால் இந்திய வரலாற்றைக் கொஞ்சம் மாற்றி எழுதும் படி செய்திருப்பேனே. நீராடிய பிறகு சுண்ணப்பொடி கொண்டு வந்தவனைப் போலவும் உயிர் போனபிறகு வைத்தியன் வந்து சேர்ந்தது போலவும் வந்து சேர்ந்திருக்கிறாயே” என்று வருத்தப்பட்டான்.

உண்மையை அறிந்த மெம்னானும் தனது தாமத்திற்காக வருந்தினான்.

“எல்லாம் நேரம்தான்” என்று அலெக்சாண்டர் தன்னைத் தேற்றிக் கொண்டான்.

பின்னர் பல ஏற்பாடுகள் துரிதமாக நடைபெற்றன. அலெக்சாண்டர், தன் சொந்த நாட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்வதில் முழுமையான விருப்பம் கொள்ளவில்லை. அகிலத்தையே கட்டி ஆளவேண்டும் என்ற கனவு அரைகுறையாக முடிந்து போனதில் அவனுக்குப் பெருத்த ஏமாற்றமே. எனினும் வேறு வழியில்லாமல் விதிவழி என்று கிளம்பிக் கொண்டிருந்தான்.

போரஸ் அலெக்சாண்டரைத் தன் மாளிகையில் சிறிது நாள் விருந்தினனாக இருக்கும்படி வேண்டினான். அதனை அலெக்சாண்டர் ஒப்புக் கொண்டு சென்றான். சித்தார்த்தன் அங்கே சந்திரகுப்தனின் ஓலையை அலெக்சாண்டரைச் சந்தித்து கொடுத்தான்.

ஓலையைக் கண்ட அலெக்சாண்டர் கொஞ்சம் உற்சாகம் அடைந்தான். வீரத்தின் ஊற்றுக்கண்கள் திறந்து பீறிட்டன. மகதத்துக்குப் போரிட வருமாறு விடுத்த அழைப்பு அவனுக்கு உத்வேகத்தைக் கொடுத்ததால் அலெக்சாண்டரும் சந்திரகுப்தனைச் சந்திக்க ஒப்புக்கொண்டான்.

10. சிங்கத்தைக் கண்ட சிங்கம்

சாணக்கியருடைய ஆலோசனைபடியே சந்திரகுப்தன் அலெக்சாண்டருக்கும் போரஸுக்கும் இருவேரு கடிதங்கள் எழுதியிருந்தான். இவர்கள் இருவரும் சித்தார்த்தகனோடும் இன்னும் இரண்டு ஒற்றர்களோடும் ஹைபேஸிஸன்டைப் போன போது தான் தெரிந்தது அலெக்சாண்டர் போரசின் அரண்மனைக்குப் போயிருப்பதாக அத்துடன் அரசன் போர் செய்யும் விருப்பத்தை விட்டு விட்டு சொந்த நாடு திரும்புவதாகவும் அறிந்தனர்.

இந்நிலையில் அலெக்சாண்டரின் உதவியைக் கேட்டதில் பயனில்லையே என்று சந்திரகுப்தன் எண்ணினான். ஆனால் சாணக்கியனோ:

“போர்வெறி என்பது அத்தனை எளிதில் அடங்குவதில்லை. வீரர்களின் ஒத்துழையாமையாலும் மகதத்தைப் பற்றிய பூதகாரமான கற்பனைகளாலும் அலெக்சாண்டர் மனம் மாறியதாகத் தெரிகிறது. நீயும் அவனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுது. அதில் மகத மன்னனின் நிலையை விளக்கு. அவன் மீது மக்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள துவேஷத்தையும் துரபிப்பிராயத்தையும் விவரி. யமுனை கங்கை நதிகளில் துறைகள் உள்ளன என்று தெரியப்படுத்து. உன் மீது மகதமக்கள் கொண்டுள்ள அன்பையும், மகத பிரதேசத்தைப் பற்றிய உனது விவரமான அறிவையும் விளக்கி எழுது. வெற்றி நிச்சயம் என்பதை அவன் நம்புமாறு எழுதி விட்டாயானால் அலெக்சாண்டர் நிச்சயம் போருக்கெழுவான்”, என்று அவனை முடுக்கி விட்டார்.

அத்துடன் போரஸுக்கும் இன்னொரு கடிதம் எழுது வித்தார். அதில், “மௌரியரின் மகனான தான் அவரது பழைய நண்பரும் பர்வதகதேசத்தின் மகாராஜருமான பர்வதகன் எனும் போரஸ் அவர்களுக்கு எழுதிக் கொண்டது, நான் தங்கள் அரண்மனைக்கு வந்து இரண்டு நாள் விருந்தினனாகத் தங்கியிருந்த மகதநாட்டின் எதிர்காலம் பற்றி பேச விரும்புகிறேன்” என்று எழுதினான்.

ஒலையைக் கண்ட இருவரும் சந்திரகுப்தனை முழுமனதோடு எதிர்பார்த்தனர். சித்தார்த்தகன் அவர்களின் ஒப்புதலை வந்து தெரிவித்தவுடன் சாணக்கியனும் சந்திரகுப்தனும் புறப்பட்டுப் போயினர். ஹைபேஸிஸ் நதியில் அதிகாலையில் நீராடிவிட்டு உணவை முடித்துவிட்டு அலெக்சாண்டர் கட்டியிருந்த வேதிகைகளைப் பார்த்து வியந்த வண்ணம் சென்றனர்.

புக்கிபேலாவில் அலெக்சாண்டரின் கொலு நடப்பதாக இருந்தது. போரஸின் மந்திரிகளில் ஒருவர் அவர்களை அங்கேயே அழைத்துப் போனார். போரஸ் சந்திரகுப்தனை வரவேற்று அந்தபுரத்தில் அலங்காரமான அறையொன்றில் தங்கவைத்தான். அன்று காலை பத்துமணிக்குதான் அலெக்சாண்டரைப் பார்க்க முடியும் என்றிருந்தது. அறையில் கொஞ்சம் ஓய்வு எடுத்தான். அப்போது அடுத்த அறையின் சாளரம் வழியாக ஒரு சந்திர முகம் அவனைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தது.

அது சந்திரவதியின் முகமே. அவள் போரஸின் மைத்துனனான சிங்கபுரத்து இராஜகுமாரி. தன் மாமாவின் அரண்மனைக்கு விருந்துக்கு வந்தவன் கண்ணுக்கு விருந்தான சந்திரகுப்தனைக் கண்டு காமுற்றாள். அப்போது அங்கு ராணியார் தன் மருமகனான சந்திரவதியிடம் ஏதோ

சொல்ல அவள் கலகலவென்று வாய்விட்டுச் சிரித்தாள். சதங்கைகளை வென்று விடும் அந்த நகைப்பொலியைக் கேட்டு திரும்பிய சந்திரகுப்தன் அவளது சந்திரவதனத்தையும் செம்பவள உதடுகளையும் முத்துக் கோர்த்தாற்போன்ற பற்களையும் கண்டு மோகமுற்றான். “யாரிவள்.... மின்னலுக்குப் பிறந்து ஐன்னலுக்குள் மறைந்தவள்” எனத் திக்கு முக்காடினான்.

அடுத்த அறையில் சந்திரவதி தன்னுடைய அத்தை ராணியாரோடு உரையாடியதை அவன் கேட்கவில்லை. அவர்கள் அவனைப் பற்றித்தான் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

“சந்திரவதி அடுத்த அறையில் தங்கியிருப்பது யார் தெரியுமா?”

“எனக்கெப்படி தெரியும்?”

“அவர்தான் மௌரிய குலத்தின் வாரிசு மகத இளவரசன்.”

“ஓ...”

“நந்தர்களின் நயவஞ்சகத்தால் தந்தையை இழந்தவர்”.

“இங்கே ஏன் வந்திருக்கிறார்?”

“இழந்த நாட்டை மீண்டும் அலெக்சாண்டர் மூலம் பெற்றிட பேச்சு வார்த்தைக்காக வந்திருக்கிறார்.”

“அலெக்சாண்டர் உதவுவாரா?”

“சந்தேகந்தான்”

“மாமா உதவுவார் இல்லையா?”

“நீ சிபார்சு செய்தால் உதவலாம்”

“போங்கள் அத்தை கேலி செய்கிறீர்கள். நான் ஏன் சிபார்சு செய்ய வேண்டும்?”

“போடி கள்ளி உன் நோக்கும் போக்கும் எனக்குத் தெரியாதா? நானும் ஒரு காலத்தில் உன்னைப் போல் இருந்தவள்தானே”

“மாமாவைக் காதலித்துதான் மணந்து கொண்டீர்களா?”

“இல்லை. ஆனால் விரும்பி மணந்துகொண்டேன். மணந்த பிறகு காதலிக்க ஆரம்பித்தேன்”

“யாரை”

“போடி போக்கிரி. உன் மாமாவைத்தான். வேறு யாரை?”

இருவரும் சிரிக்கச்சிரிக்கப் பேசி மகிழ்ந்தனர்.

“அடுத்த மண்டபத்தில் நடைபெறும் ஆலோசனைகளை நான் கேட்கலாமா?”

“உள்ளே போக முடியாதே”

“மறைந்திருந்து....”

“அவ்வளவு அக்கரையா?”

“அக்கரையுமில்லை சக்கரையுமில்லை.... சும்மா ஒரு ஆர்வந்தான்.”

“ஜாக்கிரதை. பத்திரமாகப் போ.”

ஆலோசனை மண்டபத்தில் அலெக்சாண்டர் மிகக்கம்பீரமாக நடு நாயகமாகப் போடப்பட்டிருந்த சிங்காதனத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான். நடுத்தர உயரம், அழகான தோற்றம், அளவெடுத்து அமைத்தாற்போன்ற கைகால்கள். மாநிறம். ஆனால் முகத்தில் அளவுக்கதிகமான சிவப்புச் சாயை. கண்கள் பெரிதாக நீரோட்டத்துடன் விளங்கின. அகன்ற நெற்றி உயர்ந்த புருவங்கள். அவனைச்சுற்றிலும் ஒரு இனிய பரிமளம். துணிக்குள் பஞ்சு வைத்து திடமான மெத்தையாக தைத்த மார்புக்கவசத்தின்

மீது ஓர் உச்சட்டை அணிந்திருந்தான். தலைச்சீரா பளபளப்பான எஃகால் ஆனது. அதன் மீது வெண்மையான தூராய். கழுத்துக்கவசமும் அதே மாதிரி எஃகால் ஆனது. எனிலும் அதில் நவரத்தினங்களும் இழைக்கப் பெற்றிருந்தன. அவனது அரைக்கச்சை அழகும் அதிசயமும் வாய்ந்தது. பெரிய பதுமைகள் அதில் சித்தரிக்கப்பட்டிருந்தன. கேடயமும் ஈட்டியும் காற்கவசமும் அவனது அருகில் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

உள்ளே நுழைந்த சந்திரகுப்தனை இனிய முகத்தோடு வரவேற்றான்.

“மகிழ்ச்சி இளைஞனே! நான் உனக்கு என்ன செய்யக் கூடும்?” என அன்போடு வினாவினான்.

“இப்போது மகதத்தை நந்தர்கள் ஆண்டுவருகின்றனர். அவர்கள் என் சகோதரர்கள். எனது தந்தை மௌரியரை அவர்கள் வஞ்சகமாகக் கொன்று விட்டனர். பன்னிரெண்டு வயதில் பெற்றோரை இழந்த நான் பன்னிரெண்டு ஆண்டுகளாகக் காத்திருக்கிறேன், பழிவாங்கிட இப்போது தங்களைக் கண்டதால் நேரம் வந்துவிட்டதாக நம்புகிறேன். உண்மையான வாரிசு நானே. இப்போது இருப்பவர்கள் அம்பட்டனான மகாநந்தனுக்குப் பிறந்தவர்கள். என் உரிமையைப் பெற நீங்கள்தான் உதவவேண்டும்.”

“நல்லது. இப்போது நான் என்ன செய்யவேண்டும்”

“நீங்கள் பாடலியின் மீது படையெடுக்க வேண்டும். நந்தர்களை அங்கிருந்து நீக்கி விட்டு நான் அரசனாக வேண்டும்.”

“இப்போது போரிடும் நிலையில் நாங்கள் இல்லையே. சொந்த நாடு திரும்பிக்கொண்டிருக்கிறோம். சகுனங்களும் சரியில்லை.”

சுந்தர பாண்டியன்

“நீங்கள் என்னொடு வந்தால் நிச்சயம் வெல்லலாம்”

“வீரர்களுக்கு விருப்பமில்லையே”

“அவர்கள் குழம்பியிருக்கிறார்கள். மகத நாட்டை அடைவது அவ்வளவு சிரமம் அல்ல. எனக்கு உதவியாக எனது குருவாகச் சாணக்கியன் இருக்கிறார். பாடலியில் படைத்தலைவர்கள் பலர் இருக்கின்றனர். பொதுமக்களும் என்மீது அன்புள்ளவர்கள். நந்த இளவரசர்களின் அக்கிரமங்களையும் அட்ரூழியங்களையும் தாங்கமுடியாமல் மக்கள் கொதித்துப் போயுள்ளனர். எனவே, வெல்வது எளிது.”

“சாணக்கியன் என்றால் யார்?”

“சாஸ்திரங்களில் வல்ல பண்டிதர். அர்த்த சாஸ்திரம் என்ற அரசியல் பொருள் நூலை எழுதிக்கொண்டிருப்பவர்.”

“ஓ... அவரா நானும் கேள்விப்பட்டேன்! மந்திர தந்திரங்களிலும்வல்லவராமே”

“உண்மைதான். அதைவிட அவர் பண்டிதர் என்பதுதான் நிஜமான புகழினை அவருக்குத் தரும்”

“சரி... இது விஷயமாக நான் தளகர்த்தர்களோடும் பேசவேண்டும். அவ்வாறு நான் உதவும் பட்சத்தில், பிற நாட்டு விவகாரங்களிலும் ராணுவ விஷயங்களிலும் ஆலோசனை செய்வதற்கு எனது கிரேக்க சேனாதிபதி ஒருவனை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும், கப்பமும் கட்டி வரவேண்டும். சரிதானே”

“இல்லையில்லை. அது நடக்காத காரியம். அம்பியும் போரணும் சிற்றரசுகள். மகதமோ பேரரசு. அவர்களோடு மகதத்தரசனையும் ஒப்பிடக் கூடாது. முன்பு தட்சசீலம் பாரசீக சக்கரவர்த்திக்கு உட்பட்டிருந்தது. இப்போது நீங்களும் பாரசீக சக்கரவர்த்தியாய் இருப்பதால் ஒரு

வகையில் தட்சசீலத்தின் மீதும் உரிமை பெற்றவராகிறீர்கள். போரவை நீங்கள் போரில் வென்றீர்கள். எனவே, கப்பம் வாங்குகிற உரிமை பெறுகிறீர்கள். ஆனால், என்னை நீங்கள் வெல்லவில்லை. என்னுடைய வெற்றிக்கு உதவுகிறீர்கள், அவ்வளவுதான். அதற்காகத் தங்களுக்கு ஏற்படும் செலவுகளுக்குப் பொருள் தருகிறேன். அத்தோடு அதிகப் படியாக இரண்டரை கோடி பொற்பணமும் தருவேன். நான் எப்போதும் சுதந்திரனாகவே இருப்பேன். எனவே எனக்கு ஆலோசனை சொல்ல எந்த மேலதிகாரியும் தேவையில்லை.”

“அப்படியானால் என்னைச் சந்தித்திருக்கக்கூடாது. எவனாவது கூலிப்படை வைத்திருப்பவனைத் தேடிப் போயிருக்க வேண்டும். நானோ அகிலத்தையே ஆள நினைப்பவன். நான் நினைத்தால் மகதத்தை வெல்வது நாளையே நடக்கும். நீ இராஜகுமாரனாயிருக்கலாம். இன்றைக்கு நாடோடி ராஜன், நாடில்லாத ராஜன்.”

“நாடில்லாத ராஜனாக இன்றிருக்கலாம். எனினும் நாளை நாடாளப் போகிற ராஜன் என்பதை மறக்கவேண்டாம். உங்களது உதவியை வேண்டியே வந்தேன், நீங்களோ அடிமை கொள்ளப் பார்க்கிறீர்கள். யவனர்கள் நியாய தர்மங்களைத் தெரிந்தவர்கள் என்று நினைத்தேன். ஆனால் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது அதிக மென்று இப்போது நானும் தெரிந்து கொண்டேன்”

அலெக்சாண்டருக்குச் சினம் பொங்கியது.

“எனக்கு அரசியல் தெரியாது என்றா கூறுகிறாய்?”

“ஆமாம். இல்லாவிட்டால் நீங்கள் இவ்வாறு நிபந்தனைகளை விதித்திருக்க மாட்டீர்கள். நான் காட்டுக் குடிகளான கிராதர்கள், கோண்டுகள், சவரர்கள்

சுந்தர பாண்டியன்

ஆகியோரிடம் உங்களைக் காட்டிலும் சுலபமான நிபந்தனைகளின் பேரில் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ள முடியுமே.”

“அப்படியே செய்யும். அதற்குள் உம்மைப்பிடித்து அடிமையாக எங்கள் நாட்டுக்குக் கொண்டுபோவோம்”

“அப்படிச்செய்தால் சந்தோஷமே. நாளை சரித்திரம் உமது அரசியல் நாகரிகத்தை எள்ளி நகையாடும் மௌரிய வம்சத்தர்கள் மானமிக்கவர்கள். நீங்கள் என்னை அடிமையாக்கினால் எனது பிணத்தைதான் எடுத்துக்கொண்டு செல்ல முடியும்.”

அலெக்சாண்டரால் தாங்கிக்கொள்ள முடியாத ஆத்திரம் பிறந்தது. கையைத் தட்டி பிலிப்பாஸையும் ஹெபேயிஸ்டியனையும் அழைத்தான். சந்திரகுப்தனை மறு உத்திரவு வரை போரஸினுடைய இரகசிய சிறையில் அடைத்து வைக்கும்படி உத்தரவிட்டான்.

சந்திரகுப்தன் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. தான் அவனிடம் இவ்வாறு உணர்ச்சிவசப்பட்டு பேசுவோம் என்று, அவனும் தன்னிடம் இப்படி நடந்து கொள்வான் என்று. இப்போது எல்லாம் முறிந்து போனது; முடிந்தும் போனது.

வெளிச்சம் சிறிதும் இல்லாத இருட்டறையில் ஒரு கைதியாகிப் போனதற்காக வருத்தப்பட்டான். சாணக்கியர் இப்போது எங்கிருக்கிறார், எப்படியிருக்கிறார்? அவர் எப்படியாவது தன்னை வந்து காப்பாற்றுவார் என்ற நம்பிக்கை அவனுள்ளத்தில் எழுந்து நின்றது.

அன்று காலையில் நன்றாகச் சாப்பிட்டிருந்ததால் அவனுக்கு அவனை மீறிய தூக்கம் வந்தது. கண்ணைச் சுழற்றிக் கொண்டு உறக்கம் அவனை நெருங்கிய போது அந்த அறையின் இரகசிய கதவு மெதுவாகத்

திறந்துகொண்டது. திடுக்கிட்டு விழித்தாலும் எழாமல் கவனித்தான். சாணக்கியர் வரலாம் என்று எதிர்பார்த்தவனுக்குச் சந்திரன் நுழைந்தது ஆச்சரியமாகவும் அதிர்ச்சியாகவும் இருந்தது.

“நீயா.....”

வார்த்தைகள் அவனது நாக்கில் ஒட்டிக்கொண்டன. உதடுகளால் உரித்தெடுக்க முடியவில்லை.

“இளவரசே. நான்தான் சந்திரவதி. காலையில் இருந்தே உங்களைக் கவனித்து வருகிறேன். உங்களது வீரமும் விவேகமும் என்னை ஈர்த்துக் கொண்டன”.

“இது போல் முரட்டுத்தனமாக நடந்து கொள்வான் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை”

“நீங்களும் அப்படித்தான். உதவிபெற வந்தவர்கள் இப்படித்தான் உதறிப் பேசுவதா?”

“அவனிடம் அடிமையாக இருப்பதைவிட நாடோடியாக வாழ்வது நல்லதல்லவா?”

“சரி என்னிடமும் விவாதத்தை ஆரம்பித்து விடாதீர்கள் வாருங்கள். தப்பித்துக் கொள்ளுங்கள்.”

“நீங்கள் யார்? போரஸ் மன்னரின் மகளா?”

“இல்லை அவரது தங்கை மகள் சிங்கபுரத்து ராஜகுமாரி என் பெயர் சந்திரவதி”

“சந்திரனுக்கேற்ற சந்திரவதிதான்”

“போங்கள். ஆபத்திலும் கூட நகைச்சுவையா?”

“வீரனுக்கு நகைச்சுவை உணர்வு இல்லாமல் போனால் வீணாகிப் போவான்.”

இருவரும் இருட்டுப் பாதையில் நடந்து சென்றனர். உடலுடன் உடல் உரசிய போது சில மின்னல்கள் பரவின. நடந்து கொண்டிருந்தவன் நின்றான்.

“சந்திரவதி”

“உம்”

“எங்கே இருக்கிறாய்”

“இதோ இங்கேதான்”

“தெரியவில்லையே”

“வேடிக்கைதான்”

“என்ன வேடிக்கை”

“இருட்டில் சந்திரிகை தெரியாமல் இருப்பது”

அவள் நகைத்தாள். அவனும் நகைத்த வண்ணம், “கண்களுக்குத் தெரியாவிட்டால் என்ன? கைகளுக்குத் தெரிகின்றன?”

“என்ன தெரிந்தது”

“எல்லாமும்”

“எல்லாமும் என்றால்.....”

“எங்கெங்கே மேடுகள், எங்கெங்கே பள்ளங்கள்”

“போதும். பொல்லாதவர் நீங்கள். கொஞ்சம் இடம் கொடுத்தால்”

“கொடுத்தால்.....”

“மடம் பிடுங்குகிற ஆள்”

“நான் சுவரையல்லவா சொன்னேன்....”

சந்திரகுப்தன் அவளை ஆரத்தழுவிக்கொண்டான். “சந்திரா சத்திரியர்களுக்குக் கந்தர்வ மணமும் உரியதே. இப்போதே நீ என் மனைவி. நான் உன் கணவன். இனி நம்மை எவரும் பிரிக்க இயலாது”

“அடுத்த மண்டபத்தில் அலெக்சாண்டர் இருக்கிறார். இன்னும் கொஞ்ச நேரம் தாமதித்தால் அவன் நம்மைப் பிரித்து விடுவான்.”

“பயப்படுகிறாயா?”

“உஹும். நீங்கள் இருக்கும் போது பயமா. பயமே உங்களைக் கண்டால் பயப்படுமே! சும்மா விளையாட்டுக்குச் சொன்னேன்.”

“வீரனுக்கு ஏற்ற விளையாட்டுக்காரி”

“போதும். விளையாட்டு விளையாகிவிட வேண்டாம். அத்தை காத்திருப்பார்கள்....”

“அத்தையா.... ராணியாரா. அவருக்குத் தெரியுமா இது. அவர்தானே அனுமதி கொடுத்தது. காலையிலேயே என் காதலைக் கூறிவிட்டேனே”

“கண்டதும் காதலர். கள்ளி...” அவளைச் செல்லமாகக் கிள்ளினான். அவளும் சினுங்கிக்கொண்டே நடந்தாள். அவர்கள் சோலைக்குள் வந்து சேர்ந்தனர். அங்கு யாருமில்லை. அடுத்த அறையினுள் நுழைந்தனர். அங்கிருந்த ராணியார் இருவரையும் புன்னகையுடன் வரவேற்றார். இருவரும் அவரிடம் ஆசிர்வாதம் பெற்றனர்.

இருவரையும் அவர் மனமாற வாழ்த்தினார். “மாமா காலையில் வருமுன் இவரை அனுப்பவேண்டும். நகருக்கு வெளியே சிம்மபுர சாணக்கியரும் ஒற்றர்களும் காத்திருக்கிறார்கள். இவர் தூதுவரது ஆடையை அணிந்து கொண்டு இங்கிருந்து விரைவாகச் செல்லட்டும்” என்றார்.

சந்திரகுப்தனும் சந்திரவதிக்குத் தன் மோதிரத்தை அணிவித்து விட்டு மாற்றுடை அணியச்சென்றான். ஐந்து விநாடியில் அடையாளம் தெரியாதபடி வெளியே வந்தான் அவர்களிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு குதிரையில் ஏறி

சுந்தர பாண்டியன்

காற்றாகப் பறந்தான். அவன் நினைவெல்லாம் சந்திரவதி சிரித்தாள். இருட்டறையில் அவனைக் கட்டிக் கொண்டபோது ஒட்டிக்கொண்ட வாசனை இன்னும் அவனை விட்டு விலகாமல் விரட்டிக் கொண்டு வந்தது. குதிரை அவனை மேக மண்டலத்துள் மிதக்க வைப்பது போல தாவிச் சென்றது.

[Faint bleed-through text from the reverse side of the page, including phrases like "காற்றாகப் பறந்தான்" and "அவன் நினைவெல்லாம்"]

11. சந்திரனுக்கேற்ற சந்திரவதி

மறுநாள் அலெக்சாண்டருக்குக் கோபம் குறைந்திருந்தது. சந்திர குப்தனோடு சற்று அதிகப்படியான முரட்டுத் தனத்தோடு நடந்து கொண்டோமோ என்று வருத்தப்பட்டான். சந்திரகுப்தனின் துணிச்சலும் பேச்சாற்றலும் ஒரு வகையில் இப்போது பிடித்திருப்பது போல் தோன்றியது.

பிலிப்பாஸை அழைத்து சந்திரகுப்தனைக் கொண்டுவரும்படி ஆணையிட்டான். இரகசிய அறைக்குப் போன பிலிப்பாஸ் கதவைத்திறந்து பார்த்து விட்டு திகைத்தான். ஓடிப்போய் அலெக்சாண்டரிடம் சொன்னான்.

“அரசே! அவனில்லை”

“இல்லையா?”

அலெக்சாண்டர் வியப்பின் விளிம்பில் நின்றான்.

“மாயமாய் எப்படி மறைந்தான்?”

“பூட்டு போட்டபடியே உள்ளது. அந்த அறைக்கு வேறு வழியே இல்லை. எப்படிப் போனான் என்று தெரியவில்லை. காற்றோடு கற்பூரம் போல கரைந்திருப்பான்”

“அந்தப் பிராமணரான சாணக்கியரை அழைத்து வா” என்றான்.

அவரும் இல்லையென்று பதில் வந்தது.

“அவன் மந்திர தந்திரங்களில் வல்லவன். அவனே மாயமாக மறைந்திருக்க வேண்டும். போகட்டும். அவனை அப்போதே மன்னித்து விட்டேன்” என்றான்.

சந்திர பாண்டியன்

போரஸுக்குப் போன உயிர் திரும்ப வந்தது. காணாமல் போன சந்திரகுப்தனுக்காகத் தன்னைத் தண்டித்து விடுவானோ என்று அஞ்சியவர். அலெக்சாண்டரே மறைந்து போனதும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். எனினும் அவருக்குள் வியப்பு விரிந்தது. மாய மந்திரங்களில் சிறிது நம்பிக்கை இருந்தாலும், இவ்வாறு முழுப் பூசனிக்காயைச் சோற்றில் மறைவது போன்று சந்திரகுப்தன் சிறையிலிருந்து மறைந்து போனது மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. இதில் ஏதோ சூழ்ச்சி இருக்க வேண்டும் என்றும் அதற்கு தன் அரண்மனை அந்தப்புரத்தில் உள்ளவர்களே காரணமாக இருக்க வேண்டும் என்றும் சந்தேகப்பட்டான்.

அன்று இரவு அவனது மனைவி மெதுவாக அந்தப் பேச்சை ஆரம்பித்தாள்.

“சந்திரவதிக்குச் சீக்கிரம் திருமண ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும்.”

“என்ன அவ்வளவு அவசரம்”

“கங்கணபலம் கூடி வந்துவிட்டது”

“அப்படியென்றால்”

“அவளுக்கேற்ற கணவன் கிடைத்து விட்டான் என்று பொருள்”

“யார் அவன்”

“வேறு யார்? சந்திரகுப்தன்தான்”

“அவன்தான் காணாமல் போய் விட்டானே”

“காணாமல் போகவில்லை, கண்டு விட்டுத்தான் போனான்”

“என்ன சொல்கிறாய்?”

“உங்கள் மருமகளும் நானும்தான் அவனைத் தப்பித்துப் போகுமாறு செய்தோம்”

“இது அலெக்சாண்டருக்கு நாம் செய்கிற நம்பிக்கைத் துரோகமில்லையா?”

“அவன் செய்ததும் நம்பிக்கைத் துரோகம்தானே. உதவிகிடைக்குமென்று நம்பி வந்தவனைச் சிறையிடுவது மட்டும் என்ன நியாயம்?”

“நீ சொல்வது சரிதான்... இருந்தாலும்”

“என்ன இருந்தாலும் போனாலும்... நம்மை நம்பி நம் விருந்தினனாகவும் வந்தவனில்லையா அவன்! அவனைக் காப்பாற்ற வேண்டியது நமது கடமையில்லையா?”

“அலெக்சாண்டருக்கு நாம் செய்து கொடுத்த சத்தியம்?”

“சத்தியமா? அவன் நமக்குச் செய்த தீமை கொஞ்சமா? நம் குமாரர்கள் மூன்றுபேர் இவன் கையால் மாண்டார்களே! அப்போது பிடித்த நெருப்பு இன்னும் என் இதயத்தில் அணையாமல்தான் உள்ளது. அடிமைத்தனம் நம் இரத்தத்தில் ஓடவில்லையே. ஒப்பந்தம் என்ற பேரால் ஒரு மன ஒப்பந்தத்தை நாம் முறிக்கக் கூடாதல்லவா?”

“ஆமாம். அதுவும் சிறையில் பூத்த மலர்.”

“சரி. விஜயசிம்மன் இதற்கு ஒத்துக்கொள்வானா”

“மகளுக்குச் சம்மதம் ஆன பிறகு தந்தையும் சம்மதித்து தானே ஆக வேண்டும். சந்திரகுப்தன் என்ன சாமான்யமானவனா? அவன் இன்று தேய் பிறை சந்திரனாக இருப்பினும் நாளை வளர்ந்து பூர்ணசந்திரனாவது நிச்சயம்தானே!”

சுந்தர பாண்டியன்

“அதெப்படி சொல்ல முடியும்? அலெக்சாண்டர்தான் மறுத்து விட்டானே”

“இந்த உலகம் அலெக்சாண்டரை மட்டும் நம்பித்தானா விடியப் போகிறது. இவனில்லாவிட்டால் இன்னொருவன் உதவாமலா போயிவிடுவான். நீங்கள் ஒரு விரிவான ஓலையுடன் இவனைச் சிம்மபுரத்துக்கு அனுப்பிவையுங்கள். நான் ஏற்கனவே ஒரு கடிதத்தைச் சந்திரகுப்தன் மூலம் அனுப்பியுள்ளேன்”

“சரி காலையில் பார்ப்போம். கல்யாண கவலை ஒன்று தீர்ந்தது”.

இருவரும் தூங்கிப் போனார்கள்.

மறுநாள் காலையில் சந்திரவதியை அவளது படுக்கையறைக்கே போய் சந்தோஷமாக எழுப்பினார் ராணியார்.

“உன் மாமாவை நான் சமாளித்து விட்டேன்”

“எனக்குத் தெரியும்”

“என்னவென்று...?”

“நீங்கள் சமாளித்து விடுவீர்கள் என்று. மாமா வேண்டுமானால் நாட்டை ஆளலாம்... வீட்டை ஆள்வது நீங்கள்தானே அதை”

“போடி கள்ளி. நாளை நீயும் ஆளத்தானே போகிறாய். நானும் பார்க்கத்தானே போகிறேன்.”

“பாருங்கள் பாருங்கள்... நன்றாகப் பாருங்கள்”

இருவரும் வாய்விட்டுச் சிரித்துக்கொண்டிருக்கும் போது மன்னர் போரஸ் அங்கு வந்தார்.

“என்ன அதிகாலையிலே சிரிப்பு அந்தப்புரத்தை அதிரவைக்கிறது? என்று கேட்டார்.

அவரைக் கண்டதும் சந்திரவதி வெட்கத்துடன் விலகி ஒதுங்கினாள்.

“பாரடி திருடியை. செய்கிற காரியத்தை எல்லாம் வெட்கம் இல்லாமல் செய்து விட்டு, இப்போது வெட்கப்படுவதை...”

“போங்கள் மாமா... கேலி செய்கிறீர்கள்...”

“இந்தப் பெண்களே இப்படித்தான். திருமணம் என்றாலே போதும். மானாகத் துள்ளியவர்கள் கூட ஆமையைப் போன்று அடங்கிப் போவார்கள்... சரிசரி எப்போது ஊருக்குப் போகிறாய்?”

“இன்றைக்குப் போகட்டுமா?”

“அவசரத்தைப் பாரேன்... ஏன் நாளைப் போனால் என்ன? மாப்பிள்ளை அங்கிருந்தும் மாயமாய் மறைந்துவிடுவாரோ... அதெப்படி மறைய முடியும் மந்திரம் போட்டவள் இங்கேயல்லவா இருக்கிறாள்.”

“பாருங்கள் அத்தை மாமாவை... எப்போதும் கிண்டல்தான்” சந்திரவதி சினுங்கிய வண்ணம் அத்தையின் முதுகின் பின்னால் மறைந்தாள்.

சாணக்கியனும் சந்திரகுப்தனும் புக்கிபேலாவிலிருந்து புறப்பட்ட ஒன்பதாம் நாள் சிம்மபுரத்து ராஜ்யத்தின் எல்லையோரத்தை அடைந்தனர். ஓய்வுக்காக அவர்கள் ஒரு கூடாரத்தில் தங்கினர். நண்பகல் வெயில் கடுமையாக இருந்ததால் எல்லோரும் களைப்புடன் தூங்க ஆரம்பித்தனர்.

திடீரென்று அபூர்வமான ஓசைகேட்டு கண்விழித்த சாணக்கியன் ஒரு பெரிய சிங்கமொன்று சந்திரகுப்தனின் அருகில் நிற்பதைக்கண்டார். உடனே, அவர் வேகமாக

சுந்தர பாண்டியன்

எழுந்து அதன் அருகில் பாய்ந்தார். அது அங்கிருந்து மெதுவாக விலகிப் போயிற்று.

சந்திரகுப்தனும் மற்றவர்களும் இந்தக் கலவரத்தில் எழுந்துபார்க்க சிங்கம் கூடாரத்தை விட்டு வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது.

“என்ன? என்ன?” என்று சந்திரகுப்தன் அச்சத்துடன் கேட்டான்.

“தூங்கிக்கொண்டிருந்த நான் கர்ஜனை கேட்டு விழித்துப் பார்த்தேன். அந்தச் சிங்கம் சந்திரகுப்தனை அன்போடு நக்கிக் கொண்டிருந்தது. அவனும் விழித்துக் கொள்ளவே அது அவனைவிட்டு விலகிப் போகிறது.”

“அப்படியா...?” என்று அனைவரும் வியந்தனர். இதனைச் சந்திரகுப்தன் மட்டும் நம்பமுடியாமல் சாணக்கியனைப் பார்த்தான். அவர் அவன் மட்டும் அறியுமாறு கண்ணை சிமிட்டிக் கொண்டே, “ஆமாம். இது நல்ல சகுனம். இதனால் சந்திரகுப்தன் மௌரிய சக்கரவர்த்தியாவான். சிம்மபுரத்து அரசனுடைய மருமகனும் ஆவான்,” என்று விளக்கிக் கூறினார்.

இந்தச் சம்பவம் காட்டுத் தீயைப் போன்று பரவிற்று. எல்லோரும் இதைப் பற்றிய பேசலாயினர் போரஸினுடைய வீரனும் சிங்கத்தைக் கண்ணாரக் கண்டதால் சாணக்கியர் சொன்ன செய்தி உண்மையாயிற்று.

அவர்கள் அன்று மாலை சிம்மபுரத்து அரசன்மனைக்குள் நுழைந்தனர். அரசனைச் சந்தித்த போரஸினுடைய வீரன் ஓலையைக் கொடுத்தவண்ணம் வழியில் கூடாரத்தில் தான் கண்ட சிங்கச் சேதியையும் எடுத்துக் கூறினான்.

விஜயசிம்மன் விசப்பும் மகிழ்ச்சியும் அடைந்தான். அவர்களை மரியாதையோடு வரவேற்று விருந்து

மண்டபத்தில் தங்க வைத்தான். அவர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தான். அவர்கள் அன்று இரவு நிம்மதியாக தூங்கிப் போயினர். சாணக்கியனும் நமது தந்திரம் சிறந்த பலனைத் தரும், நிச்சயம் திருமணம் நடக்கும் இதன் மூலம் இங்கே மகதத்தை வெல்லுவதற்கான படைத்துணை கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் தூங்கினார்.

மறுநாள் காலையில் விஜயசிம்மன் தனது புரோகிதருடன் கலந்து ஆலோசித்தான். சந்திரவதிக்குப் பொருத்தமானவனே சந்திரகுப்தன் என்ற முடிவுக்கும் வந்தான். பின்னர் அவன் சாணக்கியனையும் சந்திர குப்தனையும் சந்தித்துப் பேசினான்.

“இந்தத் திருமணத்தில் எனக்குச் சந்தோஷமே” என்றான் விஜயசிம்மன்.

• “எல்லாம் இறைவனது செயல்” என்றார் சாணக்கியன்.

“திருமணத்தை எப்போது வைத்துக்கொள்ளலாம்?”

“எப்போது வேண்டுமானாலும். ஆனால்...”

“என்ன ஆனால்...”

“எதுவும் முறைப்படி நடந்தால்தானே நல்லது”.

“எந்த முறைப்படி...?”

“சத்திரிய முறைப்படி அது தான் சுயவரம்”.

விஜயசிம்மன் நிம்மதியடைந்தான். சாணக்கியன் வேறு ஏதாவது சொல்லிவிடுவாரோ என்று அஞ்சியவன் சுயம்வரம் என்றதும் ஒரு வகையில் மகிழ்ந்தான். அதற்கு ஒப்புக்கொண்டு ஏற்பாடுகளைச் செய்ய ஆரம்பித்தான்.

மறுநாள் சந்திரவதி ஒரு பரிவாரத்துடன் வந்தார். போரஸின் கடிதம் விஜய சிம்மனுக்கு உற்சாகத்தை

சுந்தர பாண்டியன்

அதிகப்படுத்தியது. சுயம்வரம் அறிந்து சந்திரவதி முதலில் சற்று குழம்பி பின் சாணக்கியனது இந்தத் திட்டத்தில் ஏதோ உள்நோக்கம் இருக்கும் என்று நம்பினாள்.

நாட்கள் நகர்ந்தன. சிம்மபுரம் அலங்கரிக்கப்பட்டது. வீதியெங்கும் தோரணங்கள், வீடெங்கும் வண்ணப்பூச்சுகள், வாசலெங்கும் வாழை மரங்கள், மக்களின் முகமெங்கும் மகிழ்ச்சித் தாண்டவங்கள்.

பஞ்சாப், மாளவம், சிந்து, கன்னியாகுபுஜம், செளராஷ்டிரம், மகாராஷ்டிரம் என ஒவ்வொரு தேசத்திலிருந்தும் இளவரசர்கள் தங்கள் பரிவாரங்களோடு சுயவரத்தில் கலந்து கொள்ள வந்து சேர்ந்தனர். அவர்கள் தங்குவதற்கும் உல்லாச பொழுது போக்குக்கும் வேண்டிய வசதிகளை விஜயசிம்மன் செய்து கொடுத்தான்.

எல்லோரும் சந்திரகுப்தனைப் பற்றியே பேசுமாறு ஒரு தந்திரம் செய்தார் சாணக்கியன். சுயவரத்திற்கு முந்திய நாள்.... அரண்மனை பட்டத்து யானைக்கு தனது ஒற்றன் மூலம் மதம் ஏற்றி அது கட்டுத்தறியை அறுத்துக் கொண்டு தெருவெங்கும் திரியுமாறு செய்தார்.

மக்கள் மருண்டனர், மன்னர்களும் அஞ்சினர். சிறுவர்களும் குழந்தைகளும் வீடுகளில் பதுங்கிக் கொண்டனர். யானையைப் பிடித்துக் கட்ட முயன்ற வீரர்களில் பலர் அதன் காலடியில் நசுங்கி உயிரை விட்டார்கள். அரண்மனை வள்ளுவன் முரசறைந்து எச்சரிக்கை செய்தான். பத்து நாழிகை நகரத்தையே நாசம் செய்தது யானை.

சந்திரகுப்தனுக்குச் சற்று சங்கடமாக இருந்தது. இந்த நிலையில் என்ன செய்யலாம் என்று ஆலோசிக்க சாணக்கியனைத் தேடி வந்தான். ஒரு தனியறையில்

சாணக்கியன் யோகநிலையில் அமர்ந்திருந்தார். மெதுவாக அருகில் வந்து அவரது நிலையைக் கலைத்தான்.

“சாணக்கியரே...”

“ம்”

“நகர நிலைமை தெரியுமா?”

“தெரியுமே! பட்டத்து யானையால் பட்டாளமே அல்லோல கல்லோலப் படுகின்றது. அதுதானே!”

“ஆமாம். அரச யானைக்கு மதம் பிடித்தது எப்படி என்று தான் எனக்குத் தெரியவில்லை...”

“எனக்குத் தெரியுமே...”

“உங்களுக்குத் தெரியுமா...”

“ம்... காரண கர்த்தாவே நான்தானே...”

“ஏன் செய்தீர்கள்...?”

“காரண காரியத்தோடுதான்...”

“எப்படி செய்தீர்கள்..... ?”

“இது எனது மந்திரப் பிரயோகம்”

“இனிமேல் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்? நாளை சுயம்வரம். எண்பத்தேழு நாட்டு மன்னர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். எல்லாரும் கலங்கிப் போனார்கள். அவர்களுக்கு இது கெட்ட சகுனமாகத் தோன்றுகிறது. என்ன முடிவு செய்வார்கள் என்று தெரியவில்லை”

“எனக்குத் தெரியும் அவர்கள் செய்யப்போகிற முடிவு?”

“எனக்கு ஒன்றும் புரிய வில்லையே.”

“போகப்போக புரியும். பொறு. இன்று மாலை அந்த யானையை அடக்கப் போகிறாய்.”

“நானா?”

“நீயேதான்...”

“எப்படி...”

“இதோ நான் தருகிற இந்தப்பொடியைக் கையில் வைத்துக் கொள். அதன் அருகில் போ. அது உன்னைத் தாக்க முயலும். நீ சாமர்த்தியமாக அதன் ஒருகண்ணில் இந்தப் பொடியைத் தூவினால் போதும். அனைவரின் கண்ணிலும் நாம் மண்ணைத் தூவி விடலாம். இப்போது புரிகிறதா?”

“ஓ... நீங்கள்...”

“நான்தான் சாணக்கியன்...”

புன்னகைத்தார்.

அன்று இரவு நகரத்தின் நாவுகள் எல்லாம் சந்திர குப்தனின் பெயரையே உச்சரித்தன. பலர் தூங்காமலேயே அவன் புகழ் பாடினர்.

“சிங்கத்தின் தோழன்”

“யானையின் காலன்”

என்று அனைவரும் அவனைப் பற்றியே பேசிப் பேசி மகிழ்ந்தனர்.

“சந்திரகுப்தன் மகத வம்சத்தவன். மௌரியரின் வாரிசு. பனிரெண்டு வயதிலேயே நாற்பது நாட்கள் இரகசிய சிறையில் நூறு பிணங்களோடு உயிர்வாழ்ந்தவன். சாணக்கியரின் சிஷ்யன். நந்தர்களை இவனே நாசம் செய்யப்போகிறான் என்று நகரமக்கள் வாயாரப் பேசினர்.

“சந்திரவதி இவனைத்தான் மணப்பாள் என்றும் இவனும் அவளுக்கு ஏற்றவனே” என்றும் எண்பத்தேழு தேசத்து ராஜகுமாரர்கள் நினைத்தனர்.

சிம்மபுரத்திலே அடைக்கலம் புகுந்த கதேயத்து சிற்றரசர்களும், ஏனைய ஜனநாயகக் குடிகளும்

சந்திரகுப்தனின் ஆற்றலை வியந்ததுடன் அலெக்சாண்டரைத் தடுப்பதற்கேற்ற கேடயம் இவன்தான் என்று நம்பத் தொடங்கினர். அந்நியனை விட நம் சொந்தக்காரனை ஆதரிப்போம் என்று முடிவு செய்தனர்.

சாணக்கியன் தம் ஒற்றர்கள் மூலம் இரவில் இவற்றையெல்லாம் உளவறிந்தார். சுயம்வரத்திற்குவந்திருந்த நூற்றுக்கணக்கான பிராமணர்களைச் சந்தித்து விடியும் வரை அவர்களை அலெக்சாண்டருக்குப் பகைவர்களாகவும் சந்திரகுப்தனுக்கு நண்பர்களாகவும் ஆக்கும் வேலையைச் செய்தார்.

விடிந்த போது, அன்று கி.மு. 325 ஜனவரி மாதத்தில் ஒரு நாளாக மட்டுமல்லாமல் திரு நாளாகவும் கருதப்பட்டது. மௌரிய சாம்ராஜ்யத்திற்கு அடிக்காலாகச் சிம்மபுரத்து ராஜகுமாரி சந்திரகுப்தனுக்கு மாலை அணிவித்தாள் கூடியிருந்த மன்னர்களும் மக்களும் பெரும் ஆரவாரம் செய்து மகிழ்ந்தனர்.

அன்றே அவர்களை மணமக்கள் ஆக்கினான் விஜயசிம்மன். இருவரும் சாணக்கியனிடம் ஆசிர்வாதம் பெற்றபோது அவர் மனதார வாழ்த்தியதோடு மர்மமான ஒரு புன்னகையும் அவரது உதட்டில் தவழ்ந்தது.

12. சிறுதுளிபெருவெள்ளம்

கி.மு. 325 அக்டோபர் மாதத்தின் ஓர் குளிரான காலை நேரம். மாளவக் கோட்டின் மண்டலாதிபதி தலஜங்கன் தன் தாயோடு பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

“மகனே நீ திடீரென்று எங்கேயோ போய் வந்தாயே! எங்கே போய் வந்தாய்? போன காரியம் என்னவாயிற்று?”

“அம்மா.. சாணக்கியரின் தூதர்கள் வந்தனர். அதன் படி மாளவத் தலைவர்களான ஐந்து பேரும் கூடி அவரோடு விவாதித்தோம். அவர் நமது தேசத்தின் நிலையை விளக்கினார். நமது வேற்றுமைகளை மறந்து ஒன்று படவேண்டும் என்றார். இல்லாவிட்டால் அலெக்சாண்டர் போன்ற அந்நிய சக்திகளை இங்கிருந்து அகற்ற முடியாது என்றார்.”

“இது சாத்தியமா? நம்மில் எத்தனை மொழி எத்தனை இனம் எத்தனை எத்தனை கருத்து வேற்றுமைகள். இவற்றை எப்படி மாற்றுவது?

“இதற்கும் அவர் தற்காலிகமான வழிசொன்னார். நமது மன வேற்றுமைகளை மறக்க, நாமெல்லோரும் இந்தியர்கள் என்பதை உருவாக்க மனஒற்றுமை வேண்டும் என்கிறார். அதன்படி நான் ஷலித்ரக மண்டலாதிபதியான தாமோதரனின் மகள் ரூபமஞ்சரியை மணக்க இருக்கிறேன்.”

“நல்ல திட்டம்தான். ஒரு பொது நன்மைக்காக தனித் தன்மைகளை மறக்க வேண்டியதுதான்...” என்று மகிழ்ந்தான்.

“அலெக்சாண்டர் நிச்சயம் நம்மீது படையெடுப்பான் இல்லையா?”

“ஆமாம். அதனை எதிர்கொள்வதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும். இன்னும் ஆறு மாதமாகலாம் அவன் வர”

“வரட்டும். அதற்குள் உனது திருமண ஏற்பாடுகளைச் செய்யலாம்.” என்றாள்.

இரண்டு மாதம் கழியவில்லை. அதற்குள் அலெக்சாண்டரின் படைகள் பக்கத்து மாகாணங்களில் பாய ஆரம்பித்து விட்டன. அவர்கள் கமாற் கோட்டு, ஹரப்பா, துலம்பா, அவதிரிராம் புரி, அவதரி போன்றவற்றைத் தாக்கி அழித்து வந்தனர். அலெக்சாண்டர் தன் படைகளை ஐந்து பிரிவாக்கிப் போரிட்டு வருகின்றான். இவை, அசிக்ளி ஆறும் ஐராவதி ஆறும் சங்கமிக்கும் இடத்தில் சந்திக்கப் போவதாகத் திட்டம்.

இதை அறிந்த தலஜங்கன் அவர்களை ஐராவதியில் சந்திக்க பெரும் படையுடன் சென்றான். எனினும், சற்று தாமதம் ஆனதால் ஏற்கனவே கூடி விட்ட அலெக்சாண்டர் படை தனஜங்கனைத் தாக்கித் தகர்த்த மாளவப்படை பின் வாங்கி வந்து தம் கோட்டைக்குள் புகுந்து கொள்ளவே அலெக்சாண்டர் படை துரத்தி வந்து முற்றுகையிட்டது. ரூபசுந்தரி தலஜங்கனுக்குப் பேருதவியாக இருந்தாள்.

அலெக்சாண்டர் கோட்டையின் முன்தோன்றி, எந்திரங்களால் கோட்டைகளை உடைத்து பட்டணத்திற்குள் நுழைந்தான். மாளவர்கள் ஓடி ஒளிந்தனர். அலெக்சாண்டர் கோட்டைக்குள் புக ஏணி மீது ஏறினான். தளகர்த்தர்களும் அவனைத் தொடர்ந்து ஏறினார்கள். உப்பரிகையை அடைந்த அலெக்சாண்டர் பலரோடு போரிட்டு அவர்களைக் கொன்றான். ஏணி கனம்

சுந்தர பாண்டியன்

தாங்க முடியாமல் ஓடிய தளகர்த்தர்கள் தரையில் விழ, கனியனாக அலெக்சாண்டர் சண்டையிட்டான். தாக்குபிடிக்க முடியாமல் கோட்டைக்குள் குதித்தான். தலஜங்கள் அவனைத் தாக்கிட அவனை அலெக்சாண்டர் தாக்கிக் கொன்றான்.

ரூபமஞ்சரி மாளவப்படையின் தலைமையை ஏற்றுக்கொண்டு, அலெக்சாண்டரைத் தாக்க வந்தாள். பியூகொப்டசும் ஏப்ரியாசும் லியோனேடசும் கோட்டைக்குள் குதித்து தங்கள் அரசனுக்கு உதவ முன் வந்தனர். ரூபமஞ்சரி அடித்த அம்பு அலெக்சாண்டரின் மார்புக் கவசத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு மார்புக்குள் ஆழமாகப் பாய்ந்தது. இரத்தம் அளவுக்கதிகமாக வெளிவந்ததால் அலெக்சாண்டர் சோர்ந்து போனான். அவனது தளகர்த்தர்கள் ஆவேசம் கொண்டு தாக்கினர். ரூபமஞ்சரி மரணமடைந்தாள். கிரேக்க வீரர்கள் மாளவர்களைப் பழிவாங்க, ஆண்பெண் குழந்தை என்று அனைவரையும் சங்காரம் செய்தனர்.

அலெக்சாண்டர் பிழைப்பது ஐயமாயிற்று. அவன் இறந்து போனதாக வதந்திகள் பரவின. கிரேக்க வீரர்கள் குழம்பிப் போயினர். தங்கள் எதிர்காலம் பற்றிக் கலங்கினர்.

கிரிடோபுலது, கிரிடோடிமாஸ் என்னும் ரண வைத்தியர்களும் பெர்டிக்கசும் அலெக்சாண்டரின் காயத்தை ஆற்ற முனைந்து இரத்தப் பெருக்கால் அவன் மரணமடையலாம் என்று அவர்கள் அஞ்சிய போது அவன் அது பற்றி அஞ்சாமல் இருந்தான். அம்பைப் பிடுங்கும் போது அவனைச் சிலர் பிடித்துக் கொள்ளமுயன்ற போது அவன் அவர்களை விலகச்சொன்னான். அவனது துணிச்சலைக் கண்டு வைத்தியர்களே வியந்தனர். ஏழு

நாட்கள் அவனுக்குச் சிகிச்சை செய்தனர். இறுதியில் அவன் சற்று குணமடைந்ததும் அவனது வீரர்கள் ஆரவாரம் செய்து மகிழ்ந்தனர்.

இனிமேல் பத்திரமாகச் சொந்த நாடு போய் சேர வேண்டும் என்று வீரர்கள் விரும்பினர். எனினும் அலெக்சாண்டர் குணமாகும் வரையில் அகேஸினீஸ் நதியும் ஹைட்ரோடீஸ் நதியும் சங்கமம் ஆகும் இடத்தில் கூடாரமிட்டுத் தங்கினான்.

மாளவர்களும் ஷூத்ரகர்களும் மேலும் போர் செய்ய முடியாது என முடிவு செய்து அலெக்சாண்டருக்குக் காணிக்கை செலுத்தினர். அலெக்சாண்டரும் ஏற்றுக் கொண்டான். விருந்தும் வேடிக்கையும் போட்டிப் பந்தயமும் நடத்தி மகிழ்ந்தான்.

பின்னர் அலெக்சாண்டரின் கப்பற்படை ஆற்றின் வழியே புறப்பட்டுப் போனது. போகுமுன் பிலிப்பாலை அப்பகுதிக்கு அதிபதியாக்கினான். குதிரைப் படைகளைக் கொடுத்து அதன் காவலைப் பலப்படுத்தினான். காலாட் படைகளையும் அங்கேயே விட்டு விட்டான். அங்கே இருநதிகளில் சங்கமத்துறையில் நகரமும் கப்பல் துறையும் அமைக்குமாறு ஆணையிட்டு விட்டுப் போனான்.

அபிசாரன், அர்ஷகேசன், பெரிய அம்பி, சிறிய அம்பி ஆகிய அரசர்களுக்கெல்லாம் பிலிப்பாலே அரசியல் தலைவனான். இதை அவர்கள் விரும்பாவிட்டாலும் வேறு வழியில்லாமல் சகித்துக் கொண்டனர். மசகா, அயர்தாஸ், புஷ்கலவதி, உதபாண்ட புரம், தட்சசீலம், நிகையா, புக்கி பேலா, பிம்பராமல், சங்கலம், அலெக்சாண்டிரியா என்னும் பட்டணங்களில் உள்ள பட்டாளங்களுக்கும் இவனே மேலதிகாரி. அவனுடைய பதவிக்கேற்ற தகுதி

சுந்தர பாண்டியன்

அவனுக்கில்லை எனினும் இரண்டாம் அலெக்சாண்டராகவே தன்னை நினைத்து வந்தான்.

சாணக்கியன் இதனைக் கவனித்து வந்தார். அலெக்சாண்டரின் நிழலான இவனை எப்படி அகற்றுவது என்று யோசித்தார். பிலிப்பாஸ் மாசிடோனியர்களிடம் பட்சபாதத்தோடு நடந்து கொள்வதாக அறிந்தார். இந்தத் துரும்பைத் தூணாக்க எண்ணினார். அத்துடன் அவனுக்கு இயற்கையிலேயே இருந்த இந்திய வெறுப்பையும் துருப்புச் சீட்டாகப் பயன்படுத்த எண்ணினார்.

சாணக்கியன் எதிர்பார்த்த காலமும் வந்தது. பெரிய போரஸின் உள்நாட்டு விவகாரங்களில் பிலிப்பாஸ் தலையிட்ட போது அவனுக்கு ஏற்பட்ட வெறுப்பை விசிறிவிடத் தொடங்கினார். அதனால் தன் வெறுப்பை நேரடியாகவே காட்ட, பிலிப்பாஸ் அம்பியைப் புகழ்ந்தும் போரனை இகழ்ந்தும் அலெக்சாண்டருக்கு கடிதம் எழுதிவிட்டான். இதனால் அம்பிக்கே அலெக்சாண்டர் புதிய பொறுப்புகளைக் கொடுக்கவே, சாணக்கியன் அதனையும் ஊதிப் பெருக்கினார். இதனால் போரஸ் பிலிப்பாளை மட்டுமல்லாமல் அலெக்சாண்டரையும் வெறுக்க ஆரம்பித்தார்.

விஜயவர்மனைச் சந்தித்த சாணக்கியன் அவனைத் தூண்டிவிட்டார். “அடிமேல் அடி அடித்தால் அம்மியும் நகரும்” என்ற பழமொழியை அவன் நம்புமாறு செய்தார். அதனால் அவன் அசுவகணியர்களின் படையோடு பிலிப்பாஸ் படைகளை அவ்வப்போது தாக்கிக் கொண்டே இருந்தான். இவனது தாக்குதலை சமாளிக்க முடியாத கிரேக்கக் கூலிப் படைகள், மாசிடோனியப் படைகளின் வசதிக்கும் தங்களது வசதியின்மைக்கும் பிலிப்பாலே காரணம் என எண்ணி

கொஞ்சம் கலகம் செய்ய ஆரம்பித்தனர். அக்கலகக் காரர்களைப் பிலிப்பாஸ் சவுக்கால் அடித்துத் தண்டித்தான். சாணக்கியன் இக் கூலிப்படைகளை ஒன்று சேர்த்தார் தன் ஒற்றர்கள் மூலம்.

கி.மு. 325 ஆம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதத்தில் ஒரு நாள் பிலிப்பாஸ் தன் பட்டாளங்களைக் கவனித்து ஒழுங்குபடுத்தியவாறு வந்தான். அப்போது திட்டமிட்ட படி எட்டுபேர் அவனைத் திடீரென்று தாக்கிக் கொன்றார்கள்.

இச் செய்தியை கி.மு. 324 மாசி மாதம் அலெக்சாண்டர் கார்மேனியாவில் இருக்கும் போது அறிகிறான். அலெக்சாண்டரோ அம்பீசுக்குக் கடிதம் எழுதி பிலிப்பாஸின் பகுதிகளைத் தனது அடுத்த அதிகாரி வரும் வரை கவனித்துக் கொள்ளும்படி வேண்டினான். இதனால் போரவை அலெக்சாண்டர் சுத்தமாக வெறுத்து ஒதுக்கினார்.

ஒரு நாள் சாணக்கியன் அவரைச் சந்தித்து உரையாடினார்.

“சந்திரகுப்தன் மகதத்தைப் பெற தங்களின் உதவியை நாடுகிறேன்” என்றார்.

“மக்களின் கருத்து எப்படியோ?”

“ஒட்டு மொத்தமாக அவர்களின் அன்பு இவன் மீதே ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறது”.

“இராட்சசன் என்ன நினைக்கிறார்?”

“நினைப்பதென்ன! அவரது உடலில் உயிர் இருக்கும் வரை நந்தர்களுக்கே சேவை செய்வார்.”

“அப்படியானால் மகதத்தை வெல்லுவது சந்தேகம் தான்”.

சுந்தர பாண்டியன்

“அதனால் தான் உங்கள் தயவை நாடுகிறோம் உங்களால் முடியாதது உண்டா?”

போரஸ் மனமகிழ்ந்தார் எனினும் சிறு குழப்பம்.

“சந்திரகுப்தர்தனிமனிதர்தானே”

“இல்லை. திருமணமான பின் சிம்மபுரத்தின் இளவரசனல்லவா. பதினாயிரம் சாத்துகளுக்கு அவனே தலைவன். ஆறாயிரம் மாளவர்கள், மூவாயிரம் ஷுத்திரர்கள் விஜயவர்மனைத் தலைமையாகக் கொண்ட இரண்டாயிரம் முக்ரகர்களும் ஓராயிரம் கதேயர்களும் அவன் பக்கமே. மகதத்திலுள்ள பாகுராயணன் முதலிய எட்டுப் படைத்தலைவர்களும் இவனுக்கு உதவுவதாக முத்திரையிட்டு கடிதம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ராஜசேனனின் தலைமையில் ஓராயிரம் மகத வீரர்கள் இந்த மாதத்தில் வந்து அவனோடு சேர இருக்கிறார்கள்.”

“நான் எந்த வகையில் உதவ வேண்டும்?”

“நீங்கள் உங்கள் படையோடு வந்து வெற்றிக்கு உதவ வேண்டும். அத்துடன், உங்களுக்குத் தோழமையுள்ள அரசுகளின் படைகளையும் நம்மோடு இணைய ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.”

“இதனால் எங்களுக்குரிய லாபம் என்ன?”

“வெளிப்படையாக கேட்டதில் மிகவும் மகிழ்ச்சி. பாடலிபுரத்து கருவூலம் இந்தியாவிலேயே மிகச் சிறந்த கருவூலம் என்பதை அறிவீர்கள். சந்திரகுப்தன் அந்நாட்டில் முடிசூட்டிக் கொள்ளும் போது அப்பொக்கிஷம் உங்களிடம் ஒப்படைக்கப்படும். நீங்கள் அதனைத் தங்கள் விருப்பம் போல் பங்கிட்டுக் கொள்ளலாம்.”

“மகத நாட்டின் மீது எனக்கும் ஒரு கண்உண்டு என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். அதனால் மகதத்தை

வென்றதும் நாட்டிலும் பொக்கிஷத்திலும் பாதியாகப் பகுத்துக் கொள்ளலாமே”.

“சந்திரகுப்தனின் கருத்து எனக்குத் தெரியாது ஆனால் என்னைக் கேட்டால் மகத நாட்டைப் பங்கு போடுவது குழந்தையைக் கூறுபோடுவது போன்றதாகும், பூவைப் பிய்த்து நுகர்வது போன்றது. நீங்கள் ஏற்கனவே சக்கரவர்த்தி. அதனால் மகதத்தை அவனுக்கு முழுமையாகக் கொடுப்பதுவே பொருத்தமானதாகும். சிந்தித்துப் பாருங்கள். நந்தர்களின் மீதுள்ள பகையைத் தீர்த்துக் கொள்ள இதைவிட்பால் வேறு வாய்ப்பு கிடைக்கும் என்று எண்ணுகிறீர்களா? நீங்கள் போரில் தோற்றாலும் உங்கள் ஆற்றலை மதித்து உங்கள் நாட்டை திருப்பித் தந்த மௌரியரின் மகனுக்கு இந்த உதவியைச் செய்யக் கூடாதா?”

“எனக்கு அவகாசம் கொடுத்தால் நல்லது”

“மீண்டும் இது பற்றி சந்திரகுப்தனோடு நாம் பேசலாம். அதுவரை சிந்தியுங்கள்” என்றார் சாணக்கியன். போரளும் ஒப்புக்கொண்டார்.

கி.மு.325 ஆம் ஆண்டு புரட்டாசி முதல் தேதியில் சாணக்கியனும் சந்திரகுப்தனும் பெரும்படையோடு மகதப்போருக்கு முன் ஒத்திகைப் போர் செய்ய சிந்து தேச பிரதேசத்தில் பாய்ந்தனர். கிரேக்கர்களை தோற்கடித்து இந்திய மக்களுக்குச் சுய உரிமையும் சுதந்திரமும் கொடுப்பதும் அவர்களின் நோக்கமாக இருந்தது. நியார்க்ஷினுடைய பாதுகாப்பில் இருந்த படைகளும் கலங்கின. அவனும் மேற்றிசை நோக்கிக் கப்பலில் ஓடிப்போனான். சந்திரகுப்தன் அவர்களை ஓட ஓட விரட்டினான். இதனால் நாட்டில் இவனது வெற்றி மிகப்

பிரபல்யமாகப் பேசப்பட்டது. அவனது படையில் சேர்ந்து கொள்ள பலர் விரும்பினர்.

படாலத்தை முற்றுகையிட்டு, பைதானைத் தாக்கினர். விஜயசிம்மன் சைந்த வனத்தையும் சாணக்கியன் அலாரையும் ராஜசேனன் மகா ஊர்த்தத்தையும் முற்றுகையிட்டார். கிரேக்கர்கள் கோட்டை விடாமல் போராடினர். வெளி உதவியை நாடினர். நியார்கஷ் திரும்பி வந்து விடுவானோ என்ற ஐயத்தில் சந்திரகுப்தன் அவனை மீண்டும் போய் தாக்கி விரட்டி விட்டு வந்தான். பைதானை வெல்வது பற்றி சாணக்கியர் சிந்தனை செய்தார். “இவர்களை வெல்ல ஒரே வழி முற்றுகையைத் தளர்த்தாமல் இருப்பதுவே. கோட்டைக்குள்ளே இருப்பவர்கள் பட்டினிகிடந்து சரணடைவார்கள்” என்றான்.

“அப்படியானால் இன்னும் இரண்டு வருடங்கள் நாம் காத்திருக்க வேண்டுமே” என்றான் சந்திரகுப்தன்.

“வேறு வழியிருந்தால் சொல்வேன்.” என்றார் சாணக்கியன். எனினும் அவரும் யோசித்து பார்த்தார். இறுதியில் உப தளகர்த்தர்களை முற்றுகைக்கு விட்டு விட்டு சாணக்கியனும் சந்திரகுப்தனும் கலிங்கத்துக்கு ஒரு படைப்பிரிவோடு சென்றனர். கலிங்கமன்னன் அவர்களை வரவேற்று 600 போர் யானைகள் கொடுத்து உதவினான். அதில் சந்திரலேகம் என்ற யானையைத் தன் சொந்த யானையாக வைத்துக் கொண்டான் சந்திரகுப்தன். அத்துடன் மகதப் போரில் உதவி செய்வதாக இரகசிய உடன்படிக்கையைச் செய்து கொண்டான். அதற்கு பிரதி உதவியாக மகதர்கள் கட்டிவந்த கப்பத்தை விலக்க வேண்டினான். அவர்களும் ஒப்புக் கொண்டனர்.

சுவரர்களின் தலைவன் வைரந்தியனும், காண்டர்களுடைய தலைவனான சாண்டோ வீரனும் சந்திரகுப்தனுடைய படையில் சேர்ந்து கொண்டனர். சந்திர குப்தன் சிம்மபுரத்திற்கு யானை, குதிரை, காலாள் போன்ற படைகளோடு வந்த போது மக்கள் ஆரவாரமாக வரவேற்றனர்.

கி.மு. 323 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதத்தில் பாபிலோனில் அலெக்சாண்டர் இறந்து போனான். அதற்குக் காரணம் சுரம் என்றும் விஷம் என்றும் வதந்திகள் வந்தன. இது சந்திரகுப்தனுக்கு ஊட்டமாயிற்று. இந்திய சிற்றரசர்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தனர். பைதான், யூடிமாங், கிரேக்கப் படைவீரர்கள் எல்லோரும் கையற்றுக் கலங்கினர். சந்திரகுப்தன் அலார்க் கோட்டையை மீண்டும் பலமாகத் தாக்கினான். கோட்டைக் குள்ளிருந்த இந்தியர்கள் உதவியதால் கோட்டையை எளிதாகப் பிடித்தான். 800 கிரேக்கப் போர் வீரர்களைக் கொன்று குவித்தான். பதினொரு தளகர்த்தர்களைத் தூக்கிலிட்டுக் கொன்றான். அந்த இடம் அலெக்சாண்டரால் மூஷிகசேனும் பிராமணர்களும் தூக்கிலிடப்பட்ட இடம். இதனால் சந்திரகுப்தனும் பேரும் புகழும் பரவியது. பைதான் சிந்து நதியின் மேற்கு புறமாக தன் கிரேக்க வீரர்களோடு நழுவினான். சாணக்கியன் சிந்து மாகாண கோட்டைகளை உரிய அரசர்களுக்குக் கொடுத்தார். அதோடு போரஸின் மேற்பார்வையில் இருக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டார்.

மகதப் போர் பற்றி போரஸ் இன்னும் முடிவெடுக்காமல் இருந்த போது மகதத்திலிருந்து வந்த ஓலை அவரைத் திடுக்கிட வைத்தது. அந்த ஓலை ஜீவசித்தியின்

சுந்தர பாண்டியன்

ஆலோசனைபடி இராட்சசனால் எழுதப்பட்டது. அதன்படி போரஸ் கட்டி வந்த கப்பத்தொகை அதிகப் படுத்தப்பட்டிருந்தது. ஆத்திரமுற்ற போரஸ் உடனடியாகச் சந்திரகுப்தனையும் சாணக்கியனையும் வரவழைத்துப் பேசினார். உடனடியாக அவர்களுக்குள் மகதப் போருக்கான ஒப்பந்தம் உருவாயிற்று. பின்னர் படையெடுப்புக்கான ஆயத்தங்களைச் செய்தனர்.

கி.மு. 321 புரட்டாசி மாதத்தில் போருக்குக் கிளம்பினார். கலிங்கத்தரசனும் காமரூபத்தரசனும் மஞ்சபட்டணத்து அரசனும் துணைக்கு வருவதாக வாக்களித்தனர். பாடலிபுரத்தைக் கலிங்கன் தென் திசையிலிருந்தும், காமரூபன் கீழ்த்திசையிலிருந்தும், மஞ்சபட்டணத்தரசன் வட திசையிலிருந்தும் தாக்குவது எனத்திட்டமிட்டனர். சந்திரகுப்தனும் சாணக்கியனும் ஒரு படையை நடத்தவும், போரஸும் அவரது சகோதரன் வைரோசகனும் அவரது மகன் மலையகேதுவும் இன்னொரு படையை நடத்தவும் முடிவு செய்தனர்.

அப்போது அலெக்சாண்டருடைய சாம்ராஜ்யத்தை ஆடிபேடர் என்பவன் புதிதாகப் பங்கீடு செய்தான். அதன்படி போரஸுக்குச் சிந்து மாகாணத்தில் அரசரிமை கிடைத்தது. இதனால் அவரது பதவி பலப்பட, கிரேக்கக் கூலிப்படைகள் அவரது சேனையில் விரும்பிச் சேர்ந்து கொண்டனர்.

சந்திரகுப்தனும் சாணக்கியனும் மிகவும் உற்சாகமாக இருந்தனர். அவர்களது கனவுகள் நனவாகிற காலம் நெருங்கியது என மகிழ்ந்தனர். சாணக்கியன் தன் குடும்பி முடிக்கப்படுகிற காலம் நெருங்கி வருவதை உணர்ந்து கொண்டார். அவரது ஓலைகள் பலரால் பல்வேறு

இடங்களுக்குப் பறந்து கொண்டிருந்தன. அவற்றின் இரகசியத்தை அறிந்து கொள்ள முடியாமல் சந்திரகுப்தனே மருண்டான். எனினும் அவர் எது செய்தாலும் தனது நன்மைக்கே என எண்ணி, சும்மா இருந்து விட்டான். கத்தியால் வென்று விடலாம் என்றாலும் சாணக்கியனின் புத்திதான் வெற்றியை எளிதாக்கும் என்று நம்பினான். அவனது படைகள் துணைப்படைகளோடு மகதத்தை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்தன.

அவர்கள் யமுனைக்கரையை அடைந்த போது அங்குள்ள படைகள் அவர்களை எதிர்த்துத் தாக்காமல் இணங்கிக் கையளித்தனர். அஸ்தினாபுரம், ராதாபுரம், கன்யா குப்ஜம், பிரயாகை, காசி என்னும் இடங்களிலும் அது போலவே ஆயிற்று. எதிர்ப்புகள் இல்லாமல் போனது சந்திரகுப்தனுக்கு ஏமாற்றமாகவும் அதிர்ச்சியாகவும் இருந்தன. சாணக்கியன் மட்டும் எதையோ மறைத்து வெறும் புன்னகையை மட்டும் முகத்தில் பூசிக்கொண்டிருந்தார்.

வழியிலுள்ள குடித்தனக்காரர்கள் எவரையும் துன்புறுத்தக்கூடாது, எவர் சொத்துக்களையும் கவரக்கூடாது என்று சாணக்கியன் கண்டிப்பான கட்டளை ஒன்றை தனது படைத் தலைவர்களுக்கும் ஏனைய துணை தளகர்த்தர்களுக்கும் தெரிவித்து விட்டார். போரஸ் போன்றவர்களுக்கு இது சற்று ஏமாற்றம் ஆனாலும் சாணக்கியனின் கட்டளையை மீற முடியவில்லை. ஊர் கொள்ளையடிக்கப்படமாட்டது என்ற அறிவிப்பை அறிந்த நாட்டு மக்கள் பெரிதும் மகிழ்ந்தனர். அவர்களின் உதடுகள் “வாழ்க சந்திரகுப்தன்! வாழ்க சாணக்கியன்” என்று உற்சாகத்தோடு முழங்கின.

13. மணிமுடியும் முடிமணியும்

சந்திரகுப்தன் சாணக்கியரோடு சேர்ந்துகொண்டு பெரும்படையோடு பாடலிபுத்திரத்தை நோக்கி வருகிறான் என்ற சேதி வந்த நாள் முதலாய் இராட்சசன் இடிந்து போனார். இது ஒரு வகையில் அவர் எதிர்பார்த்ததுதான் என்றாலும் இவ்வளவு விரைவில் அவர்களால் இந்தச் சாதனையைப் புரிய முடியும் என்று எண்ணவில்லை.

தளபதி பந்தசாலனை அழைத்தார். அன்றைய நிலவரப்படி 200,000 காலாள் 20,000 குதிரை 2,000 தேர், 4,000 யானை அடங்கியதே அவர்களின் படை ராஜகுமாரர்களும் கூடி ஆலோசித்தார்கள். யானைப் படைக்குப் பத்திரபடனும் குதிரைப்படைக்குப் புருஷத்தனும், தேர்ப்படைக்கு பலகுப்தனும், காலாட்படைக்குச் சிம்மபலனும், வாகனப் பிரிவுக்கு சந்திர பாவவும், உளவுப் படைக்கு பாகுராயனும் நியமிக்கப் பட்டனர்.

தளபதி பந்தசாலன் தனது ஆணவப்போக்கால் மற்ற அதிகாரிகளைப் பகைத்துக் கொண்டதுடன் கலிங்கம், ஆந்திரம் போன்ற அரசர்களின் கப்பங்களையும் தனது ஆற்றலின்மையால் இழந்து விட்டான். எட்டு தளகர்த்தர்களும் ஏற்கனவே சந்திரகுப்தனுக்கு உதவுவதாக வாக்களித்து விட்டதால் இப்போது தாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை முடிவு செய்ய இரகசியமாகக் கூடினர்.

அன்று காலையில்தான் சாணக்கியனின் ஓலை அவர்களுக்கு வந்தது. எனவே, அவர்கள் உற்சாகமாகவும் இருந்தனர். மகதத்திற்கு, இதுவரையில் ஏற்படாத

மரியாதையும் மகத்துவமும் சந்திரகுப்தனால் ஏற்படும் என்று நம்பினார். நீண்ட நேர ஆலோசனைக்குப் பிறகு ஒரு முடிவு செய்தனர். அதனை, மறுநாள் பத்தசாலனோடு நடக்க இருக்கிற ஆலோசனைக் கூட்டத்தில் வெளியிடுவது என்றும் தீர்மானித்தனர்.

மறுநாள், பத்தசாலன் மனதிற்குள் பரபரப்பை அடக்கிக் கொண்டு வெளியே மிகத்தீரத்துடன் உரையாற்றினான். பத்ரபடனோ, “நமக்கோ வெற்றி உறுதி. எனவே, நாம் அதைரியப்படவேண்டாம். வருகிற படை வரட்டும். நாம் அவர்களை வழியிலே தடுத்து போரிட வேண்டாம். ஏனெனில் அவர்கள் வழியிலேயே தப்பிப்போய் மீண்டும் மீண்டும் வந்து தொந்தரவு கொடுப்பார்கள். அதனால் அவர்களை முழுமையாகப் பாடலிபுரத்துக்கு வரும்படி வழிவிடுவோம். அவ்வாறு வந்தவர்களைத் தப்பிப் போக முடியாத படி இங்கேயே நசுக்கி அழித்து விடலாம்” என்று தங்கள் முடிவை நியாயமாக மாற்றிச்சொன்னான்.

பத்தசாலனுக்கு இந்த யோசனை ஏனோ பிடித்துப் போனது. உடனே அவன் பத்ரபாடனைப் பாராட்டினான். மற்ற தளகர்த்தர்களும் ஏற்கனவே திட்டமிட்டபடி இதனை ஆதரித்தனர். இது சாணக்கியனின் திட்டம் என்பதும் இதனால் குடிமக்களின் அவநம்பிக்கை வளரும் என்பதும் பத்தசாலனால் எண்ணிப்பார்க்க இயலவில்லை.

ஆனால், இதனை இவன் மந்திரிகளின் சபையில் சொன்னபோது இராட்சசன் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தார்.

“என்னால் நம்ப முடியவில்லை. யாருடைய திட்டம் இது?”

“ஏன் என்னுடையதுதான்” பத்தசாலன் பெருமை பாராட்டினான். நந்த இளவரசர்களும் ஆதரித்தனர். இராட்சசனோ,

“இது கொக்குத் தலையில் வெண்ணெய் வைத்து பிடிப்பது போன்றது” என்று குத்திக் காட்டினார்.

சுகல்பன் ஜீவசித்தியிடம் ஆலோசனை கேட்டார். அவரோ, “இந்தத் திட்டத்தை மோசமானது என்று ஒதுக்கு வதற்கில்லை. வருகின்ற படைகள் நான்கு பிரிவாக நான்கு திசைகளிலும் வந்து தாக்கப் போவதாகத் தெரிகிறது. நாமும் நான்காகப் பிரித்து போய் எதிர்ப்பது பலவீனமாகும். எனவே, நான்கு பேரையும் நம் தலை நகரத்தில் கூடுமாறு அனுமதித்து தாக்கி அழிப்பதும் ஒரு தந்திரம் தானே. அத்துடன், சந்திரகுப்தனுக்கு ஆதரவானவர்களும் நகரத்தில் உள்ளனர். அவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து கலகம் செய்யாமலும் கவனித்துக் கொள்ளலாம் இல்லையா? இன்னமொன்று. வருகின்றவர்களின் நோக்கமெல்லாம் பாடலிபுரத்திலுள்ள பொக்கிஷத்தின் மீதுதான் இருக்கும். நாம் அதனைக் காப்பாற்றாமல் எல்லையோரத்தில் போய் போரிடுவது புத்திசாலித்தனம் ஆகுமா? அது மட்டுமல்ல, நமது சேனைகள் நான்கு திசைகளுக்கும் போய் போரிட வேண்டுமானால் ஒரு கோடிப் பொற்காசுகள் செலவாகும். இங்கே இருப்பதன் மூலம் அதனை மிச்சப்படுத்தலாமே” என்று சுகல்பனைப் பார்க்க அவர் ஏனைய இளவரசர்களைப் பார்க்க அவர்கள் முகத்தில் நம்பிக்கை ஒளி படர்ந்தது. அவர்கள் இத்திட்டத்தை வெகுவாகப் பாராட்டிப் பேசினர். இராட்சசன் எதிர்ப்பதால் அவரை விரும்பாத நக்கர நாசனும், சகாதலனும் இத்திட்டத்தை ஆதரிக்க ஆரம்பித்தனர். எனினும் இராட்சசன், “சந்திரகுப்தனது

படைகளை தடையில்லாமல் வரவிடக் கூடாது. குறைந்த பட்சம் அங்கங்கே உள்ள கோட்டைகளில் இருக்கும் படைகளை வைத்து போரிடுவோம். இல்லாவிட்டால் குடிமக்கள் நம்மீது எரிச்சலும் ஏமாற்றமும் கொள்வார்கள். சந்திரகுப்தனும் தடைகளைக்கடந்து வருவதால் சோர்வுறுவான். பாடலிபுரத்துப் படைகள் அவனை எளிதாக வெல்லும்," என்ற யோசனையை வற்புறுத்திச் சொன்னார்.

"இராட்சசன் சொல்லிய திருத்தங்களை ஏற்றுக்கொள்வோம். இதனால் நந்தர்களின் புகழுக்கும், கருவூலத்துக்கும் ஆபத்தில்லை" என்று ஒத்துக் கொண்டார்.

இதனை எல்லோரும் ஒத்துக் கொண்டதால், அதனையே நடை முறைப்படுத்த முன்வந்தனர். அதன்படி அனைத்து கோட்டைகளுக்கும் ஆணைகள் பறந்தன. இதனைக் கண்ட கோட்டைத் தலைவர்கள் நம்பிக்கை இழந்தனர். வேதனையும் வெறுப்பும் அடைந்தனர்.

இதனால் தான் சந்திரகுப்தன் தடைகள் இல்லாமல் நுழைய முடிந்தது. கலிங்கத்தரசன் 60,000 துருப்புக்களையும் 10,000 சவரர்களையும் படையாகக் கொண்டு, வர்த்தமான புரத்தின் மீது தாக்கினான். அங்குள்ள பட்டாளமோ சண்டையிடாமல் சரணடைந்தது. காமரூபத்தரசன் 50,000 வீரர்களோடும் வைசாலிக்கு வந்தான். எதிர்ப்பு இல்லாத அந்த நகரை எளிதாகப் பிடித்துக் கொண்டான். அத்துடன் நேப்பாள அரசன், 40,000 படைகளோடு புகுந்து ராமபூர்வாவைப் பிடித்துக் கொண்டு பாடலிபுரத்தை அடைந்தான். சந்திரகுப்தனின் திட்டப்படி முழு சந்திர ஒளியில் அன்று கூடின தோழமைப் படைகள். பாடலிபுரம் முற்றுகையிடப்பட்டது. வடதிசையில் சாணக்கியர் தலைமையில் போரகம், வைரோசகனும், பாரசீகர்களும்,

சந்திர பாண்டியன்

கிரேக்கர்களும் தாக்கினார். கீழ்த்திசையில் காமநுபத்து அரசனின் தலைமையில் மஞ்சப்பட்டண படைகளுடன் காத்திரிபுரத்து படைகள் தாக்கின. தென் திசையில் சந்திரகுப்தனின் தலைமையில் கலிங்கப் படைகள் தாக்கின. மேற்கு திசையில் பால்ஹிகர்களும் கிராதர்களும் தாக்கினார்.

ஜீவசித்தியைப் பத்தசாலனும் ஏனைய தளகர்த்தர்களும் தனித்தனியாக இரகசியமாகச் சந்தித்தனர். போர்முடிவு எவ்வாறு அமையும் என்று விசாரித்தனர். “யுத்தம் நடக்குற நாள் பிரதமை நிதி, அங்காரகனுடைய வாரம், அது நந்தர்களுக்கும் அவனைச் சார்ந்தவர்களுக்கும் சுபதினம். இதனால் கோரமான தோல்வி ஏற்படும்.” என்றான். இதனால் அவர்கள் நடுங்கினர். அதற்கு அவன் “நீ நடுங்க வேண்டாம். உன் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்படாது” என்று ஒவ்வொருவரிடமும் கூறியதால் அவர்களுக்குள் குழப்பமே மிஞ்சியது. போரில் எப்படியும் உயிர்தப்பிவிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை உருவாக்கியது.

மறு நாள் காலையில் ஜீவசித்தியின் கூற்றுப்படி வடக்கு வாசலைத் திறந்து கொண்டு நந்தஇளவரசர்களோடு பாய்ந்தார் இராட்சசன். சந்திர குப்தனை எப்படியாவது கொன்று விடவேண்டும் என்பது அவரது எண்ணம். அவரோடு 1,000 தேர்கள், 2,000 யானைகள், 15,000 குதிரைகள், 1,00,000 காலாட்கள் சென்றனர். இதற்கு பல குப்தனும், பத்ரபடனும், புரஷதத்தனும், ஸிம்மபலனும் தலைமை வகித்தார்கள்.

சாணக்கியன் ஆணைப்படி யானைப் படைக்குள் போரணும் கிரேக்கர்கள் புகுந்து போரிட்டு பின்னடைவது போல் பாசாங்கு செய்தனர். நந்த இளவரசர்கள் அவர்களைத் துரத்திக் கொண்டு போயினர். அவர்களுக்கு

அப்போதே வென்றது போன்ற எக்களிப்பு ஏற்பட்டது. இவ்வாறு வெகு தூரம் தனியாகப் போனதால் எட்டுபேரும் எதிரிகளின் சேனையின் நடுவில் சிக்கிக் கொண்டனர்.

அவர்களைச் சுற்றி 200 மாளவ ரதங்களால் சாணக்கியர் சூழ்ந்துகொண்டார். மகதப் படைகள் பின்னிட்டு ஓடுவதையும் நந்தர்கள் கவனித்தனர். தளகர்த்தர்கள் இனி போரிடுவதில் பயனில்லை என்று கூறிய வண்ணம் உயிர்தப்பி ஓடுவது போல் ஓடினர். பத்தசாலனும் ஓடி ஒளிந்தான். நந்தர்கள் தீரமாகச் சண்டையிட்டனர். எனினும் அனைவரும் மரணமுற்றனர்.

இதனை அறிந்த இராட்சசன் போர் செய்வதை நிறுத்தி விட்டு இளவரசர்களைக் காண்பதற்கு விரைந்து வந்தார். இராட்சசனின் படைகள் அதனால் குலைந்தது. பிணங்களைப் பார்த்து இராட்சசனின் மனமும் குலைந்தது. சந்திரகுப்தன் படையோடு வந்து இராட்சசனின் படையில் பாதியைக் கொன்று குவிக்க, ஏனையவர்களைக் குடிமக்களே கொதித்தெழுந்து கொன்றனர்.

இராட்சசனின் அருகில் வந்த சாணக்கியன் இளவரசர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய இறுதிச் சடங்குகளை அரச மரியாதையுடன் செய்யலாம் என்று அனுமதித்தனர். தாங்கமுடியாத சோகத்துடன் அவர்களை நகருக்குள் எடுத்துச் சென்றார். அவர்களின் முதிய தந்தை சர்வார்த்தசித்தியை அழைத்து வந்து காட்டி ஆக வேண்டிய சடங்குகளையெல்லாம் செய்து முடித்தார். சர்வார்த்த சித்திக்கு உலக விவகாரங்களிலேயே பற்றில்லாமல் இருந்தது.

சந்திரகுப்தன் பாடலிபுரத்தைப் பலமாக வளைத்துக் கொண்டான். நகரத்தின் வெளித்தொடர்புகள் துண்டிக்கப்பட்டன. இதனால் வணிகம் பெரிதும்

சுந்தர பாண்டியன்

பாதிக்கப்பட்டது. கோட்டை மதிலுக்கு அப்பாலுள்ள சொத்துக்கள் எல்லாம் சூறையாடப் பட்டன. இதனால் குடிமக்கள் கலகம் செய்தனர்.

“எங்களைக் காப்பாற்றுங்கள். அல்லது நகரத்தைச் சந்திரகுப்தனிடம் ஒப்படையுங்கள்” என்று முழங்கினார்.

இராட்சசன் நகரத்தைச் சந்திரகுப்தனிடம் ஒப்படைக்க இசைந்தார். சர்வார்த்த சித்தியோடு காவி உடையுடன் தபோவனத்திற்குச் சென்றார். அவரது உடை துறவிக்குரியதாக இருந்தாலும் அவர்மனம் துறவு கொள்ளவில்லை.

நகரத்து நான்கு திசை வாசல்களும் திறக்கப்பட்டன. சந்திரகுப்தன் சாணக்கியனோடும், போரஸுடனும் நகரபிரவேசம் செய்தான். ஸைகங்கா மாளிகையில் பெரிய மாடமொன்றில் சந்திரகுப்தனும் போரஸும் தங்கிட ஏற்பாடு செய்தான். தனது ஒற்றர்களோடு மிகக்கவனமாகச் செயல்பட்டார். சந்திரகுப்தனுக்கு ஆபத்து எப்போது வேண்டுமானாலும் யார்மூலமாக வேண்டுமானாலும் வரலாம் என்று எதிர்பார்த்து எச்சரிக்கையாக நடவடிக்கைகளில் இறங்கினார்.

சந்திரகுப்தனுக்கு மகதத்தின் மணிமுடியைச் சூட்டி விட்டால் தனது கலைந்த முடிமணியை முடித்துவிடலாம் என்றும் எண்ணினார். ஆனால் எண்ணியது போல் அவ்வளவு எளிதானதல்ல என்பது சாணக்கியனுக்குப் போகப் போகப் புரிந்தது. எனினும் தனது பொறுமை, புத்திக்கூர்மை, எச்சரிக்கை ஆகியவற்றுடன் கடுமையான வினைகளைப் புரிந்தார்.

மத்தளத்துக்கு இருபக்கம் மட்டுமே இடி இவருக்கு நாலாப் பக்கங்களிலும் இடிதான். இராட்சசன் அரசியலில்

இருந்து அவ்வளவு எளிதாக ஒதுங்க மாட்டார். போரஸுக்கு பாதி நாடும் பாதி பொக்கிஷமும் கொடுக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவரைச் சமாளிப்பது கஷ்டம். கலிங்கம், காமரூபம், மஞ்சப்பட்டணம் ஆகிய நாட்டு அரசர்களைச் சந்தோஷப் படுத்தி திருப்பி அனுப்ப வேண்டும். எல்லா குழப்பங்களிலிருந்தும் எவ்வாறு விடுதலை அடையப் போகிறோமோ என்று நினைத்தார்.

இராட்சசன் சர்வார்த்தசித்தியைத் தூண்டிவிட்டு அரச பதவியை ஏற்கும்படி வேண்டினார். ஆனால் அவரோ, “எனக்கு எதுவும் வேண்டாம் நாட்டைச் சந்திரகுப்தனோ போரஸோ யார் வேண்டுமானாலும் ஆளட்டும்” என்று கூறி விட்டார். இவர் இருக்கும்வரை சந்திரகுப்தன் நிம்மதியாக ஆளமுடியாது என்பது சாணக்கியனுக்கும் புரிந்தது. இராட்சசனோ அவரை வைத்து தனது சதுரங்கத்தை ஆட விரும்பினார்.

ஒரு நாள் அவர் சந்திரகுப்தனைச் சந்தித்து “நான் மகதமண்ணில் பிறந்தவன். இதனை மகத வம்சத்திலே பிறந்த ஒருவனே ஆட்சி செய்ய வேண்டும். அதனால் போரஸ் ஆள்வதை விட நீ ஆள்வதையே நான் விரும்புகிறேன்” என்று கூறினார்.

“மகிழ்ச்சி. நானும் மகதப் பரம்பரைதான். நீங்களும் மகதப் பரம்பரைக்கே மந்திரி. தயவு செய்து இதனை நீங்கள் மறுக்கக் கூடாது” என்றான் சந்திரகுப்தன்.

இராட்சசனும் சம்மதித்து விட்டார். இதில் ஐயுற்ற சாணக்கியன் மேலும் எச்சரிக்கையோடு அவரைக் கண்காணித்து வரலானார்.

ஒரு நாள் சர்வார்த்த சித்தி கொடுத்ததாக இலந்தைப் பழமொன்றை பிரசாதமாக இராட்சசன் சந்திரகுப்தனுக்கு

சுந்தர பாண்டியன்

அனுப்பிவைத்தார். அது விஷமிட்டப் பழம். அதன் மீது ஐயம் கொண்ட சாணக்கியன் வழியிலேயே தடுத்து நல்லபழத்தை மாற்றி, விஷமிட்ட பழத்தைச் சர்வார்த்தசித்திக்கு அனுப்பி விட்டார். சந்திரகுப்தன் இராட்சசன் முன்னிலையில் பழத்தை உண்டுவிட்டான். சர்வார்த்த சித்தி விஷப்பழத்தை தின்று விட்டு உடனே மரித்துப் போனார். இராட்சசனுக்கு சாணக்கியனின் வேலை புரிந்தது. எனினும் வெளியே சொல்ல முடியாமல் வேதனைப் பட்டார்.

பின்னர் இராட்சசன் போரலோடு பேரம் பேசினார். இரகசிய சதிக்கு அவரை ஆளாக்க முயன்றார். ஆனால் போரலுக்குச் சந்திரகுப்தனைக் கொல்வதில் சம்மதமில்லை. இராட்சசனுக்கு இதிலும் ஏமாற்றமே.

பட்டத்துக்கு வரும் அரசருக்குப் பணிப்பெண்ணாக அழகிய பெண்ணொருத்தியை அளிப்பது வழக்கம். அப்பெண் மூலமே அவனைக் கொன்று விடலாமே என்று திட்டம் தீட்டினார். அதனால் தலைமறைவாக இருந்த ஜீவசித்தியோடு தொடர்புகொண்டு தன் திட்டத்தை விளக்கினார். ஜீவசித்தியும் ஒரு பெண்ணை அதற்கு ஏற்பாடு செய்தான். அவள் அபாரமான அழகு கொண்டவள். ஆனால் அவளது உடம்பெல்லாம் நஞ்சு. அவளைத் தொட்டவர்கள் செத்துப்போவர். அவ்வளவு கொடிய நஞ்சு அவளிடம். அவளது கையில் மது பாணத்தில் கலக்க நஞ்சும் கொடுத்து இருவரும் அனுப்பிவைத்தனர். அவள், சந்திரகுப்தனும் போரலும் தங்கியிருந்த மாளிகையில் விடப்பட்டாள்.

ஒரு பெரிய அறையில் சாணக்கியனும் போரலும் சந்திரகுப்தனோடு உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். போரல்

எப்போதும் மதுப்பிரியர். உயர்தரமான கிரேக்க மதுவை விரும்பி அருந்தக் கூடியவர். அப்பொழுதும் தன்னை மறந்த போதையிலேயே இருந்தார். மிகச் சுகமாகவும் சுதந்தரமாகவும் பேசிக் கொண்டிருந்தார். இராட்சசர் வந்து அந்த அழகியை அழைத்து வந்து சந்திரகுப்தனுக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுத்தார். அவளைப் போரஸ் பேதையின் கிறக்கத்தில் ஆசையோடு பார்த்தார். உடனே சாணக்கியன் அவளை அவருக்கே விட்டுக் கொடுக்கும் படி சந்திரகுப்தனிடம் சிபாரிசு செய்தார். ஏனெனில் அவருக்கு இராட்சசனின் ஒவ்வொரு செயலிலும் ஐயம் வளர்ந்து கொண்டிருந்தது. போரஸ் அவளை அழைத்துக் கொண்டு தன் அறைக்குப் போகவே, இராட்சசனால் எதையும் தடுக்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. எழப் பார்த்த அவரை உட்காரவைத்து சாணக்கியர் பல அரசியல் விவகாரங்களைப் பேசத் தொடங்கிவிட்டார். இராட்சசனால் போரஸைத் தடுக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடமுடியவில்லை.

மறு நாள் போரஸ் இறந்து போன செய்தி நாடெங்கும் பரவிய போது அதற்குக் காரணம் இராட்சசன் அழைத்து வந்த பெண்தான் என்ற செய்தியும் சென்றது. இதனால் இராட்சசன் மனம் கலங்கி ஒருவருக்கும் தெரியாமல் ஊரைவிட்டே ஓடிப்போனார். சாணக்கியனுக்கு இப்போது இரண்டு பிரச்சனைகள் முடிந்தது போல் தோன்றியது.

எனினும் இராட்சசனைப் பற்றி அவரால் அசுட்டையாக இருக்க முடியவில்லை. ஏனெனில், ஊரைவிட்டு ஓடுமுன் இராட்சசன் தன் மனைவியையும் மகனையும் சந்தனதாசன் என்னும் வைரவியாபாரியின் வீட்டில் அடைக்கலமாக விட்டுவிட்டுப் போனதை ஒற்றர்கள் மூலம் அறிந்து கொண்டார். இன்னும் கொஞ்சகாலம் அவரைப் பற்றிய

கவலையை விட்டுவிடலாம் என எண்ணினார். போரசின் மகன் மலையகேதுவையும் போரசின் சகோதரன் வைரோசகன் ஆகிய இருவரையும் கவனிக்க ஆரம்பித்தார். இவர்கள் ஒருவேளை இராட்சசனோடு சேர்ந்து சதி செய்யலாம் என ஐயமுற்றார். இவர்களில் வைரோசகனே ஆபத்தானவன். இவனையே முதலில் ஒழிக்கத் திட்டமிட்டார்.

இராட்சசன் வீட்டில் வீரர்களுடன் போய் சோதனையிட்டார். வீடு காலியாய் இருந்தது. இராட்சசனே விலைமாத்ரு மூலம் போரனைக் கொன்றார் என்று அவரால் எளிதாகப் பழிபோட முடிந்தது. மலையகேதுவிடம் பாகுராயணனை அனுப்பி, அவனுக்கும் சாணக்கியனால் ஆபத்து வரும் என்று எச்சரிக்கை செய்தார். இதனால் அச்சப்பட்ட மலையகேது இரகசியமாக தன் வீரர்களுடன் புக்கிபேலாவுக்குப்புறப்பட்டுப்போனான்.

சந்திரகுப்தன் முடி சூடுவதற்கான் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. ஸுகங்கா அரண்மனைக்கு ஊர்வலமாகச் செல்லவும் ஆங்காங்கே வரவேற்பு வளைவுகள் வைக்கவும் ஏற்பாடுகள் ஆயின. இராட்சசனின் தூண்டலால் நகரத் தலைமை தச்சன் தன் பங்குக்குப் பொன்னால் ஒரு “கமான்” அமைத்தான். சந்திரகுப்தன் மகதத்தின் பட்டத்து யானையின் மீது ஏறி பவனிவருவது என நிச்சயிக்கப்பட்டது. இராட்சசனுடைய “கமானில்” ஏதாவது சூது இருக்கலாம் என்று எண்ணிய சாணக்கியன் ஒரு நாள் வைரோசகனைச் சந்தித்து உரையாடினார்.

“மலையகேது ஏன் ஒடிப்போனான், உனக்கு ஏதாவது தெரியுமா?”

“எனக்குத் தெரிந்தவரை அதற்குக்காரணம் தந்தையின் கொலைதான். அதுவும் உங்களால் என எண்ணியிருக்கிறான்”

“பைத்தியக்காரன். நான் ஏன் அவனைக் கொல்ல வேண்டும்”

“பாதி ராஜ்யம் பங்கிடப்படாமல் இருக்க...”

“அதை நான் உனக்குத் தருகிறேன். நீ ஏன் ஆளக்கூடாது? என்னை நீ நம்பலாம். எனது வாக்கைக்காப்பேன்”

“சரி உங்கள் விருப்பம். நான் என்ன செய்யவேண்டும்?”

“முதலில் உனக்கே முடிசூட்ட வேண்டும். அதனால் நீ சந்திரகுப்தனின் ஆடையுடன் அவனது யானையில் ஊர்வலம் போகவேண்டும். முடிசூட்டப்பட்ட பிறகே உண்மையைச் சொல்வேன். மக்கள் வேறு வழி இல்லாமல் உனக்கும் தரவேண்டும் என முடிவுசெய்வார்.”

“இல்லாவிட்டால்...”

“போரளின் மரணத்தோடு... பாதிராஜ்ய ஒப்பந்தமும் மரித்துப் போனதாகக் கூறுவார்.”

“நம்பலாமா?”

“நம்பிக்கையே துணை,” சாணக்கியர் புன்னைக்கத்தார். வைரோசகன் சந்திரகுப்தனின் கோலத்தில் ராஜபவனி வந்தான். ஆனால் அவன் தந்திரமாகப் போரளின் படைகளைத் தன்னைச் சுற்றி காவலுக்கு வரும்படி அமைத்துக் கொண்டான். சாணக்கியனும் சம்மதித்தார். ஆனால் அவனுக்குத் தெரியாமலேயே அவனது படையைக் கண்காணிக்க மகதப் படையும் சுற்றி வரச்செய்து விட்டார்.

ஊர்வலம் நகர்ந்து பொன்னால் ஆன “கமான்” கீழ் வந்தது. வரவும் கமான் உடைந்து யானையின் மேல் விழுந்து அழுத்திக் கொல்லவும் சரியாக இருந்தது. போரளின் படை நகரத் தலைமைதச்சனைச் சின்னாப்பின்னப் படுத்தியது. பொது மக்களையும் தாக்க முயன்றபோது மக்கட் படை அவர்களைத் தடுத்து தாக்கியது. இதனால் போரஸ் படை நாலா திசைகளிலும் சிதற, சாணக்கியன் வைரோசகனும் ஒழிந்தான் என நிம்மதியடைந்தார்.

பொதுமக்களோ சந்திரகுப்தனே இறந்து போனதாக கலங்கிய போது அவன் இன்னொரு யானையில் வந்து மக்களுக்குக் காட்சி அளித்தான். மக்களின் ஆரவாரம் விண்ணைத்தொட்டது.

முடிசூட்டு மண்டபம் மக்களின் மகிழ்ச்சியால் நிறைந்து ததும்பியது. மத்தளம் கொட்டியது, சங்குகள் ஊதப்பட்டன, மந்திரங்கள் ஒதப்பட்டன. மகத சிம்மாசனத்தில் சந்திரகுப்தன் உட்கார்ந்திருந்தான். சாணக்கியன் தன் கையால் மாந்தாதாவின் கிரீடத்தைச் சூட்டினார். “அது ஒரு சாம்ராட்டின் மணிமுடி. மாந்தாதா தன் தந்தையின் வாம்பாகத்தை பிளந்து கொண்டு வெளிப்பட்டவன். இந்திரனின் கை கட்டை விரலைப் பானம் பண்ணியவன். சந்திரகுப்தனும் இந்தியாவை உருவாக்கி இந்தியாவின் முதல் சாம்ராட்டாக விளங்குவான்” என்று வாழ்த்தினார்.

“சந்திரகுப்தர் சாம்ராட் வாழ்க! ஆச்சாரியர் சாணக்கியர் வாழ்க!” என்று மக்கள் முழங்கினர்.

சாணக்கியன் அவிழ்ந்துகிடந்த தன் குடுமியை அன்று மகிழ்ச்சியோடு முடிந்துக் கொண்டார்.

14. இராட்சச முயற்சிகள்

மறுநாள் சாணக்கியனின் அறிவிப்பின்படி பொற் கொல்லர்கள் புதிய பொன் நாணயங்களை உருவாக்கினர். சுவர்ணங்களையும் ரூப்ய பூப்யம் நாணயங்களையும் புழக்கத்தில் வர ஆரம்பித்தன. இவற்றில் சுவர்ணம் செம்புகலந்த பொற் காசு. ரூப்யம் செம்பு கலந்த ஈயக்காசு. இத்துடன் மாஷம் கானி எனும் காசுகளும் புழக்கத்தில் விடப்பட்டன.

கலிங்கத்தரசனின் உதவிக்காகப் புதிய நாணயங்களும் சன்மானங்களும் கொடுக்கப்பட்டன. காமரூபத்தரசனுக்கும் மஞ்சு பட்டணத்தரசனுக்கும் ஒரு கோடி ஸ்வர்ணங்கள் வீதம் அளிக்கப்பட்டன. அவர்களும் நல்ல நண்பர்களாகவே பிரிந்து போயினர்.

சந்திரகுப்தன் தனது இலட்சியம் ஈடேறியதற்காக இஷ்ட தேவதைகளுக்கெல்லாம் பூஜை, பலிகள் செய்தான். பின் தன் இஷ்ட தெய்வமான சாணக்கியனுக்குக் காணிக்கை தர விரும்பினான். அவர் ஏற்கனவே தனது மனைவியை அழைத்து வந்து ஒரு சிறிய வீட்டில் குடியேறியிருந்தார். சந்திரகுப்தன் பொன்னும் பொருளும் எடுத்துக் கொண்டு அவரது இல்லத்துக்குள் நுழைந்தான். சாணக்கியனும் அவரது மனைவியும் அந்தரங்கமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்ததால் அவர்களுக்கு இடையூறு செய்யாமல் வெளியிலேயே நின்று கொண்டான்.

“நீங்கள் நினைத்ததை முடித்து விட்டீர்கள்? இல்லையா?”

“ஆமாம்!”

“உங்கள் வேலை முடிந்து விட்டது அப்படித்தானே?”

“இல்லை!”

“இல்லையா?”

“ஆமாம். எனது சபதம் தான் நிறைவேறியுள்ளது. ஆனால் எனது இலட்சியம் இனிமேல்தான் தொடங்கப் போகிறது. ஏக இந்தியாவை உருவாக்க வேண்டும். முட்டி மோதிக் கொண்டிருக்கும் குட்டி அரசுகளையெல்லாம் கூட்டி சேர்த்து பலமான பரந்த நாடொன்றை உருவாக்கப் போகிறேன். அதன் ஏக சக்கரவர்த்தியாக சந்திரகுப்த மௌரியன் இருக்கப் போகிறான்.”

“உங்களுக்கு ஏன் அவர்மீது இந்த அக்கறை”.

“அதுதான் இறைவனது இஷ்டம். அவனுக்காக நானும் எனக்காக அவனும் வாழ்வதுதான் ஆண்டவன் கட்டளை. ஆனால் இதில் சுயநலமோ சொந்த லாபமோ இல்லை. அவனது சத்தியத்திற்கு நான் உதவினேன். எனது சபதத்திற்கு அவன் உதவினான். அவ்வளவுதான். இனி அவனுக்காக ஏக இந்தியாவை உருவாக்கப் போவதில்லை. ஏக இந்தியாவுக்காகவே அவனை உருவாக்கப் போகிறேன்.”

“உங்கள் அரசியல் எனக்கு.....”

“புரியாதுதான்... சாணக்கியனின் அரசியலென்ன அவ்வளவு சாமான்யமானதா? அவனது சம்சாரமும் புரிந்து கொள்ள....” புன்னகைத்தார் சாணக்கியன்.

“எனக்குப் புரிந்தது...” என்று சொல்லியவண்ணம் சந்திரகுப்தன் வந்து அவரது காலைத் தொட்டு வணங்கினான். அவனை ஆரத் தழுவிக்கொண்டார் சாணக்கியன்.

“சுவாமி! நீங்கள் இந்தக் குடிசையில் இருக்கக் கூடாது. உங்களுக்கென்று ஒரு மாளிகை தயாராக உள்ளது. தங்கள் துணைவியாரோடு அங்கே எழுந்தருள் வேண்டும். இதில் ஒரு கோடிப் பொன் உள்ளது. ஏற்றருள் வேண்டும்” எனறான் சந்திரகுப்தன்.

“உனது இரு கோரிக்கைகளையும் என்னால் நிறைவேற்ற இயலாது. எனக்கு இந்தக் குடிசையே போதும் இன்னும் சொல்லப் போனால் எனது மனைவிக்கும் இந்த இடமே அதிகம். அப்படியிருக்க எனக்கு ஏன் பொன்னும் மணியும். நல்லகாரியங்களுக்குச் செலவு செய்யலாமே”

“பூஜ்யரே! நீங்களே செய்யுங்கள்”.

“நல்லகாரியங்களை யார் செய்தால் என்ன? காரியங்கள் முக்கியமே ஒழிய அர்த்தங்கள் இல்லை”

“காரணவர் நீங்கள்தானே.”

“அப்படியே இருக்கட்டும். தானங்களுள் வித்தியாதானமே சிறந்தது. அதுவும் ஏழ்மையால் ஒருவன் வித்தைக் கற்றுக் கொள்ள இயலாமல் போனது பெரிய துர்பாக்கியமாகும். நானும் இந்த நகரில் ஒருவேளை உணவுக்கு வழியில்லாமல், கற்க கதியில்லாமல் கஷ்டப்பட்டிருக்கிறேன். அதன் துன்பமும் துயரமும் எனக்குதான் தெரியும். எனவே, இன்று முதல் ஏழை மாணவர்களுக்கு இலவச உணவும் கல்வியும் அளிக்க இத்தொகையைப் பயன்படுத்துக. முக்கியமாகப் பாடலிபுரம், காசி, தட்சசீலம் ஆகிய நகரங்களில் உள்ள வித்யா பீடங்களுக்கும் விநியோகம் செய்வாயாக”.

“அவ்வாறே சுவாமி. இதுபோல் இருமடங்கு தொகையை அத்தகைய காரியங்களுக்காகச் செலவு செய்வேன். தங்களுக்குத்தான் காணிக்கை தேவையில்லை

சுந்தர பாண்டியன்

என்று கூறிவிட்டார். அம்மையாருக்கேனும் அவர்கள் வேண்டுவதை கொடுக்கலாமல்லவா. எனவே, அம்மையார் தனக்கு இஷ்டமானதைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும்”.

“அதை அவளிடமே கேட்டுக் கொள்”.

“எனக்கு அவரின்றி வேறு இஷ்டம் இல்லை. வேண்டுமானால் ஒன்று செய். என் கணவர் பூஜைசெய்ய வெள்ளி பஞ்சபாத்திரமும் உத்தரணியும் கொடுத்தால் உதவியாக இருக்கும்”.

“அவ்வாறே செய்வேன். எல்லாம் என்பாக்கியம். நீங்கள் இருவருமே எனது அம்மையும் அப்பனுமாக இருந்து ஆதரிக்க வேண்டும்” என்று வணங்கி விடை பெற்றுச்சென்றான்.

ஒரு நாள் அரண்மனையில் சாணக்கியன் இரகசிய கூட்டமொன்றைக் கூட்டினார். அரண்மனை பொக்கிஷாதிகாரி வைகிநாரி, அரண்மனை காவலதிகாரி ராஜசேனன், அரண்மனை பராமரிப்பு அதிகாரி பலகுப்தன், அரண்மனை ஒற்றர் தலைவன் பாகுராயானன், பிறவகை இலாகா தலைவன் சந்திரா பானு எனப்பலர் கூடினர். அவர்களோடு பாதுகாப்புத் தொடர்பாகப் பலவற்றை ஆலோசனை செய்தார்.

மெய்க்காவல் படையிலும், அந்தப்புரக் காவற்படையிலும் இருந்த பிற நாட்டவர்களையும், சன்மானமும் விருதும் பெற முடியாததால் அரசனோடு விரோதம் கொண்ட உள்நாட்டவர்களையும் நீக்கும்படி சாணக்கியர் ராஜசேனனிடம் கூறினார். பாலகுப்தனிடம் தீ விபத்தோ விஷப்பாம்புகளோ அரண்மனையை அணுகாத வண்ணம் கவனிக்கும் படி ஆணையிட்டார்.

அரசனுக்கு அமுது படைக்குமுன் அவற்றைச் சோதனைச் செய்ய அக்னிக்கும் கிளிகள் கோகிலங்கள் போன்ற பறவைகளுக்கும் ஊட்டும் படி வைகிநாரியைப் பணித்தார். அரண்மனைக்கு வந்து போகிற ஒவ்வொருவரைப் பற்றியும் சேதிகள் சேகரிக்குமாறு பிங்கரதனுக்குக் கட்டளையிட்டார். “அந்தப்புரத்துப் பணிப்பெண்களையும் சோதித்து தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். எப்போதும் நாம் விழிப்போடு இருக்க வேண்டும். நம் பகைவர்கள் நம்மை விடச் சாமர்த்தியமானவர்கள் என்று நம்ப வேண்டும். நந்தர்களிடம் பணிபுரிந்த அதிகாரிகளும் தற்போது ராஜவிசுவாசப் பிரமாணம் எடுத்து பலர் பணி புரிகின்றனர். எனினும் அவர்களை மிக ஜாக்கிரதையாகக் கண்காணிக்க வேண்டும். எவன் அரசரானாலும் புல்லுக்கட்டுக்காரிக்குப் புல்லு சுமப்பது தப்பாது என்பது போல பலர் ஒழுங்காக வேலை செய்வார்கள். ஆனால் சிலர் பழி வாங்கிட நேரமும் காலமும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது” என்று அவர்களுக்கு அறிவுரை கூறினார். அனைவரும் அதனை ஏற்றுக் கொண்டு, கலைந்து சென்றனர்.

மறுநாள் மன்னனுக்குச் சற்று வயிற்றுப் போக்கு ஏற்பட்டது. அரண்மனை வைத்தியன் அபயதத்தன் கஷாயம் தயாரித்துக் கொடுத்தான். சந்திரகுப்தன் சோர்வோடு அதனை வாங்கி வாயருகே கொண்டு போனான். உதட்டில் ஒட்டிக் கொள்ள வேண்டியதுதான் பாக்கி. சாணக்கியன் வந்து தடுத்து கஷாயத்தை வாங்கி கவனித்தார். கிண்ணத்தின் ஓரத்தில் கலங்கலைக் கண்டார். அபயதத்தனின் அனைத்து நாடிகளும் நடுங்கின. அதனை ஒரு கிளிக்குக் கொடுத்து குடிக்கச் செய்தார். அது குடித்துக்

கொண்டிருக்கும் போதே இறந்துப் போனது. அவரது கண்கள் வைத்தியனின் பக்கம் திரும்பியது.

“உனது அறிவும் திறமையும் அபாரம். ஆனால் அவற்றை நீ மருத்துவத்தில் காட்டியிருக்க வேண்டும். இடம் மாறி அரசியலில் காட்டி இருக்கிறாய். ராஜசேனா! இவனைக் கொல்லவேண்டும். என்ன செய்யலாம்? இவன் தயாரித்த கஷாயத்தை இவனே குடித்து மடியட்டும்”.

“அதுவே சரி சுவாமி” என்றான்.

அவ்வாறே ஆயிற்று. சந்திரகுப்தன் நன்றியுடன் சாணக்கியனை விழிகள் நனைய பார்த்தான்.

அரண்மனையிலுள்ள ஒவ்வொரு அறையையும் ஒவ்வொரு நாளும் சாணக்கியன் கவனிப்பது உண்டு. ஒரு நாள் அவரோடு பலகுப்தனும் பிங்கரதனும் ராஜ சேனனும் பாகுராயணனும் சென்றனர். சந்திரகுப்தனின் படுக்கையறையின் தளவரிசைக்கும் சுவருக்கும் இடையில் ஒரு வெடிப்பைக் கண்டார். அதில் வாயில் உணவோடு எறும்பு வரிசை ஊர்ந்து செல்வதனையும் கவனித்தார். அவர் மனதில் சந்தேகப் பொறி கிளம்பியது. படுக்கையறையில் உணவுப் பொருட்கள் வாய்ப்பில்லையே ஒருவேளை படுக்கையறைக்குக் கீழே அறை இருக்கவேண்டும். அதில் ஏதாவது, யாராவது... ஆ... யாராவது... சந்தேகம் வலுத்தது. சாணக்கியன் தளத்தைத் தட்டிப் பார்த்தார். ஒரு நிலவறை இருப்பது உறுதி ஆயிற்று. இல்லாவிட்டால் வங்கின் மீது தட்டும் போது எழும் ஒலி இதில் எழ வாய்ப்பில்லை. உடனே மற்றவர்களை அறையின் வெளியேயும் உள்ளேயும் சோதிக்கக் செய்தார். காவலும் பலப்படுத்தப் பட்டது. ஆட்களைக் கொண்டு தோண்டிய போது அறைதென்பட்டது.

உள்ளே இராட்சசனுடைய டைய கையாட்கள் இருவர் இருந்தனர். அவர்கள் கட்டாரி போன்ற சில ஆயுதங்களோடு நேரம் பார்த்து காத்திருந்தனர். அவர்களைப் பிடித்து சாணக்கியன் அங்கேயே சுட்டுப் பொசுக்கினார். அன்றுமுதல் சாணக்கியர் நான்கு படுக்கை அறைகளை உருவாக்கி ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு படுக்கையறையில் தூங்க ஏற்பாடு செய்தார். அத்துடன் அவன் எந்த அறையில் தூங்கப் போவது என்பது யாருக்கும் தெரியாது. ஏன் சந்திரகுப்தனுக்கே தெரியாத இரகசியமாக வைக்கப் பட்டது.

இரண்டு வாரங்கள் கழிந்தன. ஒரு நாள் ஒரு சோதிடன் வந்தான். தன்னைச் சோதிடக்கலையில் நிபுணன் என்று அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டான். சந்திரகுப்தனின் முக்காலங்களையும் கணித்துக் கூறினான். சாணக்கியன் உஷார் ஆனார். சாமுத்திரிகாலட்சணத்தை அறியும் சாஸ்திரத்திலும் தன்னை வல்லவன் என்று கூறிய அவன் சந்திரகுப்தனின் கைரேகைகளைக் கணிக்க நெருங்கினான். சந்திரகுப்தனும் வலது கரத்தை நீட்டினான்.

கண்ணிமைக்கும் நேரத்திற்குள் சோதிடன் ஆடைக்குள்ளிருந்த கட்டாரியை உருவி மன்னனது மார்பில் செருக முனைந்தான். அதற்குள் சந்திரகுப்தன், நீட்டிய தன் கரத்தால் சோதிடனின் ஓங்கிய கரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டான். ராஜசேனன் சாணக்கியனின் கண்ணசைவைக் கண்டு அவனது தலையை வெட்டி எறிந்தான். அன்றுமுதல் அரசனை நெருங்குகிறவர்கள் ஆயுத சோதனைக்கு உட்படுத்தப்பட்டார்கள்.

அடுத்தமாதத்தில் ஒரு நாள் சந்திரகுப்தன், சாணக்கியர் சகஜமாக அரண்மனையிலுள்ள ஆலயத்திற்குப் போனான்.

அங்கு அவர்கள் சுவாமி தரிசனம் செய்தனர். அர்ச்சகர் அவர்களுக்காகப் பூசை செய்து தீர்த்தம் கொடுத்தார். அதனைக் கையில் வாங்கிய சந்திரகுப்தன் குடிக்கப் போனான். ஏதோ தோன்றியதால் சாணக்கியன் அவனைத் தடுத்தார். தீர்த்த கிண்ணத்தை வாங்கி கவனித்தார். அதன் அடியில் வண்டல் படிந்திருப்பதைக் கண்டார். உடனே அதனை அங்குள்ள பூனையைப் பருகச் செய்தார். அதைப் பருகியப் பூனை உடனே செத்துப் போனது. இது விசாரணைக்குப் பின்னர் அது இராட்சசனின் வேலை என்பது தெரிய வந்தது. உடனே, அவரைக் கங்கையில் ஆழ்த்திக் கொல்லும்படி தண்டனை அளித்தார் சாணக்கியன்.

சில நாட்களுக்குப் பின் இரவில் அரண்மனைக் கூரையில் ஒரு குரங்கு அதன் வாலில் எண்ணெய் துணி சுற்றப்பட்டு நெருப்பு எரிந்து கொண்டிருந்தது. குடு தாங்க முடியாத குரங்கு அங்கும் இங்கும் குதித்துக் கொண்டிருந்தது. காற்று சற்று உக்கிரமாயிருந்தது. எந்நேரத்தில் வேண்டுமானாலும் அரண்மனைக் கூரை நெருப்பால் அழிந்து விடும் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டது. பாகுராயணன் இதைக் கவனித்து கூச்சல்போட்டு எச்சரித்தான். சாணக்கியனும் சந்திரகுப்தனும் திடுக்கிட்டு எழுந்தனர். அந்தத் தீயை அணைத்தனர். அந்தக் குரங்குக்குச் சொந்தக்காரன் கண்டு பிடிக்கப்பட்டு விசாரிக்கப்பட்டான். அதுவும் இராட்சசனின் சதி என்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.

மறுவாரத்தில் யாக சாலைக்குச் சென்றான் அரசன். அவனுடன் ஆச்சாரியரும் சென்றார். யக்ஞ புரோகிதன் இவர்களை மிக ஆரவாரமாக வரவேற்றான். அரசனை

அவன் பிரதானமாகப் போடப்பட்டிருந்த தவசின் மீது உட்காரச் செய்தான். அவன் உட்கார்ந்த சிறிது நேரத்தில் பாம்பின் சீறல் அவர்களைத் திடுக்கிடச் செய்தது. சந்திரகுப்தனைச் சாணக்கியன் சட்டென்று முன்புறமாகத் தள்ளிவிட்டதால் பாம்பு அவன் உட்கார்ந்திருந்த தவசின் மீது கொந்த தப்பிப் பிழைத்தான் அரசன். பின்னர் நடந்த விசாரணையில் அந்தப் புரோகிதன் இராட்சசனின் ஆள் என்று தெரிய வந்த போது, அவனை விஷப் பாம்புகளும் தேள்களும் நிறைந்த கூண்டுக்குள் தள்ளிக் கொன்றார்கள்.

சாணக்கியனுக்கு இவற்றால் இராட்சசன் மீது ஒரு வித மரியாதை தோன்ற ஆரம்பித்தது. நவநந்தர்களை இராட்சசன் எவ்வளவு தூரம் நேசித்திருந்தால் அவரால் இவ்வளவு தூரம் காரியங்கள் செய்திருக்க முடியும் என்று எண்ண ஆரம்பித்தார். உரிய காலத்தில் இவரை உரிய இடத்தில் வைத்தால் உயரிய பலன் கிடைக்கும் என்று திட்டமிட்டார்.

ஒரு நாள் சந்திரகுப்தனோடு இது பற்றி பேச விரும்பினார்.

“சந்திரா! இராட்சசனைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறாய்?”

“நந்தர்களின் நண்பர். சந்திரகுப்தனின் சத்துரு...”

“நிலைமையைப் பற்றி கேட்கவில்லை. திறமையைப் பற்றி கேட்கிறேன்...”

“திறமையில் அவர் அமைச்சர்களுக்கே அரசன்... இல்லையா?”

“ஆமாம். அவரை உனக்கு முதன் மந்திரியாக்கினால் எப்படி இருக்கும்?”

“விளையாடுகிறீர்களா? இராட்சசர் எனக்கு மந்திரியாவதா? கேழ்வரகிலே நெய்வடியுமா? அண் டங் காக் கை வெண் மை அடையு மா?”

“இந்தச் சாணக்கியனால் முடியாதது உண்டோ? கேழ்வரகிலே நெய் மட்டுமல்ல தேனும் வடியச் செய்ய முடியும். காக்கையை வெள்ளையாக்கி வலம் வரச் செய்வோம்”.

“நீங்கள் இருக்கையில் இந்த முயற்சிகள் ஏன்?”

“நான் ஆச்சாரியன், அமைச்சனாக முடியாது. வைதிக தர்மத்தை வேறு கவனிக்க வேண்டும்”.

“என்னை விட்டுவிடுவீர்களா?”

“நீ என்னை விட்டு விலகினாலும் நான் விலகமாட்டேன். விஷயம் அதுவல்ல. எனது இலட்சியம் மிகப் பெரிது. அதற்கு ஒரு பெரியவரின் உதவியும் தேவை.”

“அவர் நம் ஆட்சிகே நஞ்சல்லவா?”

“நான் அந்த விஷத்தையே அமுதமாக்கி உனக்கு உதவும்படி செய்யப் போகிறேன். உண்மையில் அவர் மகாத்மா. உத்தம புருஷன். அவரது உதவி மட்டும் நமக்கு கிடைத்து விட்டதென்றால் நான் வானத்தை வில்லாக்கி காற்றையே கணையாக்கி விளையாடலாம்...”

“எப்படி செய்வீர்கள்....”

“எப்படியோ செய்யப் போகிறேன். நீ மறுக்காமல் இரு போதும். இப்போது அவர் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார் தெரியுமா?”

“தெரியாதே”

“தெரிந்துகொள். இங்கிருந்து மருண்டோடிப் போன மலையகேதுவோடு தொடர்புக் கொண்டார். அவன்

குலாதத்துச் சித்திரவர்மன், மலயத்து சிம்மநாதன், காசுமீரத்துப் புஷ்கராஷன், ஸிந்து மாகாணத்துச் சுசேனன், பாரசீகத்து மேசநாதன் ஆகியோருடைய துணையுடன் பாடலியைத் தாக்குமாறு தூண்டிக் கொண்டிருக்கிறார். அத்துடன் அவனுக்கு உதவும்படி காந்தரர், யவனர், காம்போஜர், ஹூதர், சகர், கிராதர் ஆகியோருக்குத் தூது, அனுப்புகிறார்”

“ஓ... இராட்சச வேலைகள் தான்”.

“அவர் இராட்சசர் ஆயிற்றே. சும்மா இருப்பாரா?”

“நந்தர்களின் இத்தகைய வீழ்ச்சிக்குப் பிறகும், நடமாட முடியாமல் கிடப்பார் என்று நினைத்தேன்... அவரோ நடனமாடுகிறாரே...”

“அதனால்தான் சொன்னேன். முள்ளு முனையில் மூன்று குளம் வெட்டியவன் கூட இவரிடம் பிச்சை வாங்க வேண்டும். சிறகுகளைக் இழந்தப் பின்னும் இவர் சிந்தனைகளைப் பறக்க விடுகிறார்.”

“இவரைப் போய் நம்மோடு சேர்க்க வேண்டுமென்றீரே...”

“இவரைத் தான் சேர்க்க வேண்டும். மகதத்தின் மகத்துவம் இவரால் தான் கிளரவேண்டும். அது தான் ராஜ தந்திரமும் கூட”.

“அவர் வந்தாலும் எப்படி நம்பிக்கை வைக்க முடியும்?”

“ஏன் கூடாது. அரசியலில் நண்பர்களும் இல்லை பகைவர்களும் இல்லை. நேற்றைய பகைவர்கள் இன்றைய நண்பர்கள் இன்றைய நண்பர்கள் நாளைய பகைவர்கள் இதுதான் அரசியல். இதனால்தான் துரோகிகள் தியாகிகளாகவும் தியாகிகள் துரோகிகளாகவும் கருதப்படுகிறார்கள். சிங்கத்தின் கூண்டுக்குள் போய் அதன்

சுந்தர பாண்டியன்

வாய்க்குள்ளே தன் தலையைக் கொடுத்து கடிக்கப்படாமல் வித்தை காட்டுகிறானே அவனைப் போல விளையாதத் தெரிந்துகொள்.. யாரையும் நம்பாமலும் இருக்காதே நம்பியும் இருக்காதே. நீ நம்பா விட்டாலும் நம்புவதாக நடி... நடிப்பவர்களையும் நம்பு..."

"ஒன்று மட்டும் தெரிகிறது..."

"என்ன...?"

"நீங்கள் சொல்வதையெல்லாம் நம்புவது என்று"

"சபாஷ்... அது போதும் சந்திரா... இனி இந்தியாவின் ஏக சக்கரவர்த்தி நீயே..."

"இன்னும் ஒன்று சொல்லவா?"

"சொல்லு"

"நீங்கள்தான் உண்மையில் இராட்சசர். நீங்கள் செய்வதுதான் இராட்சச முயற்சிகள்"

சாணக்கியன் புன்னகைத்த வண்ணம் புறப்பட்டு தன் இல்லம் போனார்.

15. மேடையில்லாத நாடகங்கள்

சாணக்கியன் தன் இல்லத்திற்கு வந்ததும் குளியல், மாத்தியாந்நிகம், ஜபம், தேவதார்ச்சனை ஆகியவற்றை முடித்து விட்டு உணவுண்ண உட்கார்ந்தார். அவரது துணைவியார் அவர்க்கு வாழை இலையிட்டு: எளிய உணவை உண்ண ஆரம்பித்தார். மிளகு ரசமும் பப்படப் பொரியலும் அவருக்கு மிகப் பிடித்தமானது. அவற்றை விரும்பி உண்டார். அவரைப் புகழ்ந்து, “உன்னைப் போன்ற பெண்கள் பெய்யென்று சொன்னால் மழை பெய்யும்” என்றார். அவரோ, “எல்லாம் உங்கள் அருள்தான்”, என்றார்.

“வள்ளுவருக்கு ஒரு வாசுகி போல் எனக்கு நீ”.

“யார் அந்த வள்ளுவர்?”

“தமிழ் நாட்டில் ஒரு பெரியார். நான் அரசியல் நூல் எழுதுவது போல் அவரும் நூல் எழுதியுள்ளார். ஆனால் அதில் அறம், பொருள், இன்பம் என முப்பாலும் உள்ளது. அதன் பெயர் திருக்குறள். அதற்கு உலகப் புகழ் உண்டு. அவரது மனைவிதான் வாசுகி”.

“அவரென்ன அவ்வளவு பதி விரதையா?”

“ஆமாம். ஒரு நாள் இப்படித்தான் என்னைப் போல் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார். அது தயிர் விட்டுப் பிசைந்த பழைய சோறாம்.”

“அப்புறம்”.

“அவர் விசிறியை எடுத்துக் கொண்டு வா என்றாராம்”.

“எதற்கு?”

“அவர் மனைவி இவ்வாறு கேட்கவில்லை கொண்டு வந்தாராம்”

“ஓகோ.....”

“அவரிடம் பழஞ்சோறு சுடுகிறது. கொஞ்சம் விசிறு என்றாராம்.”

“அதற்கப்புறம்?”

“அவரும் விசிற ஆரம்பித்தாராம். உடனே பழைய சோற்றில் இருந்து ஆவிபறந்தது. இது தான் பதிவிரதையின் பெருமை”

“இதை உங்களால் நம்ப முடிகிறதா?”

“நம்பாமலும் இருக்க முடிகிறதா? கற்புக்கரசிகளின் கைபட்டால் பட்டமரம் பால் வடியும், பாறையிலும் நீர் வடியுமே? சூரியனையே நிற்க வைத்த நளாயினி பிறந்த பூமியாயிற்றே இது.”

சாணக்கியனுக்குப் பச்சை மிளகாய் பச்சடி என்றால் உயிர். அதனைத்தயிர் சோறுடன் சேர்த்து உண்டு முடித்தார். வெளியே திண்ணையில் இருந்த அவரது பணி ஆளான சாரங்கரவணிடம் “யாரையும் உள்ளே அனுமதிக்காதே” என்று ஆணையிட்டுவிட்டு கொஞ்சம் ஓய்வெடுத்தார். நாட்டின் பல பாகங்களில் இருந்தும் அதிகாரிகளிடமிருந்தும் ஒற்றர்களிடமிருந்தும் வந்த ஓலைகளை படிக்க ஆரம்பித்தார்.

அப்போது, தாசரி ஒருவன் வாசலில் யமதருமனுடைய படையோடு வந்து நின்றான். “யமனை வணங்கி வழிபடுங்கள். அவன் சர்வ வல்லமை மிக்கவன்” என்று யமதுதி பாடினான். வீட்டினுள்ளே புகமுயன்ற அவனைப் பணியாள் தடுத்து நிறுத்தி விட்டான். அவனோ, “உள்ளே

இருப்பவர்களுக்கு நன்மை தரும் சில விஷயங்களைச் சொல்லவேண்டும்” என்றான்.

“ஆச்சாரியருக்கே போதிக்கிற அளவுக்கு அதிகப் பிரசங்கியா நீ? போ போ நில்லாதே” என விரட்டினான்.

“சந்திரனை விரும்பாதவர் யார்? ஏன் உன் ஆச்சாரியரைக் கேள்” என்றான் தாசரி.

“இதெல்லாம் ஒரு கேள்வியா? கேலி செய்யாதே ஓடு” எனத் துரத்தி விட முயன்றான்.

“தாமரை மலர்களுக்குச் சந்திரனைக் கண்டால் ஆகாது என்பது உனக்குத் தெரியுமா?” எனக்கேட்டான்.

சாணக்கியன் உரத்த குரலில் தாசரியை உள்ளே வரும்படி அழைத்தார். தாசரி புன்னகையுடன் நுழைந்தான். சாரங்கரவனுக்கு இதனால் ஆச்சரியம் பிறந்தது. உள்ளே போய் தாசரி வணங்கி சாணக்கியனின் அருகில் உட்கார்ந்து தலைப் பாகையை எடுத்து தரையில் வைத்த பிறகுதான் அவன் ஒற்றனான நிபுணங்கள் என்பது புரிந்தது. தனது மடத்தனத்துக்காகத் தலையில் அடித்துக் கொண்டான்.

“குடிமக்களிடம் என்ன குறையுண்டு?”

“குறையில்லை நிறைதான். எல்லோரும் வாயாற வாழ்த்துகின்றனர். ஆனால்...”

“ஏன் இழுக்கிறாய்? சொல்”

“ஜீவசித்திதான் தாங்கள் மேல் வெறுப்பாக இருக்கிறார்”.

“ஏன்?”

“இராட்சசனின் ஆப்தநண்பன். போரசைக் கொல்ல விஷக்கள்ளியை அனுப்பியவனே அவன்தான். அவன் தங்களையும் விஷமாக வெறுக்கிறான்”

சுந்தர பாண்டியன்

“அப்புறம்.....”

“அடுத்தவன் சகடதாசன். இவன் காரியஸ்தன், மனுக்கள் எழுதி வாழ்கிறான். இவனுக்கும் தங்கள் மீது வெறுப்புண்டு”.

“ம்”

“இன்னுமொருவன் சந்தனதாசன். இவன் இந்நகரில் பெரிய நகை வியாபாரி. இராட்சசனின் நண்பன் இவனிடம் தான் அவரது மனைவியும் மகனும் அடைக்கலமாக இருக்கின்றனர்”.

“எப்படி கண்டு பிடித்தாய்”ய

“அது ஒரு கதை”.

“சொல்லுப்பா...”

அவன் இராட்சசனுடைய முத்திரை மோதிரத்தை தனது ஆடையின் முடிச்சிலிருந்து அவிழ்த்தெடுத்து கொடுத்தான் வாங்கிப்பார்த்த சாணக்கியனின் முகத்தில் ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் கலந்தன.

“இந்த வேஷத்தோடு அவனது வாசலுக்குப் போனேன். பாடிக் கொண்டிருக்கும் போது இந்தப் படத்தைப் பார்க்க ஐந்து வயது பையன் ஓடிவந்தான். அப்போது ஒரு அழகிய பெண் விரைந்து வந்து அவனை வீட்டுக்குள் இழுத்துச் சென்றாள். அவசரத்தில் அவளது மோதிரம் கிழே விழுந்ததைக் கவனிக்க வில்லை. நான் அதனைக் காலால் மறைத்து ஒருவரும் அறியாமல் எடுத்து வந்தேன். இது இராட்சசரது. எனவே, அந்தப் பெண் அவரது மனைவியாக இருக்க வேண்டும். சிறுவனோ அவரது மகனாக இருக்க வேண்டும்.”

“நல்ல காரியம் செய்தாய். இதற்காக உனக்கு நிறைய வெகுமதிகள் தருவேன். தொடர்ந்து செல்” என்று அவனை அனுப்பி வைத்தார்.

அவன் போனதும் மன்னனின் அந்தரங்கப் பணியாளர் வந்தான். போரஸுக்குச் செய்ய வேண்டிய சடங்குகள் சில செய்ய வேண்டியும், அவரது நகைகளைப் பிராமணர்களுக்குத் தானம் கொடுப்பது பற்றியும் பேச மன்னர் அழைப்பதாகத் தெரிவித்தான்.

“நல்லது. நான் பிறகு வருவேன். நான் அனுப்பும் பிராமணரிடம் போரஸின் ஆபரணங்களைத் தானம் அளிக்குமாறு வேண்டிக் கொண்டதாகக் கூறு” என்று அனுப்பி விட்டார்.

பின்னர் அவர் சாரங்கரவனை அழைத்து அவளிடம் பல குறிப்புகளைக் கூறினார். அவன் மூலம் சித்தார்த்தகனை அழைத்து வருமாறு கட்டளையிட்டார். அதன்படி காரியங்கள் மளமள வென்று விரைவாக நடந்தேறின.

சித்தார்த்தகன் சகடதாசனிடம் போய் ஒரு கடிதம் எழுதி வாங்கி வந்தான். அதில் யாருக்கு யார் எழுதியது என்ற குறிப்பில்லை. கடிதத்தை மடித்து, இராட்சசனுடைய முத்திரை மோதிரத்தால் முத்திரையிட்டார். அவன் கையில் அக்கடிதத்தைக் கொடுத்தார். காதுக்குள் ஏதேதோ கூறினார். சந்தனதாசனை வரவழைக்க ஆளும் அனுப்பினார்.

அரை நாழிகை நேரத்துக்குள் சந்தனதாசன் பதறி அடித்துக் கொண்டு ஓடிவந்தான்.

“வியாபாரமெல்லாம் எப்படி நடக்கிறது?”

“பரவாயில்லை சுவாமி. தங்கள் கருணையால் நல்லபடியாகவே நடக்கிறது.”

“என்னுடைய கருணை என்ன? எல்லாம் இராட்சசனுடைய கருணை”

“என்ன சுவாமி சொல்கிறீர்கள்?”

“ஏன் தெரியாதது போல நடிக்கிறாய்? உண்மையைச் சொல். இராட்சசன் உனக்கு நண்பர்தானே?”

“ஆமாம்.”

“அவரது மனைவியும் மகனும் உடன் வீட்டில்தானே மறைந்து இருக்கிறார்கள்”.

“இல்லை”.

“இல்லையா?”

“இருந்தார்கள். இப்போது இல்லை என்று சொன்னேன்.”

“எங்கிருக்கிறார்கள்?”

“எனக்குத் தெரியாது!”

“பொய் சொல்கிறாய். அவர்களை எங்களிடம் ஒப்படைத்தால் உன் மனைவி மக்கள் பிழைப்பார்கள். இல்லையேல் உன்னோடு அவர்களும் துன்பப்பட வேண்டியதிருக்கும்”.

“என் உயிரே போனாலும் பரவாயில்லை. என் மனைவிமக்கள் எல்லோரும் அழிந்தாலும் சரி. நான் அவர்களைக் காட்டிக் கொடுக்க மாட்டேன். அது நம்பிக்கைத் துரோகம்”.

“ராஜ துரோகம் மட்டும் செய்யலாமா?”

“நண்பனுக்கு உதவுவது இராஜ துரோகம் என்றால் அதற்காக எந்தத் தண்டனையையும் ஏற்றுக்கொள்வேன்.”

உடனே அவனைக் கைது செய்து காவலில் வைக்கும்படி ஈணக்கியர் கட்டளையிட்டார். சந்தனதாசனின் இராட்சச

விசுவாசத்துக்காக மனதிற்குள் மகிழ்ந்தார். அது தனது வெற்றிக்குத் துணைபுரியும் என்று நம்பினார்.

சகடதாசனைக் கைது செய்து கொலையாளிகள் இழுத்துக்கொண்டு போயினர். தூக்கு மேடை தயாராக இருந்தது. அவனைத் தூக்குக் கயிற்றில் மாட்ட ஒரு கொலையாளி குனிந்த போது உதைத்துத் தள்ளப்பட்டான். உதைத்தது சகடதாசன் அல்ல, சித்தார்த்தகன். இன்னொரு கொலையாளியை வாளால் மிரட்டிப் பணியவைத்தான். சகடதாசனை இழுத்துக் கொண்டு சந்துக்குள் புகுந்து கொண்டான். இருவரும் மாயமாய் காரியங்கள் முடித்து விட்டனர். மக்கள் மட்டுமல்ல மன்னனும் வியந்தான். அது பற்றிய விசாரணைகள் தொடர்ந்தன.

மறுநாள் மக்களுக்கு இரண்டு செய்திகள் அதிர்ச்சி அளித்தன. இரண்டையும் பறையறிப்பவனே பகிரங்கமாகத் தெரிவித்தான்.

ஜீவசித்தி மீது ராஜ துரோகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு, அவர் துறவி என்பதால் நாடு கடத்தப்பட்டுள்ளார். அவரோடு எவரும் எவ்விதத்தொடர்பும் இல்லாமல் இருப்பார்களாக.

“பாகுராயனன், உத்ரபடன், புருஷதத்தன், டிங்கரதன், பலகுப்தன், ராஜசேனன், லோகிதாசன், விஜயவர்மன் ஆகியோர் இரவோடு இரவாக ஓடிப்போய் இராட்சசரோடு சேர்ந்து கொண்டதாகத் தெரிகிறது. இந்த இராஜ துரோகிகளைப் பிடித்துக் கொடுப்பவர்க்குச் சன்மானங்கள் வழங்கப்படும். இவர்களோடு தொடர்பு கொள்பவர்கள் தண்டிக்கப்படுவர். இவை சந்திரகுப்தமௌரியரின் ஆணை” என்று அறிவித்தான் மக்கள் தம் காதுகளையே நம்ப முடியாதவர்களாயினர்.

சுந்தர பாண்டியன்

இவர்களை எவ்வாறாயினும் பிடித்துத் தண்டித்து விடுவதாகச் சாணக்கியன் அறிக்கை விடுத்தார். அதனால் மக்கள் அமைதியும் நிம்மதியும் அடைந்தனர்.

அன்று காலையில் சந்திரகுப்தனைச் சந்தித்தபோது மன்னன் மனதினது குழப்பம் முகத்திலும் தெரிந்தது.

“அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரிகிறதே”.

“ஆமாம். ஒன்றும் புரியவில்லை எனக்கு”.

“மேலும் உன்னைக் குழப்ப விரும்பவில்லை. எமது தளகர்த்தர்கள் என் சொல்படியே துரோகியானார்கள். சித்தார்த்தனும் சகடனைக் காப்பாற்றினான்.”

“என்ன உங்கள் சொல்படியா?”

“ஆமாம்”.

“அப்படியானால் உங்கள் அறிக்கை”.

“அதுதான் அரசியல் தந்திரம். மலையகேது போருக்குத் தயாராகி விட்டான். அவனது சிறகுகளைக் கத்தரிக்க வேண்டும், கால்களை ஒடித்து விடவேண்டும். அதற்கான ஒரு முயற்சிதான் இது. இவர்கள் போய் அவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டு அவர்களுக்குப் பாதகமாகச் செயல்படுவர். அவர்கள் படையெடுத்து வரும் போது, அது பாடலிபுரத்திற்கு வந்து சேரு முன்னரே என் குழச்சியால் அவர்கள் மடிவர். நம் ஆட்களைக் கொண்டே மலய கேதுவைக் கைது செய்யலாம். பாசுராயணனுக்குத் தேவையான அறிவுரைகளை வழங்கியிருக்கிறேன் இதனால் நமது வெற்றிக்குப் போதிய துணை கிடைக்கும்”.

“குதுப் போரை விட மோதுப்போர்தான் எனக்குப் பிடித்தது. எனது கரங்களைக் கட்டிப் போட்டு விட்டீர்களே”

“பொறு சந்திரா. தேவையில்லாமல் நம்மவர்களின் இரத்தம் ஏன் வீணாகச் சிந்தப்பட வேண்டும். முடிந்தவரைப் பாதுகாப்போம். அவ்வளவுதான்.”

“சரி உங்கள் விருப்பம்...”

“இன்னொன்றும் சொல்வேன். கேட்க வேண்டும். நானும் உன்னோடு சண்டையிட்டுப் பிரியப் போகிறேன்”

“என்னது...?”

“பிரிவதாக நடிக்கப் போகிறேன். நாம் அடிக்கடி சண்டையிட்டுக் கொள்வதாகச் செய்தியைப் பரப்பி எதிரிகளை இன்புறுத்தி, கௌமுதித் திருவிழாவில் மனமுறிந்து பிரிந்து விடுவோம். நீ திருவிழாவைக் கொண்டாட வேண்டும் என்றும் நான் கூடாது என்றும் சச்சரவு செய்து கொள்வோம். நான் உன்னைத் திட்ட என்னை நீ நீக்கி விடு.”

“அப்புறம்?”

“அப்புறம் பார் நான் சிங்கத்தை அதன் குகையிலேயே சந்திப்பேன்” என்று முறுவலித்தார்.

புக்கிபேலாவில் மலையகேதுவின் அரண்மனையில் இராட்சசன் தங்கி தனது எதிர்கால ஆசைகளுக்கு அரிதாரம் பூசிக்கொண்டுரிந்தார். மலையகேது இராட்சசனை நன்கு மதித்துப் போற்ற, அவரும் அவனையே மகத சக்கரவர்த்தியாக மனக்கோட்டைக் கட்டி வந்தார். நந்தர்கள் அழிவு அவரை நடுங்க வைத்தாலும் காலம் அவரது மனக் காயங்களைக் குணமாக்கி விட்டது. எனினும் நன்றாக ஆடை அணிகள் அணியாமல் சோக வடிவுடன் விளங்கி வந்தார்.

ஒரு நாள் மலையகேது அவருக்கு ஆடை அணிகள் கொடுத்து அணிந்து கொள்ளுமாறு வற்புறுத்தினான். அதற்கு

அவர், “உன்னை மகத சிம்மாசனத்தில் உட்கார வைத்த பிறகுதான் நான் நல்ல ஆடை அணிகள் அணிந்து கொள்வேன்”, என்றார்.

“இவ்வளவு சொன்னபிறகு நான் மகதத்தின் மன்னன் ஆனதாகவே கருதுகிறேன். என் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றுங்கள் என்றான்.

இராட்சசனும் மறுக்க முடியாமல் ஏற்றுக் கொண்டார். அன்று முதல் அவர்முகத்தில் புத்தொளி பரவியது.

ஒரு நாள் அவரது ஒற்றன் விராதகுப்தன் பாம்பாட்டி வேடத்தில் வந்தான். அவனைத் தனியாக அழைத்துக் கொண்டு போய் உரையாடினார்.

“ம்... சொல்லு... புதிய செய்திகள்.”

“சந்திரகுப்தனைக் கொலை செய்ய செய்த ஏற்பாடுகள் எல்லாம் தோற்றுப் போயின”.

“இவை பழைய செய்திகள்...”

“ஜீவசித்தியை நாடு கடத்தி விட்டார்கள்”.

“அப்படியா...?”

“சந்தனதாசனையும் அவனது மனைவி மக்களையும் சிறையிலிட்டு, அவனது சொத்துக்களைப் பறிமுதல் செய்து விட்டார்கள்.”

“அப்படியா...”

இராட்சசனின் கண்களில் நீர் கசிந்தது.

“அப்புறம்”.

“சகடதாசனுக்கு மரணதண்டனை விதித்தனர்”.

“ஐயோ...”

“ஆனால் பாருங்கள். அவனைச் சித்தார்த்தகன் காப்பாற்றி விட்டான். இருவரும் தலை மறைவாகிவிட்டனர்.”

“துக்கத்திலும் ஒரு மகிழ்ச்சி. எனக்காக என்னைச் சேர்ந்தவர்கள் எவ்வளவு துன்பம் அடைகின்றனர்” என்று வருந்தினார்.

அவர் ஆச்சரியப்படும்படி சகடதாசனே நேரில் வந்து விட்டான். அவனோடு சித்தார்த்தகனும் நின்று கொண்டிருந்தான். அவனை அன்போடு வரவேற்ற இராட்சசன் நடந்தவற்றை விவரமாகக் கேட்டு தெரிந்து கொண்டார். மிகவும் மகிழ்ந்து சகடதாசனைத் தனது மெய்க்காப்பாளனாக வைத்துக் கொண்டார்.

மலையகேது கொடுத்த ஆபரணங்களைச் சகடதாசனிடம் கொடுத்து பொட்டலம் கட்டி முத்திரையிட்டு பாதுகாப்பாக வைத்திருக்கும்படி சொன்னார். சகடதாசன் முத்திரை வைக்கும் போது மோதிரத்தைக் கவனித்த சகடதாசன் இதில் இராட்சசனின் பெயர் இருப்பதாகச் சொன்னான். இராட்சசன் அதைப் பற்றி விசாரித்தார். அவனோ, தான் சந்தனதாசன் வீட்டு வாசலில் எடுத்ததாகச் சொன்னான். அத்துடன் அதனை இராட்சசரிடமே ஒப்படைத்து விட்டு,

“ஒரே ஒரு வேண்டுகோள்” என்றான்.

“எது வேண்டுமானாலும் கேள்”

“எனக்கு சாணக்கியரால் எப்போது வேண்டுமானாலும் ஆபத்து ஏற்படும். அதனால் என்னை நீங்களே காப்பாற்ற வேண்டும். உங்களுக்குச் சேவை செய்து உயிர்வாழ விரும்புகிறேன்.”

“அவ்வாறே ஆகட்டும். போய் ஒய்வெடுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று அனுப்பி வைத்தார்.

ஒற்றன், “சாணக்கியருக்கும் சந்திரகுப்தனுக்கும் விழாத்தொடர்பாக விவாதம் வளர்ந்து விரிசலாகிவிட்டது. தற்போது சாணக்கியர் அவமானத்துடன் தனித்து வாழ்கிறார்” என்றான்.

“அப்படியா சூரியன் கிழக்கிலேயே அடைந்து விட்டதே. சந்திரகுப்தனின் திமிர் அதிகமாகி இருக்க வேண்டும். இனிமேல் அவன் தொலைந்தான்.” என்று மகிழ்ந்தார்.

●

16. சாணக்கியரின் சதுரங்கம்

சாணக்கியரின் ஒற்றன் நகை வியாபாரியைப் போல வேடமிட்டு குழுவாக வந்து, இராட்சசனைச் சந்திக்க விரும்பினான். முதலில் சகடதாசன் வியாபாரியைச் சந்தித்தான். அவன், ஒற்றன் கொடுத்த போரனின் நகைகளைப் பார்த்து வியந்து அவற்றை வாங்க விரும்பினான். ஆனால் அதனைச் சோதிக்க விரும்பி இராட்சசனைச் சந்தித்தான். இராட்சசன் அதன் அழகில் மயங்கினார். அவருக்கு அது போரசின் நகைகள் என்பதும் இது, சாணக்கியனின் சதுரங்க வேலை என்றும் தெரியவில்லை. எனவே, அவற்றை வாங்குமாறு சகடதாசனிடம் கூறிவிட்டார். சகடதாசனும் அவற்றை வாங் கிப் பாதுகாப் பாக வைத் துக் கொண் டான் மலையகேது பாடலிபுரத்தின் மீது படையெடுக்க அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் ஏறக்குறைய செய்து முடித்துவிட்டான் என்றே சொல்ல வேண்டும். அவனுக்குள் போர்தொடுப்பதில் அவசரமும் ஆத்திரமும் போட்டியிட்டன. தனது தந்தையை வஞ்சகமாகக் கொன்றவர்கள் மீது வஞ்சினம் கொண்டிருந்தான். ஆனால் இராட்சசனோ சந்திரகுப்தனின் அரசியல் மாற்றங்கள் பற்றி அறிகின்ற ஆர்வத்தில் இருந்தார். இதனை மலைய கேது அவ்வளவாக விரும்பவில்லை. அவன் தான் பெறப் போகும் வெற்றியில் பெரிதும் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தான்.

எனினும், மலையகேது துர்பலமானவன், மனஉறுதி அற்றவன். அவனிடம் புத்திசாலித்தனமும் சாமர்த்தியமும்

போதிய அளவிற்கு இல்லை. உயர்வுமனப்பான்மையில் அவன் ஊறிப் போயிருந்தான்.

அவன்மனதைக் கலைப்பதற்குச் சாணக்கியரின் கையாளான பாகுராயணன் அனுப்பப்பட்டிருந்தான். அவன் இப்போது மலையகேதுவின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான அமைச்சனானான். அவன் இராட்சசன் மீது மலையகேது சந்தேகப்படும்படியான சந்தர்ப்பங்களை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தான். அவன் பெரிய தந்திரசாலி.

ஒருநாள் சற்று குழம்பிய நிலையில் மலையகேது இருந்தபோது பாகுராயணன் அவனை மேலும் குழம்பினான்.

“மன்னா!”

“ம்.....”

“நேற்று ஒரு செய்தியைக் கேள்விப்பட்டேன். அதனைச் செய்தி என்பதை விட வதந்தி என்றே கூற வேண்டும்”.

“என்ன அது?”

“இராட்சசரை இரகசியமாகச் சந்திரகுப்தன் தொடர்பு கொண்டானாம்”.

“எதற்கு?”

“அவரைத் தனது முதலமைச்சராக ஆக்கிக்கொள்வதற்குதான்”

“ஏன் அப்படி?”

“சாணக்கியர் தற்போது அவனோடு இல்லை. அவரை விட்டால் சாமர்த்தியசாலியான அமைச்சர் இவர்தானே!”

“இவர் என்ன சொன்னாராம்?”

“என்னதான் இருந்தாலும் இவர் மகதத்தின் பரம்பரையான மந்திரி. பாசம் இல்லாமல் போகுமா? என்கிறார்கள்! ஆனால் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை”.

“ஏன்?”

“இவர் தங்கள் மீது மனதை வைத்திருக்கிறார்”

“ஆனால் இவர் மகதத்தின் மீது உயிரையே வைத்திருக்கிறாரே!”

“உங்களுக்கும் அவர்மீது ஐயமா?”

“நெருப்பில்லாமல் புகையுமா? ஏதோ சதி நடக்கிறது. உனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறதா? பத்ரபடன் முதலானவர்கள் இங்கு வந்தபோது என்ன சொன்னார்கள்?”

“நினைவில்லையே!” நன்றாக நடித்தான்.

“சாணக்கியரின் அநீதி பொறுக்காமல் வந்தார்களாம். அதனால் இராட்சசனைச் சார்ந்தவர்களாக இருக்க விரும்பவில்லை, என்னை மெச்சியே இருக்க விரும்புவதாகக் கூறினார்கள்”.

“உடனே இந்த முடிவு செய்யலாமா?”

“உடனே இல்லை. நான் இன்னொன்றும் கேள்விப்பட்டேன். சந்திரகுப்தன் இராட்சசனைப் புகழ்ந்து பேச அதைப் பொறுக்க முடியாத சாணக்கியர் பதவியை உதறியதாகத் தெரிகிறது.”

“ஆமாம் நானும் அப்படித்தான் அறிந்து கொண்டேன் ஆனால்

“என்ன ஆனால்”

“இராட்சசர் நம்மைவிட்டுப் போகமாட்டார். அதற்குரிய காரணம் ஏதும் நிகழவில்லை. ஆனால் நெற்றுமுதல் சந்தோஷமாக இருப்பதாக அறிந்தேன்.”

சந்திர பாண்டியன்

“வா! அவரைப்போய் பார்த்து வரலாம்”.

இருவரும் இராட்சசனின் கூடாரத்துக்குள் நுழையுமுன் உள்ளே பேச்சுக் குரலைக் கேட்டு நின்று கவனித்தனர். இராட்சசன் தன் ஒற்றனிடம் சந்திரகுப்தனும் சாணக்கியனும் இனிமேல் சேர வாய்ப்புள்ளதா என்பது பற்றி விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார். இதனால் மலயகேதுவின் சந்தேகம் அதிகமானது. பாகுராயணன் மென்மையாக உதட்டிற்குள் சிரித்துக்கொண்டான்.

மலையகேதுவின் படைகள் மகதத்தை நெருங்கின. ஜீவசித்திதான் நான் குறித்து கொடுத்தார். அது மார்கழி மாத பெளர்ணமி நேரம். பொதுவாக யாரும் பயணம் போகாத நாள்.

முன்னணியில் தன்னுடன் காசியர்களையும் மகதர்களையும் நிறுத்திக் கொண்டான். நடுவில் காந்தாரர்களையும் யவனர்களையும் வைத்தான். அவர்களுக்குப்பின் சகர்கள், கிராதர்கள், ஹீதர்கள், காம்போஜர்கள் இருந்தனர். புஷ்கராஷன், மேகநாதன், சிம்மநாதன், சிந்துசேனன், சித்திரவர்மன் ஆகியோர் பட்டாளங்களுடன் நின்றனர்.

யமுனைக் கரையில் படைகள் எதுவுமில்லை. இந்திரப் பிரஸ்தம் மட்டும் காவலுடன் இருந்தது. பிடிப்பதா வேண்டாமா என்ற பிரச்சனை வந்தது. பாகுராயணன் வேண்டாம் என்றான். “நேராகப் பாடலிபுரம் போவோம். அடிமரம் விழுந்தால் கிளைகள் தானாக வீழும். நாம் தாமதித்தால் சாணக்கியரும் சந்திரகுப்தனும் சேர வாய்ப்பு ஏற்படலாம்” என்று ஆலோசனை சொன்னான். இராட்சசனும் ஒத்துக்கொண்டார்.

அவர்கள் இந்திரபிரஸ்தம், அஸ்தினாபுரம், கன்யாகுப்ஜம், ராதாபுரம், பிரயாகை, காசி எனும் இடங்களைப் பிடிக்காமல் நேராகப் பாடலிபுரத்தை அடைந்தனர். முற்றுகை தொடங்கிவிட்டது.

“ஒற்றர்கள் மூலம் சந்திரகுப்தன் நமக்குத் தீங்கு இழைக்க முன்வரலாம். எனவே நமது பாளையத்தை வெளியேறவோ, உட்புகவோ கட்டுப்பாடு அதிகம் தேவை. எனவே சீட்டு முறை ஏற்படுத்துவது நல்லது” என்றான் பாகுராயணன்.

மலையகேதுவிற்கு அந்த யோசனை பிடித்திருந்தது. அதனால் சீட்டு கொடுக்கும் பொறுப்பும் அவனிடமே கொடுக்கப்பட்டது. இராட்சசனை அவன் நம்பத்தயாராக இல்லை.

அன்று மாலையில் ஜீவசித்தி பாளையத்தை விட்டு வெளியேற அனுமதி சீட்டு கேட்ட போது பாகுராயணன் கொடுக்க மறுத்தான்.

“ஏன் சீட்டுக்கொடுக்க மறுக்கிறாய்?”

“நீ இராட்சசனுக்கு உதவவே வெளியேறுகிறாய்”.

“இல்லை. எனக்கும் அவருக்கும் உண்மையில் ஆகாது. அவரது செய்கைகளை நான் உள்ளூற வெறுக்கிறேன்”

“அவரென்ன செய்தார்?”

“வெளியே சொல்லாதே. போரனைக் கொல்ல பெண் அனுப்பியது யார் தெரியுமா?”

“எனக்குத் தெரியாது சாணக்கியர் என்றே எல்லோரும் சொல்கிறார்கள்”.

“சாணக்கியருக்கு அவனது முகம்கூடச் சரியாகத் தெரியாது. இராட்சசனே அவனை அனுப்பினார்”

“உண்மையாகவா?”

“நான் ஏன்பொய் சொல்ல வேண்டும்?”

அப்போது மலையகேது இதனைக் கேட்டுவிட்டு ஆத்திரத்தோடு அங்கு வந்தான். அவன் இராட்சசன் மீது உடனே பழிவாங்கத் துடித்தான்.

“அரசியல் விவகாரங்களில் சற்று பொறுமையும் எச்சரிக்கையும் வேண்டும். பதறினால் காரியம் சிதறிப் போகும். இராட்சசனுக்குத் தங்கள் தந்தையை வெல்லுவதே கடினமாயிருந்திருக்க வேண்டும். அதனால் இந்தத் தந்திரத்தைக் கையாண்டிருக்க வேண்டும். நாம் இப்போது சற்று ஊமையாய் இருப்போம். பாடலிபுர வெற்றிக்குப் பிறகு இந்த விகாரங்களைக் கவனித்துக் கொள்வோம்” என்று சமாதானப் படுத்தினான் பாஞ்சராயணன்.

அப்போது சித்தார்த்தகன் சீட்டு இல்லாமல் பானையத்தை விட்டு வெளியேற முயன்றதாகக் கைது செய்யப்பட்டு அங்கு அழைத்து வரப்பட்டான். அவனிடமிருந்து ஒரு கடிதமும் துணிப் பொட்டாணமும் கைப்பற்றப்பட்டது.

“யார் கொடுத்தது?”

“இராட்சசர்”

கடிதத்தில் இராட்சசரின் மோதிர முத்திரை இருந்தது. அவர்கள் அதனை வாசித்துவிட்டதும் மன்னனிடம் கொடுக்கப்பட்டது. “மதிப்பிற்கும் மரியாதைக்கும் உரிய வருக்கு. நலம் பெருகுக. உங்களது வாக்குறுதிபடி நமது பகைவரைப் பதவியினின்றும் நீக்கிவிட்டீர்கள். தாங்கள் அனுப்பிய விலைமதிப்பற்ற மூன்று நகைகளைப் பெற்றுக் கொண்டேன். நன்றி. அதற்கு பிரதியாக நானும் சில நகைகளை அனுப்பியுள்ளேன். பெற்றுக்கொள்க. நம்

நண்பர்கள் நமக்குச் செய்யும் உதவிக்காக நாம் செய்யவேண்டியதை விரைவில் செய்ய வேண்டும். அவர்கள் விரைவில் இப்போது எனக்கு எஜமானனாய் இருப்பவரைப் பிடித்துக் கொண்டு விடுவார்கள். அவர்களுக்குக் கருவூலங்களிலும் பங்கு வேண்டுமென்கிறார்கள். அவ்வாறே செய்து விடுவோம். கடிதம் கொண்டு வருபவன் நேரில் சிலவற்றை விளக்கிக் கூறுவான். அவன் எனது நம்பிக்கைக்கு உரியவன்” என்று கடிதம் முடிந்தது.

“அந்தப் பொட்டணத்தில் என்ன இருக்கிறது?”

சித்தார்த்தகன் சொல்ல மறுத்தான். பாகுராயணன் அவிழ்த்துச் சோதித்தான். அதனுள் மலையகேது இராட்சசனுக்கு அன்புடன் கொடுத்த நகைகள் இருந்தன. எனவே இவன் இராட்சசனின் கையாள் என்பது தெளிவாயிற்று மலையகேதுவிற்கு.

இராட்சசன் வாய்மூலமாகச் சொல்லியனுப்பிய செய்திகளை விசாரித்தபோது சித்தார்த்தகன் சொல்லமறுக்க, அவனை உதைத்துக் கேட்டனர். இறுதியில் உண்மையைச் சொன்னான்.

“இந்தக் கடிதம் சகடதாசனால் எழுதப்பட்டது. இதனை அனுப்பியவர் எனது எஜமானரான இராட்சசன். இது போய் சேரவேண்டியது சந்திரகுப்தரிடம். அங்கு அவருக்கு ஐந்து நண்பர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் சந்திரகுப்தன் மீதும் அன்பு பாராட்டுகிறார்கள். சித்திரவர்மன், சிம்மநாதன், புஷ்கராஷன், இந்துசேனன், மேகநாதன் ஆகியோரே அவர்கள்” என்றான்.

மலையகேது உணர்ச்சிவசப்பட்டான். இராட்சசனைத் துரோகியாக முடிவு கட்டிவிட்டான். அவரை அவசரமாக அழைத்துவரச் செய்தான். அவரோ வரும்போது,

மலையகேதுவின் மனம்மகிழும் என்று போரஸின் நகைகளை அணிந்து கொண்டு வந்தார். ஆனால் மலையகேதுவின் முகமோ ரசிக்கும்படியாக இல்லை. அவரிடம் சித்தார்த்தகன் சொன்னவற்றைக் கூறி அவரைத் துரோகி என்று குற்றம் சாட்டினான். இராட்சசன் குழம்பிப் போனார். உடனே சித்தார்த்தகனிடம் விசாரிக்க அவனோ, “அடிபொறுக்க முடியாமல் பொய் சொன்னதாக” இன்னொரு பொய்யையும் கூறினான்.

எனினும் “சகடதாசன் ஏன் இதை எழுதினான்?” என்ற கேள்வியை முன் வைத்தான் மன்னன். “இதனைச் சகடதாசன் எழுதவில்லை. இது அவனால் எழுதப்பட்டிருக்குமானால் நான் எழுதியது போல்தான்” என்று நம்பியுரைத்தார் இராட்சசன்.

சகடதாசனின் கையெழுத்துள்ள வேறு கடிதம் கொண்டு வரப்பட்டு சோதிக்கப்பட்டபோது, அது அவனால் எழுதப்பட்டது என்றே நிரூபிக்கப்பட்டது. இராட்சசன் தலைகவிழ, அவரது மார்பில் அணியப்பட்ட மாலையை மலையகேது கவனித்து விட்டான். தனது தந்தையின் மாலைபோல் உள்ளதே என்று ஐயுற்று, வாங்கி சோதித்துப் பார்க்க உண்மை வெளியாயிற்று.

“இராட்சசரே! எவ்வளவு துணிச்சல் உமக்கு. இதனைத்தானே சந்திரகுப்தன் உமக்கு அனுப்பியிருக்கிறான்? நான் உமக்குக் கொடுத்த நகைகள்தானே இந்தப்பொட்டலத்தில் உள்ளது. இந்தக்கடித முத்திரை உம்முடைய முத்திரையால் ஆனதுதானே. இந்தக் கடிதம் உமது ஆப்த நண்பனால் எழுதப்பட்டதுதானே. என் தந்தையைக் கொல்ல நஞ்சுப் பெண்ணை அனுப்பியதும் நீர்தானே. இத்தனையும் செய்துவிட்டு

இப்போது என் தந்தையின் ஆபரணங்களை அணிந்து என் முன்னால் வந்து நிற்கிறீர். நானென்ன மடையன் என்று நினைத்துக் கொண்டீரா?”

அடுக்கடுக்காக விழுந்த குற்றச்சாட்டுகளால் திக்கு முக்காடிப் போனார் இராட்சசன். எல்லாம் சாணக்கியனின் சதுரங்க வீளையாட்டு என எண்ணினார் அவர். எல்லாருமே அவரது காய்கள். அவற்றைத் திறமையாக நகர்த்தி தன்னைத் தோல்வியுறச் செய்து விட்டதாக தலைகுனிந்தார்.

மலையகேது சினத்தின் உச்சிக்கே சென்றான். இராட்சசன் குற்றச்சாட்டுகளை ஒப்புக் கொண்டதாகக் கருதினான். அதனால், “இனிமேல் என் முகத்தில் விழிக்காதீர். உம்மைக் கொல்லாமல் விட்டது உமது நல்லகாலம். இங்கிருந்து ஒடிப்போகும். யாரங்கே. தளபதியாரே வாரும். உடனே எனக்கு உதவுவதாக நடித்துக் கொண்டிருக்கும் ஐந்து பேரையும் பிடித்து கொல்லும். இந்தச் சந்திரகுப்தன் மட்டுமல்ல இவனைப்போல் நூறு பேரை என் ஒருவனால் வெல்ல முடியும்” என்று ஆணையிட்டான்.

இராட்சசன் வாய்திறக்க முடியாமல் வெளியேற, மலையகேதுவின் ஆணைகள் நிறைவேற்றப்பட்டன. தங்கள் அரசர்கள் கொல்லப்பட்டதை அறிந்த ஐயவரின் வீரர்களும் கலகம் செய்தனர். இராட்சசனது வெளியேற்றம் படைத்தலைவர்களைப் பதைக்கச் செய்தது. இதனால் படைகள் சிதறிச் சிதைந்தன. என்ன செய்வது என்று அவன் குழம்பத் தொடங்கும் போது பத்ரபடன் முதலிய சாணக்கியன் அனுப்பிய தளகர்த்தர்கள் மலையகேதுவைச் சிறைபிடித்து விட்டார். திடீரென்று சந்திரகுப்தனும் சாணக்கியனும் படையுடன் தோன்றி எஞ்சிய படைகளை

ஓட ஓட விரட்டிக் கொன்றனர். வெற்றி அவர்களை முத்தமிட்டது.

அன்று மாலை சந்தனதாசனைத் தூக்கிலிடப் போவதாக முரசறைவன் முழங்கியதைக் கேட்டு இராட்சசன் வருந்தினார். தனக்காகச் சாகத் தயாராக இருக்கும் சந்தனதாசனுக்காக இரங்கி அவனைக் காப்பாற்ற மனம் கொண்டு கொலைக்களத்துக்கு விரைந்தார்.

அங்கே, அவர் கண்ட காட்சி அவரது இதயத்தைச் சுக்கு நூறாக்கியது. சந்தனதாசன் தூக்குக்கயிற்றின் கீழ் நிறுத்தப்பட்டிருக்க, அவன் மனைவி மக்கள் கதறி அழுது கொண்டிருந்தனர். அவரால் பொறுக்க முடியவில்லை.

“அவனுக்குப் பதிலாக என்னைத் தூக்கிலிடுங்கள்” என்று ஓடிப்போய் தடுத்துரைத்தார்.

இராட்சசனைக் கண்டு சந்தனதாசன் முகம்மலர்ந்தான்.

“இல்லையில்லை. உங்களுக்காக நானே இறப்பேன்” என்றான்.

இருவரும் இவ்வாறு போட்டிப் போட்டுக் கொண்டு இருந்தபோது அங்கு சில தளகர்த்தர்களோடு சாணக்கியன் வந்தார். “நீங்கள் இருவருமே தப்பிக்க வழி உண்டு” என்றார். இராட்சசன் அவரை ஏறிட்டு நோக்கினார்.

“மகாகனம் பொருந்திய இராட்சசர் என்று அழைக்கப்படும் அபுத்திசர்மன் அவர்கள் மீண்டும் மகதத்தின் பிரதான அமைச்சராக ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும்” என்று சாணக்கியன் புன்னகைத்தார்.

இராட்சசனுக்கு வியப்பு மேலிட்டது. சாணக்கியனா இவ்வாறு கூறுவது...

“ஆமாம், இதற்காகத்தான். சித்தார்த்தகன் முதல் உங்களிடம் வந்த அனைவரும் எனது ஆட்கள் தான். நீங்கள் ஒப்புக்கொண்டால் சந்தனதாசனை விடுவிப்பதோடு சிறந்த பதவி கொடுக்கப்படும்...”

“சகடதாசனை.....”

“ராஜாங்க சாஸனாதிகாரியாக நியமித்து விடுவேன்!”

“இவ்வளவும் உண்மையாகவா?”

“சத்தியமாக உண்மைதான்” என்று கூறிய வண்ணம் சந்திரகுப்தன் வந்தான்.

“சாணக்கியரே! நீர் மிகவும் உயர்ந்து விட்டீர். சந்திரகுப்தனையும் உயர்த்திவிட்டீர். உங்கள் முன்னால் நான் ஒன்று மில்லாமல் பூஜ்யமாகிப் போனேன்”.

“அப்படிச்சொல்லாதீர்கள். பூஜ்யம்தான் கணிதத்தில் ஆதி மூலம். அது இல்லாவிட்டால் கணிதமே இல்லை. நீரில்லாவிட்டால் மகதமும் இல்லை.”

“என்ன இருந்தாலும் உங்களிடம் தோற்றவன் தானே... உங்களுக்கு எதிரணியில் செயல்பட்டவன் அல்லவா?...”

“அரசியலில் எப்போதும் வெற்றவருமில்லை, தோற்றவரும் இல்லை. வெற்றியும் தோல்வியும் வீரருக்கே அழகு. நீங்கள் எந்த வித மனக்கிலேசமும் கொள்ள வேண்டாம்.” என்று தழுவிக்கொண்டார் சாணக்கியர்.

தன்னிடம் ஆசி பெற குனிந்த சந்திரகுப்தனைச் சட்டென்று நிமிர்த்தி தழுவிக்கொண்டார். சுற்றி நின்றவர்கள் ஆரவாரம் செய்தனர்.

“மலையகேதுவை என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்”

“மன்னித்து விடுதலை செய்யப் போகிறேன். அத்துடன் அவன் இராஜ்யத்தை அவனே ஆண்டு வரும்படி ஆணை பிறப்பிக்கப் போகிறேன்.”

“அற்புதமான காரியம். மகதம் இரண்டாவது முறையாக மகனையும் மன்னிக்கிறது,” என்றார் இராட்சசன்.

மலையகேது அழைத்து வரப்பட்டான். சந்திரகுப்தனின் செயல் அவனுக்கு வியப்பும் மரியாதையையும் கொடுத்தது. நன்றியுடன் சந்திரகுப்தனின் காலில் விழுந்து வணங்கினான்.

“கொல்லப்பட்ட ஐந்து சிற்றரசர்களின் இராஜ்யங்களை அவர்களின் வாரிசுகளே ஆளும்படி செய்யப்போகிறேன்” என்றான் சந்திரகுப்தன்.

“ஜீவசித்தியையும் மன்னித்து விடுங்கள்” என்று வேண்டுகோள் விடுத்தார் இராட்சசன்.

“அவரை மட்டும் மன்னிக்கவே கூடாது,” என்றார் சாணக்கியர்.

“ஏன்?”

இருவருமே அவரை வியப்புடன் பார்த்தார்கள்.

“அவருக்கு விருது அளிக்க வேண்டும்”.

“எதற்காக?”

“அவரது நடிப்பிற்காக”

“என்ன நடித்தாரா?”

“ஆமாம். எனது ஒற்றனான இந்துசர்மனே ஜீவசித்தி....”

“ஆ....” என்று இராட்சசன் மட்டுமல்ல சந்திரகுப்தனும் வியந்தான். அவனுக்கே இதுவரை தெரியாத இரகசியம்.

“ஆமாம்....” என்று அவனை வரவழைத்தார்.

“அவரது சித்து வேலைகள்...” இராட்சசன் குழம்ப,
“பாதி தந்திரம் மீதி மந்திரம்” என்றார் சாணக்கியன்.

“உங்கள் சாகசங்களுக்கு எல்லையே இல்லைபோலும்”
என்று இருவரும் பாராட்டினர்.

17 வெற்றிக் கணிகள்

சாணக்கியரின் ஏக இந்தியா என்ற கனவு விரிந்து நனவாகத் துடித்துக் கொண்டிருந்த நேரம். இராட்சசனின் நிர்வாகம், சாணக்கியனின் ஆலோசனை சந்திரகுப்தனின் ஆற்றல் ஆகியவற்றால் மகதம் செழுமையும் சிறப்பும் உற்றது. அவனது ஆட்சிக்குள் அகில இந்தியாவையும் கொண்டுவரத் திட்டமிட்டார் சாணக்கியன்.

இப்போது சந்திரகுப்தனின் சேனையில் 6,00,000 காலாட்கள் 30,000 குதிரைப்படை, 6,000 தேர்ப்படை, 9,000 யானைப்படையும் இருந்தது. அப்போது இந்தியாவிலேயே இவ்வளவு பலமாணு படை வேறு எவரிடமும் இல்லை. ஒரு நாள் சாணக்கியன் சந்திரகுப்தனோடு உரையாடும் போது,

“நாம் இந்தியாவை ஆள இப்படை போதும் இல்லை”.

“ஆமாம். இப்படை தோற்கில் எப்படை வெல்லும்?”

“மகிழ்ச்சி... நாம் பேராசையாலும் போராசையாலோ இப்போது படை கொண்டு போகப் போவதில்லை. நமது நோக்கம் ஒரே இந்தியா. நெல்லிக்காய்களைப் போல சிதறிக்கிடக்கும், நம் நாட்டை அள்ளிச் சேர்த்து ஒரே மூட்டைக்குள் அடைக்க வேண்டும். இதுதான் என் இலட்சியம். இல்லாவிட்டால் அன்னியர்களின் நச்சுப் பாதங்கள் நம்மை நசுக்கிப் போடும்.”

“தென்னாடுகளை முதலில் வெல்லலாமா?”

“தேவையில்லை. அவர்கள் நம்மை மீறமாட்டார்கள். சேர சோழ பாண்டியர்கள் சிறப்பாக ஆண்டு வருகின்றனர்.

போரால் ஏற்படும் இழப்புகளையும் இடிபாடுகளையும் இதன்மூலம் தவிர்க்கலாம்” என்றார்.

“கலிங்கத்தரசன் நமக்குக் கஷ்டகாலத்தில் உதவினான். அதனால் அவன் நாட்டின் மீதும் போர்தொடுக்கவேண்டாம் என்று கருதுகிறேன்.”

“அத்துடன் அவனது கப்பத்தொகையையும் கூட நீக்கிவிடலாம்”.

“முழுமையாகவும் எதிர்கால முழுமைக்காகவும் நீக்கி விலக்கலாம்?”

“கூடாது. ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு விலக்கலாம்”.

“ஏனைய நாடுகளைக் கைப்பற்றி நமது ஆட்சிக்குப்படுத்திவிடலாம்”.

கி. மு. 318ல் சந்திரகுப்தன் சாணக்கியனோடு தன் படையை நகர்த்தினான். ஹஸ்தினாபுரத்திலும் இந்திரபிரஸ்தத்திலும் மக்கள் இவர்களை ஆவலுடன் வரவேற்றனர். பின்னர் யமுனையைக் கடந்து பீயாஸுக்குப் போயிற்று படை. அலெக்சாண்டர் கிரியில் அவர்களை, மலையகேது, பாகோலா, சௌபூதி மன்னர்கள் கூடி வரவேற்று வணங்கினர். அவனுக்கு அடங்கி இருப்பதாக உறுதி கூறினர். சாணக்கியன் அவ்வூர்ப் பெயரை ராஜகிரி என்று மாற்றினார். “அந்நிய சின்னங்களை முழுமையாக அகற்றுவோம்” என்பது அவர் கொள்கையாயிற்று.

அவர்கள் சங்கலத்தை அடைந்தபோது, அங்குள்ள கதேயர்கள் உபசரித்தனர். புதுப்பித்த கோட்டையைக் கண்டு களித்த சந்திரகுப்தன் பாராட்டினான்.

பிறகு அவனது படை, தட்சசீலத்தில் பாயத் தயாரானது. ஆனால் அம்பி தூதுவர்களை அனுப்பி அடிபணிந்து நின்றான். ஆனால் சாணக்கியனின்

சுந்தர பாண்டியன்

நிபந்தனைகளுக்கு அவன் செவி சாய்க்காததால் தட்சசீலத்தைத் தாக்கினர். முற்றுகை தொடர்ந்தது. அதனால் படையின் ஒரு பகுதியை அங்கே விட்டுவிட்டு அவர்கள் முன்னேறினர்.

சாணக்கியனும் சந்திரகுப்தனும் காசுமீரத்துக்கு போனபோது அங்குள்ள அரசரும் அபிசாரனும், அரஷகேசனும் அடிபணிந்தனர். அவர்கள் காசுமீரத்திற்குள் நுழைந்து அமரநாதத்திற்குப் போயினர். அங்குள்ள ஒரு இடத்திற்குச் சாணக்கியன் "சந்திரவதி" என்று பெயர் வைத்தார். சிவபூஜை முடித்துவிட்டுத் திரும்பினர். காசுமீரப் பகுதியைக் கவனிக்க, ஒரு மண்டல அதிகாரியையும் சிறுபடையையும் வைத்துவிட்டுப் போனார்.

பின்னர் பனிகால் கனவாய் வழியாகச் சிம்மபுரத்துக்குப் போக, அங்குள்ள மக்களும் அவனது மாமனாரும் மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்றனர். அங்கு ஒரு வாரம் தங்கி விட்டு படாலத்திற்குப் புறப்பட்டனர். சிபிகள், மலயர்கள், ஆத்ரகர்கள் போன்றோர் சந்திரகுப்தனைச் சரணடைந்தனர். அவர்களின் கோட்டைக்காவலுக்கும் நிர்வாகத்திற்கும் ஏற்பாடுகள் செய்தான்.

பிறகு கச்ச தேசத்திற்கும் சௌராஷ்டிரத்திற்கும் போனான். மேகநாதனின் மகனான ஒருவனை அரசனாக்கி சில நிர்வாக மாற்றங்களைச் செய்தான். சௌராஷ்டிரத்திற்குப் புஷ்யகுப்தனை அரசனாக்கினான். அங்கிருந்து அவர்கள் உஜ்ஜயினிக்குப் போனபோது அதுவும் அடிபணியவே அங்கு பாகுராயணனை மண்டல அதிகாரியாகநியமித்தான்.

தென்னாட்டிலிருந்து குந்தலத்தரசன், கோசர்கள், கடம்பர்கள், கங்கர்கள், வடுகர்கள், கொங்கரியர்கள்

ஆகியோரின் அரசர்களும் மராட்டிய அரசர்களும் ரெண்டபள்ளி சிற்றரசனும், ஆந்திர தேசத்து சத்திய ஸ்ரீ சதகர்ணியும் காணிக்கைகளை அனுப்பி அடிபணிந்தனர்.

சந்திரகுப்தன் பிருகுகச்சா போய் நர்மதாவில் சாணக்கியனோடு நீராடினான். அங்கிருந்து கௌசாம்பிக்குச் சென்றனர். செல்லுமுன் சிம்மபலன் புருஷகத்தன், சந்திரபானு, டிங்கரதன் எனும் தளகர்த்தர்களைத் தென்னாட்டுக்கு அனுப்பினான்.

கௌசாம்பியில், உதயண மகாராஜனது வம்சத்தில் தோன்றிய வச்ச நாட்டரசனின் மகன் துர்த்தரையை மணந்து கொண்டான். ஏற்கனவே அவன் மணந்து கொண்ட சந்திரவதிக்குக் குழந்தை இல்லை. எனவே அவனது இரண்டாவது திருமணம் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது. பல நாட்டு மன்னர்கள் வந்து வாழ்த்தினர். தன் புது மனைவியோடு சந்திரகுப்தன் சுக்கில தீர்த்தத்திற்குச் சென்று நான்கு மாதங்கள் தங்கியிருந்தான். அங்கு அவள் கர்ப்பமுற்றாள்.

இதனால் மனமகிழ்ச்சியுற்ற சாணக்கியன் பாடலிபுரத்திற்கு அவர்களோடு போய் பல சடங்குகளைச் செய்தார். பத்து மாதம் ஆனபின் அவள் ஆண்குழந்தை ஒன்றைப் பெற்றெடுக்க, சாணக்கியன் அதற்குப் பிந்துசாரன் என்று பெயரிட்டார். பாடலிபுரம் புதிய இளவரசனைக் கண்டு பூரித்தது. பலநாட்டு மன்னர்கள் காணிக்கை அனுப்பி குழந்தையைச் சிறப்பித்தனர்.

அவனது திக்விஜயத்தில் துர்த்தரை ஒரு வெற்றிக் கனி என்றால் குழந்தை இன்னொரு கனி ஆயிற்று. கொஞ்ச நாட்கள் ஓய்வெடுத்தபின் சந்திரகுப்தன் சாணக்கியனோடு திக்விஜயம் செய்ய கிளம்பினான். ஏற்கனவே தென்னாடு

சென்ற அவனது படை மகாராஷ்டிரம், தேவராஷ்டிரம், ரெண்டபள்ளி, கொங்கணம், குந்தலம், மகிஷமண்டலம் எனும் தேசாப்பட்டணம் எனும் இடங்களில் கோட்டைகளைக் கட்டினார். சுவர்ணகிரியில் புருஷதத்தனை ராஜ பிரதிநிதியாக ஆளுமாறு வைத்தனர். சிம்மபலன் சிறு படையோடு சந்திரகுப்தனின் ஆணைப்படி சுவர்ணகிரி நோக்கி நிர்வாகக் காரணமாகச் சென்றனன். வழியில் மோகூர் அரசனது படை இவனைத் தடுத்து சண்டையிட்டு துரத்தி அடித்தது. இதனால் கோபமுற்ற அவன் சக்கரவர்த்திக்குத் தெரிவிக்கவே பெரும்படை வந்து அவர்களை வென்றது. அவனது ஆட்சி எல்லை பொதிய மலை வரை விரிந்தது.

கி.மு.317ன் இறுதியில் சந்திரகுப்தனின் படை தட்சசீலத்தை நெருக்கவே, கோட்டைக்குள்ளிருந்த அம்பியின் படை வேறு வழி இல்லாமல் கோட்டையை விட்டு வெளியே சண்டை போட வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. கிரேக்கப் படைகளின் உதவி அவனுக்குக் கிடைக்கத் தாமதமாயிற்று. யூடிமாசு உதவிக்கு வந்தான். எனினும் வெற்றி கிடைக்கவில்லை.

எனினும் யூடிமாசு இளைய போரஸூடன் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து, அவனை வஞ்சகமாகத் திடீரென்று தாக்கிக் கொன்றான். இதனால் அவனுக்கு 120 யானைகளும் ஒரு கோடி சுவர்ணங்களும் கிடைத்தன. இது அவனது அதிகாரியான யூமினிசுக்குப் பயன்பட்டது. எனினும், யூமினிசு அண்டிகோனால் கொல்லப்பட்டான்.

அம்பியின் அஜாக்கிரதையால் யூடிமாசு இளைய போரஸூக் கொன்றான் என்பதால் கிரேக்கர்கள் மீதும் அம்பியின் மீதும் வெறுப்புற்ற மக்கள் அவனுக்கு எதிராகக்

கிளர்ச்சி செய்து கோட்டைக் கதவுகளைத் திறந்து விட்டனர். மௌரிய சேனை உள்ளே புகுந்து தாக்கிய போது வேறு வழியில்லாத அம்பி அரண்மனை மாடியிலிருந்து குதித்து தற்கொலை செய்து கொண்டான். தட்சசீலம் மண்டியிட்டது. சந்திரகுப்தன் தட்சசீலத்தின் பிரதிநிதியாக பலகுப்தனை நியமித்தான். காசமீரம், பஞ்சாப், பிஷாவர், தட்சசீலம், புஷ்கலவதி, மூல்தான், சிந்து நதி பள்ளத்தாக்கு எனும் பெரும் பகுதி அவனது நிர்வாகத்திற்குள் வந்தன. தட்சசீலம் மௌரிய துர்க்கமாயிற்று.

சாணக்கியன் சந்திரகுப்தன் மூலமாக மௌரிய ஆட்சிக்குட்பட்ட ராஜ்யங்களில் எவ்வாறு அரசு நடைமுறைகள் இருக்க வேண்டும் என்று ஆணை ஒன்று அனுப்பினார். “வெற்றி கொண்ட மக்களிடம் மகதக் குடிமக்களிடம் நடந்து கொள்வது போன்று நல்லமுறையில் நடந்து கொள்ள வேண்டும். அவர்களுக்குத் தீமை செய்பவர்கள் தண்டிக்கப் படுவர். அவர்களுடைய தேசச் சட்டங்களையும், பழக்க வழக்கங்களையும், ஆசாரங்களையும், விடுமுறை தினங்களையும், வைதிக விவகாரங்களையும் உள்ளபடியே அனுசரித்து செல்லவேண்டும்” என்று அவரது ஆணை சொன்னது. இதனால் மௌரிய ஆட்சிக்குட்பட்ட குடிமக்கள் மன்னவனையும் சாணக்கியனையும் போற்றினர். மௌரிய பேரரசு பத்து ஆண்டுகளுக்குள் வடக்கே காசமீரத்தினின்றும் தெற்கே பொதிய மலைவரையிலும், மேற்கே தாமிரலிப்தி முதல் கிழக்கே புஷ்கலவதி வரை பரவிற்று. அவன் மடியில் விழுந்த வெற்றிக்கனிகள் பலவாயின

சுந்தர பாண்டியன்

அலெக்சாண்டரின் மரணத்திற்குப் பிறகு அவனைச் சார்ந்தவர்கள் கொலை செய்யப் பட்டார்கள். அவனது தளகர்த்தர்கள் தங்களுக்குள் முட்டி மோதிக் கொண்டு இருந்தனர்.

கி.மு. 306ல் சலூக்கஸ் நிகேடார் பாபிலோன் பட்டணத்து சிம்மாசனத்தில் உறுதியாக உட்கார்ந்து விட்டான். அவனது செல்வாக்கு ஆசிய கண்டத்தில் அதிகரித்து வந்தது. அலெக்சாண்டரின் பழைய மாகாணங்கள் பலவற்றுக்கு அதிபதியானான். அவனது ராஜ்யம் றிரியாவின் எல்லைபுறத்திலிருந்து கிழக்கே சிந்து நதிவரை பரவியிருந்தது. அவனது ஆளுகைக்குள் பாக்டிரியா, சோக்டியானா, சிரியா, அரகோஸியா, பரபமாசாடை, கெட்ரேஸியா, பாரசீகம், பாபிலோன் போன்றவை அடங்கின. அவனது ஆசை சந்திரகுப்தனிடமிருந்து சிந்து நதிபள்ளத்தாக்கையும் மீட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதில் வளர்ந்தது.

அவனது எண்ணத்தில் சந்திரகுப்தன் என்பவன் உதவி கேட்டுவந்த ஒரு சாதாரண வீரன் என்பதாகவே இருந்தது. எனவே அவனை எளிதில் வென்றுவிடலாம் என்று மனப்பால் குடித்தான். அவன் குடித்த பாலெல்லாம் பின்பு ஒரு நாள் பேதி ஆகும் என்பது அப்போது அவனுக்குத் தெரியாமல் போயிற்று.

கி.மு. 305ல் செலூகஸ் சந்திரகுப்தனுக்கும் ஒரு ஓலை எழுதினான். அதில், “சிந்து நதி பள்ளத்தாக்கையும் ஹைபோஸ் நதிக்கு மேற்கே உள்ள பிரதேசங்களையும் என்னிடம் ஒப்படைத்து விடவேண்டும். மற்ற பிரதேசங்களை என்னை மகாராஜனாகக் கொண்டு ஆண்டு வரவேண்டும். அதற்காக ஆண்டுக்கு ஒரு கோடி சுவர்ணம்

கப்பமாகக் கட்டவேண்டும். இல்லாவிட்டால் உன்னைப் படையெடுத்து வெல்வேன்” என்று எழுதியிருந்தது.

அதனைக் கண்ட சந்திரகுப்தன் சினம் கொண்ட போது சாணக்கியன் அவனை அமைதிபடுத்தினார். அதற்கு சாணக்கியரே பதில் கடிதம் எழுதச் சொன்னார். அது சலூக்கசுக்குப் பெருஞ்சினத்தை உருவாக்கிற்று. உடனே சந்திரகுப்தனுக்குப் பாடம் கற்பிக்க விரும்பினான்.

ஒரு லட்சம் கிரேக்கர்களும், இரண்டு லட்சம் சோக்டியர், பாக்டியர், பாரசீகர், ஸ்கிதியர், சகர் அடங்கிய படையொன்று தயாராயிற்று. ஒரு நல்ல நாளில் அப்படை பாக்டிரியாவின்றும் புறப்பட்டது.

சந்திரகுப்தனும் இதனை அறிந்து போருக்குத் தயாரானான். சாணக்கியன் ஒரு திட்டம் வகுத்தார். அதன்படி, “சலூக்கசை முதலில் சிந்து நதியைக் கடந்து உள்ளே வரவிடுவோம். பிறகு அமுக்கி அழித்து விடலாம்” என்றார்.

“களத்திலே நிஜமான போர் செய்ய என் தோள்கள் தினவெடுக்கின்றன. எனவே, இப்போது அதற்கு ஒரு வாய்ப்பு கிடைக்கும் இல்லையா?” என்றான்.

“சந்தேகந்தான்”.

“ஏன்?”

“சலூக்கசும் தந்திரப்போர் செய்யவே விரும்புகிறான். அவன் அபிசாரன், அர்ஷகேசன், புஷ்கரத்தன், மலைய கேது ஆகியோருக்கு இரகசிய கடிதம் எழுதித் தன்னோடு சேர்ந்து கொள்ளுமாறு வேண்டினானாம். நாமும் அவர்களை அவனது ஆட்களாக நடிக்க விட்டு கிரேக்கர்களை நசுக்குவோம்” என்றார்.

இதனால் சந்திரகுப்தன் சோர்வுற்றான். தினவெடுத்த தோள்களுக்குத் தீனி கிடைக்காமல் வாடினான். சாணக்கியர் அவனைத் தட்டிக் கொடுத்து தயார் படுத்தினார்.

சலூக்கஸ் தன் மகன் டயோபாண்டீஸ் என்பவளோடு வந்து, புஷ்கலவதியைத் தாக்கினான். எதிர்தாக்குதலுக்கு யாரும் இல்லாததைக் கண்டு கொஞ்சம் ஏமாந்தான். எனினும் அதைக் கைப்பற்றி ஒரு பட்டாளத்தை விடுத்தான். காலியாய் இருந்தது. டயோபாண்டீஸ் ஆச்சரியப் படவில்லை. அவளுக்குச் சாகசங்களில் விருப்பம் அதிகம். இதில் ஏதோ சூது இருக்கக்கூடும் என்று ஐயுற்றாள். சலூகஸோ இப்போதே வெற்றி பெற்று விட்டதாக இன்புற்று மகிழ்ந்தான்.

தட்சசீலத்தில் சந்திரகுப்தனின் பெரும்படையைக் கண்டபோது அவன் மருண்டான். அவளோ சுவாரஸ்யமானாள். கிரேக்க சேனை ஆற்றை கடந்து, அக்கரைக்குப் போனது. 15 நாள் ஓய்வு எடுத்தான். பலி பூஜைகள் செய்தான். அவனது இரகசிய ஒப்பந்தப்படி சலூக்கஸின் படை பரமூலக் கணவாய் வழியாக காசுமீர பள்ளத்தாக்குக்குப் போய் பனிகல் கணவாயினூடே சென்று மௌரியப் படையைப் பின் பக்கம் தாக்க வேண்டும். மற்றவர்களின் உதவியோடு ஒரு படை முன்பக்கம் தாக்க வேண்டும்.

அதன்படி சலூக்கஸின் மகன் அன்டியாகஸ் படையுடன் காசுமீரப் பள்ளத்தாக்கில் நுழையவே அவனோடு அவன் தங்கை டயோபாண்டீஸ் சென்றாள். இயற்கை அழகும் அமைதியும் அவளைப் பெரிதும் கவரவே அவற்றை ரசித்து மகிழ்ந்த வண்ணம் அண்ணனுடன் சென்றாள்.

வந்த இடம் உண்மையில் சொர்க்கலோகமே என்று மகிழ்ந்தாள். பழங்களைப் புசித்தும் பூக்களைச் சூடியும் களித்தாள். அவர்கள் அப்பள்ளத்தாக்கில் இரண்டு வாரம் தங்கினார். துணையாக வந்த அர்ஷகேசன் தந்திரமாக நழுவி விட்டான். அவன் கணவாயைக் கடக்க முடியாதபடி சதிசெய்த சிற்றரசர்களின் படைகள் அடைத்துக் கொண்டன. வந்தக் கணவாயும் அடைக்கப்பட்டது. அவர்கள் வலையில் சிக்கிக் கொண்டனர். டயோபான்டீஸ் கவலை இல்லாமல் காலம் கழித்தாள். அவளுக்குச் சந்திரகுப்தன் பல பரிசுப் பொருட்களை அனுப்பினான். அவளும் ஏற்றுக் கொண்டாள்.

சலூக்கஸ் காத்திருந்து காத்திருந்து சோர்ந்து போனான். அவனைச் சந்திரகுப்தனின் ஓலை மேலும் சோர்வடைய செய்தது. அதில், “அன்டியாஸும் டயோபான்டீசும் காசுமீரப் பள்ளத்தாக்கில் ‘சிறைகைதிகளைப் போல் சிக்கிக் கொண்டார்கள். யுத்தம் முடிகிறவரையில் அவர்கள் அங்கேயே இருப்பர். தப்பிக்கவோ தப்பு செய்யவோ முயலாவிட்டால் அவர்களுக்கு எவ்வித துன்பமும் இல்லை” என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

மகளின் மடமைக்காக வருந்தினான். எனினும் மூர்க்கமாகச் சந்திரகுப்தனோடு மோதிப் பார்த்தான். முடிவு அவனுக்கே பேரிழப்பாயிற்று. எழமுடியாத வகையில் சலூக்கஸ் வீழ்ச்சியுற்றான். கூலி படைகளுக்குச் சேதம் அதிகமானதால் அவர்கள் ஓடிப்போயினர். அத்துடன் சலூக்கசுக்கும் டாபிலோனுக்கும் இருந்த தொடர்புகளையெல்லாம் சந்திரகுப்தன் துண்டித்து விட்டான்.

கெட்ட பின்பு ஞானியான சலூக்கஸ் இறுதியில் சமாதான உடன் படிக்கைக்கு முன்வந்தான். தனது சில பிரதேசங்களை விட்டுக் கொடுத்து நட்பு கொண்டான். பிரதி உபகாரமாக 500 போர் யானைகளைப் பெற்றுக் கொண்டான். இனி தனது லட்சியம் தன் நாட்டில் அன்டிகோனலை வெல்வது என்று முடிவுகட்டிக் கொண்டான்.

கி.மு. 303ல் தட்சசீல உன்படிக்கையில் இருவரும் கையொப்பம் இட்டனர். அதன்பின் சலூக்கஸின் மகனும் மகனும் விடுவிக்கப்பட்டனர்.

டயோபாண்டைசைக் கண்ட சந்திரகுப்தன் அவளை மணந்துகொள்ள விரும்பவே, சாணக்கியன் சலூக்கசோடு பேசி முடிவுசெய்தார். பகையாக வந்தவன் உறவாகத் திரும்பினான். சந்திரகுப்தன் பெற்ற வெற்றிக் கணிகளிலேயே விசித்திரக் கணியாக விளங்கினாள் டயோபாண்டைஸ்.

18. விவாதங்கள் விவரங்கள்

சாணக்கியன் தட்ச சீலத்தின் வித்யா பீடத்திற்குள் நுழைந்தார். அவரோடு சக்கரவர்த்தியும் தளகர்த்தர்களும் நுழைந்தனர். அவர்களுக்கு மாபெரும் வரவேற்பு அளிக்கப் பட்டது. அங்கு மாணவனாகவும் ஆசிரியனாகவும் இருந்தவர் இப்போது மரியாதைக்குரிய ஒருவராக வரவேற்கப் பட்டார்.

இந்தியாவின் பல்வேறு பாகங்களில் இருந்தும் வித்துவான்களும் மாணவர்களும் கவிஞர்களும் பண்டிதர்களும் கூடியிருந்தனர். அவர்களோடு சாணக்கியர் விவாதித்து மகிழ் வந்திருந்தார். பலர் தங்கள் திறமையை வெளிப்படுத்தினர். அவர்களுக்குப் பரிசும் பட்டமும் கொடுத்து மன்னன் கௌரவித்தான்.

அத்துடன் வித்யா பீடத்துக்கு 50 கிராமங்களின் வருமானத்தைக் கொடுப்பதாக அரசன் அறிவித்தான். கூடியிருந்தோர் வாழ்த்தொலி எழுப்பி மகிழ்ந்தனர்.

சாணக்கியன் உரையாற்றினார். அவருக்குப் பெரிய மௌரிய சாம்ராஜ்யத்துக்கு அமைச்சராக இருப்பதை விட வித்யாபீடத்தில் ஆச்சாரியனாக இருப்பதையே பெரிதும் விரும்புவதாகக் குறிப்பிட்டார். அவரது விவாதங்களும் விளக்கங்களும் வியப்பூட்டியது

ஸத்யம் வத, (மெய் பேசு)

ந ப்ருயாத் ஸத்யமப்ரியம் (அனிஷ்டமான மெய் பேசாதே)

அப்ரியம் ப்ருயாத் (அனிஷ்ட மானதானாலும் சொல்)

நாற்றுகம் ப்ருயாத் (ஆனால் பொய் பேசாதே).

என்பது பற்றி நிறைய பேசினார்.

அன்று அவரது அர்த்த சாஸ்திரம். அரங்கேற்றப் பட்டது.

ஒரு நாள் சமுத்திரநாதன் கப்பல் மூலம் பல்வேறு தேசங்களைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு சந்திரகுப்தனின் சபைக்கு வந்தான். அவன் பலதேசங்களைப் பற்றிச் சொல்லச் சொல்ல கேட்டவர்கள் வியந்தனர்.

“கன்னியாகுமரிதான் நம் நாட்டின் தெற்கு முனை. அங்கே குமாரி பகவதி இருக்கிறாள். அங்கே மூன்று சமுத்திரங்களும் கூடுகின்றன. அதனைத் தமிழகம் என்பர். அங்கே அநேக விநோதமான பழக்க வழக்கங்கள் உள்ளன. பாண்டிய நாட்டில் முருகனே பெருந்தெய்வம். சோழநாட்டில் சிவனே பெருந்தெய்வம். சேரநாட்டில் குமாரி பகவதியே பெருந் தெய்வம். அங்கே நிறையணி உடுப்பு நம்மைப் போன்று அந்தஸ்தைக் குறிப்பதன்று. சேவகனுக்குரிய உடையைக் குறிக்கின்றது. அங்கே பிராமணர்களும் பிரபுக்களும் இடுப்பு வேஷடி மட்டுமே அணிகிறார்கள். அங்குள்ள பிராமணர்களும் கறுப்பாக உள்ளனர். ஆனால் அவர்கள் புலாலோ மீனோ முட்டையோ நம்மைப் போல சாப்பிடுவதில்லை. அங்கு பேசும் மொழி தமிழ். அது மிகவும் வித்தியாசமானது. கரோஷ்டி பாரசீகம் சமஸ்கிருதம் போல இல்லாமல் வேறுபாடான முறையில் பேசவும் எழுதவும் படுகின்றது. தமிழ் நாட்டைச் சேர சோழ பாண்டியர் என்னும் மூன்று மன்னர்கள் ஆண்டு வருகின்றனர். அவர்களது ஆட்சிமுறையும் வித்தியாசமானதுதான். ஐந்து சபைகள் உள்ளன. குடிப்பிரதிநிதி சபை, வைத்தியர்களின் சபை, சோதிடர்களின் சபை, வைதிகர்களின் சபை, சர்க்கார் அதிகாரிகளும் நீதிபதிகளும் அமைந்த சபை என்பன அவை.

அரசியல் விவகாரங்களில் பெண்களும் குறிப்பாக ராணியும் இடம் பெறுகின்றனர். நில வரி, கடற்சங்கம், தரைச் சங்கம் போன்றவை அரசுக்கு முக்கிய வருமானங்களாகும். பாண்டிய நாட்டில் கொலைத் தண்டனைப் பெற்றவர்களையும் அடிமைகளையும் முத்துக்குளிக்கக் கடலுக்கு அனுப்புகின்றனர். சேரநாட்டில் யானையும், பாண்டிய நாட்டில் முத்துக்களும் ஏற்றுமதி பொருட்களாகும். தமிழர்கள், தவத்தோர், குடியானவர், இடையர், வீரர், கடலர், தோட்டி எனப் பல சாதிகளாகப் பிரிக்கப் பட்டிருந்தனர். பெண்கள் ஆண்களோடு தாராளமாக நடமாடுகிறார்கள். இளைஞர்கள் பெரும்பாலும் தாமாகவே காதலித்துத் திருமணம் செய்து கொள்கின்றனர். இசை, ஆடல், விழாக்கள், வேட்டை போன்றவை அவரது பொழுது போக்குகள். இந்திர விழாவும், வெறியாட்டும், சிவ விழாவும், குமரி பூஜையும் தமிழ் நாட்டில் பிரசித்தம். பாண்டியர்களுக்கு மீன் சின்னமும், சோழர்களுக்குப் புலிச் சின்னமும், சேரர்களுக்கு வில் சின்னமும் உள்ளன. சேரமன்னர்கள் யானைப் படையில் வல்லவர்கள். போர் செய்வதில் பொதுவாகத் தமிழர்கள் விருப்பு மிக்கவர்கள். பெண்களும் வீரத் தாய்மார்களாக விளங்குகின்றனர்” மீகாமான் சொல்லிக் கொண்டே போனான்.

சந்திரகுப்தனுக்குத் தன்னைப்பற்றி தமிழர்கள் என்ன கருத்தினைக் கொண்டிருந்தனர் என்று அறிந்து கொள்ள விரும்பினான்.

“நமது மௌரிய வீரர்களின் ஆற்றலைத் தமிழர்கள் வியந்து போற்றுகின்றனர். உமட்டுர்கிழார் மகனார்

பரங்கொற்றனார், கள்ளில் ஆத்திரையனார், மாமூலனார் ஆகியோர் நம்மைப் போற்றி பாடல்களும் பாடியுள்ளனர்.”

“அப்படியா ஒரு பாடல் சொல்லும்”

“மாமூலனார் என்பவர் காதலைப் பற்றிப்பாடும் போது கூட ‘பணியாமையில் பகைத் தலைவந்த மாசெழுதானை வம்ப மோரியர்’ என்று குறிப்பிடுகின்றனர்.”

“மிக்க மகிழ்ச்சி,” என்றான் மன்னன்.

சாணக்கியனும் மகிழ்ச்சி கலந்த புன்னகையை சிந்தினார். தான் விட்டு வந்த தமிழகத்துக்குப் போய் வரவேண்டும் என அவ்வப்போது எண்ணுவதுண்டு. எனினும் அவரது இலட்சியம் அவரை எங்கெங்கோ இழுத்துக் கொண்டு போய்விடும்.

கி.மு. 300 ஆம் ஆண்டில் மெகஸ்தனீசு என்பவனை சலூக்காஸ் தனது தூதுவனாகப் பாடலிபுரத்துக்கு அனுப்பிவைத்தான். அவன் அங்கு வந்த போது பிந்துசாரன் இளவரசு பட்டம் கட்டி தட்சசீலையில் இருந்தான். இவனே

அவனை வரவேற்றான். சித்தார்த்தகன் மெகஸ்தனீசுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்திட நியமிக்கப்பட்டான். பாடலிபுரத்துக்குச் செல்லும் ராஜபாட்டையின் அழகைக் கண்டு வியந்து போற்றினான். 48 அடி அகலமும், இருபுறமும் நிழல் தரும் மரங்களும், ஒன்றே கால் மைல் தூரத்திற்கு ஒரு குத்துக்கல்லும், 8 மைலுக்கு ஒரு கிணறும் சத்திரமும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

மெகஸ்தனீசு பாடலியில் இருக்கும் போது மக்கள் தீபாவளி கொண்டாடுவதைப் பார்த்து ரசித்தான் அன்றைக்கு மன்னன் பெரிய சதசில் உட்கார்ந்து நீராடிக் குடுமியையும் நனைத்துக் கசக்கிக் கொள்வான். அந்தச்

சதகக்குப் பிரபுகளும் கனவான்களும் பெரிய அதிகாரிகளும் பிற நாட்டு அதிகாரிகளும் வந்திருப்பார்கள். சாமந்த ராஜர்கள் விலையுந்த காணிக்கைகளைக் கொடுப்பார்கள். கங்கை நீரினால் அரசனை நீராட்டி, அவனது குடுமியை அலம்பிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தான் மெகஸ்தனீசு . அவனும் சலூக்கஸ் கொடுத்தனுப்பிய காணிக்கைகளைக் கொண்டு போய் கொடுத்தான். அவற்றைப் பெற்றுக் கொண்ட சந்திரகுப்தன், பதிலுக்கு இரு பொற்கிண்ணங்களைக் கொடுத்தான்.

மெகஸ்தனீசு அரண்மனையைச் சுற்றிப் பார்த்தான். அது அழகாகவும் சிறப்பாகவும் இருந்தது. ஒரு மூலையில் சோமயாஜிப் பிராமணர் ஒருவர் பசுபந்த யாகம் செய்வதைக் கண்டான். ஒரு வெள்ளாட்டைத் திக்கு முக்காடச் செய்து கொன்றனர். இது அவனுக்கு அதிசயமாக இருந்தது.

அவன் நியாயசபைக்குள் நுழைந்து கவனித்தான். சந்திரகுப்தன் வழக்குகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே நான்கு பேர்கள் அவனுக்கு மாக் குழவிகளால் மசாஜ் செய்து கொண்டிருந்தனர். இதனால் ஒரே நேரத்தில் இரண்டு காரியங்கள் நிறைவேறின.

அரசனுடைய பள்ளியறைகள் எட்டு வேறுவேறு இடங்களில் இருந்தன. சதியில் இருந்து தப்பித்துக் கொள்ள அவன் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு அறையில் துயில்வான். அவனது அரண்மனையில் பெண்கள் வாயில் காவலர்கள்களாகவும் பணியாட்களாகவும் இருந்தனர்.

சிறைச்சாலைகளில் தண்டனைகள் பலவிதமாக இருந்தன. ஒருவன் ஒரு பெண்ணை அக்கிரமமாகத் தாக்கினான் என்பதற்காக அவனது தலையில்

சுந்தர பாண்டியன்

செங்கல்லினால் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒருவன் இன்னொருவனின் கண்ணைப் பிடுங்கினான் என்பதற்காக அவனது கையை நறுக்கி விடுகிறார்கள். ஒரு தீ விபத்தின் போது உதவி செய்யாமல் ஒருவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் என்பதற்காக அவனுக்கு சவுக்கடி தண்டனையாகக் கொடுக்கப்பட்டது. இத்தண்டனைகளை நகரத்து நியாயாதிகாரிகளும் நீதி நிலையத்தாரும் கொடுத்தனர். எனினும் தண்டனையை நிறைவேற்று முன் அரசர் அவற்றை உறுதிபடுத்த வேண்டும் என்ற நியதியும் இருந்தது.

நகரசபை மண்டபத்திற்குப் போன போது, அங்கே ஆறு துறைகள் இயங்குவதைக் கண்டான். ஒவ்வொரு துறையிலும் ஐந்து அங்கத்தினர்கள் இருந்தனர். கைத்தொழிற் கலைகள், ஜனனமரணம், வணிகம், விற்பனைக்குப் பத்தில் ஒரு பங்கு வரிவிதித்தல் போன்ற பல காரியங்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தனர். பொதுக்கட்டிடங்கள், சாலைகள், சந்தைகள், துறைமுகங்கள், ஆலயங்கள் போன்றவற்றை அவர்களே மேற்பார்த்து வந்தனர்.

யானைகள் பிடிக்கப்படும் விதத்தையும் மெகஸ்தனீசு அறிந்து கொண்டான். மகதத்தில் யானைப் படைவலிமையுடையதாக விளங்கியது. போர்க்காலத்தில் ஒரு போர்யானையின் மீது பாகனும் வீரர்களும் எவ்வாறு உட்கார்ந்து இருப்பார்கள் என்பதைக் கண்ணாறக் கண்டான்.

நான்கு குதிரைகள் பூட்டிய தேர்களைச் சாரதிகள் ஓட்டுகிற லாவகத்தைக் கண்டு வியந்தான்.

படைப்பிரிவுகளின் இயல்முறைகளையும் ஆர்வத்துடன் அறிந்து கொண்டான்.

354 நாட்கள் கொண்டது ஒரு ஆண்டாக கணிக்கப்பட்டிருந்தது. வரவு செலவு கணக்குகள் எல்லாம் ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் ஆஷாட மாதத்து கடைசி தேதியில் முடிக்கப்பட்டன.

பிராமணர்களின் வாழ்க்கை முறை அவனைக் கவர்ந்தது. மிக எளிமையாக ஆடம்பரமின்றி அவர்களின் வாழ்ந்துவந்தனர். மாலை நேரங்களில் ஒரு தோப்பில் கூடி கனமான விஷயங்கள் குறித்து விவாதித்தனர். அத்துடன் சிலர் நீண்ட சொற்பொழிவுகளையும் செய்து வந்தனர். சொற்பொழிவுகளைக் கேட்கையில் மற்றவர்கள் பேசுவதும், இருமுவதும், எச்சில் உமிழுவதும், வேறு எவ்வகை இடையூறுகளும் செய்வதில்லை.

பிராமணர்கள் பெரும்பாலும் 36 வயது வரை சாஸ்திரங்கள் ஒதிப் பின்னரே திருமண வாழ்வில் ஈடுபட்டனர். அதுவரை புலால் உண்பதில்லை, ஊர்ச்சி விரும்புவது இல்லை, தர்ப்பை மீது படுத்து உறங்குவார். குடும்பஸ்தர்களானபின் நேர்த்தியான ரவைசல்லா வஸ்திரங்களை அணிவர். பொன் மோதிரங்களையும் தோடுகளையும் தரிப்பர், புலால் மறுப்பதில்லை; கோ மாமிசம் உண்பதில்லை. மரணத்தை பற்றியும் மரணாந்திர கதியைப் பற்றியும் அவர்கள் தமக்குள் அடிக்கடி விவாதித்துக் கொள்வர்.

சமணர்கள் வைத்திய சாஸ்திரத்தில் சிறந்த பயிற்சிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் நோய்களை உணவு பத்திய முறைகளிலேயே தீர்த்து வந்தனர். பூச்சுத் தைலங்களையும் கட்டு முறைகளையும் வைத்திருந்தனர். நிமித்தம் பார்த்து

சுந்தர பாண்டியன்

குறி சொல்லுவது, பில்லி சூனியம் முதலான அபிசாரப் பிரயோகங்கள் செய்வது, மரணமடைந்தவர்களுக்கு அபரக் கிரியைகளிலும் சம்பிரதாய முறைகளிலும் செய்துவருவது போன்றவற்றில் ஈடுபட்டு வந்தனர். மக்களுக்குப் பக்தி ஊட்டி பரிசுத்தமான ஆசார விவகாரங்களில் பற்று உண்டாக்கி வந்தனர்.

ஏறக்குறைய இரண்டு மாதகாலங்கள் இங்குதங்கியிருந்து பல்வேறு விவரங்களை அறிந்து கொண்டான். அவற்றில் அவன் யானை வேட்டையை நேரில் கண்டதுதான் மறக்க முடியாது விஷயமாக இருந்தது. யானைக்குச் செய்யப்படும் மருத்துவ முறைகளும் அவனுக்கு அறியத் தக்கதாய் இருந்தது.

அவன் சந்திரகுப்தனிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு, நிறைய அன்பளிப்புப் பொருட்களுடன் புறப்பட்டான். தான் கண்டதையும் கேட்டதையும் குறிப்புகளாக எழுதப் போவதாகக் கூறினான். இந்தியா பற்றிய அனைத்து விவரங்களையும் அங்குள்ளோரைக் கேட்டு தெரிந்து கொண்டு சென்றான்.

கி.மு. 299 இல் இந்தியாவில் ஒரு கொடிய பஞ்சம் உருவாயிற்று. மழை இல்லாமல் போகவே, மக்கள் குடிநீருக்கும் உணவு உற்பத்திக்கும் துன்புற்றனர். வட, மத்திய இந்தியாவிலும் மகாராஷ்டிரத்திலும் இந்த வறட்சி அதிகமாயிற்று. கிணறுகளும் வறண்டு போக, மனிதர்களும் கால்நடைகளும் மடியத் தொடங்கினர். புல்தரைகளும் கரிந்து போயின. மரமட்டைகள் இல்லாதொழிந்தன. சாவு பல்லாயிரக்கணக்கில் பெருகின.

சந்திரகுப்தன் செய்வது அறியாது திகைத்தான். சாணக்கியன் அவனோடு அமர்ந்து பலவிதமான

திட்டங்களை வகுத்தார். எனினும் வாந்தி பேதியாலும் வறட்சியாலும் மரணத்தின் தாண்டவம் அதிகரித்தது.

பத்ரபாகு என்னும் சமண ஆச்சாரியார் ஒருவர் நகரத்தில் தோன்றி மக்களுக்கு மதோபதேசப் பிரசங்கங்களைச் செய்துவந்தார். மக்கள் அவரைப் பின்தொடர ஆரம்பித்தனர்.

“இந்தப் பஞ்சத்துக்குக் காரணம் என்ன தெரியுமா? நாம் பூர்வ ஜன்மத்தில் செய்த பாவம். இந்தப் பிறவியிலும் நாம் பிற உயிர்களைச் கொன்று பாவம் செய்து வருகிறோம். இந்த இரண்டாலுமே இது போன்ற பஞ்சங்கள் உண்டாகும்.” என்றார் அவர்.

“தென்னாட்டில் இதுபோன்ற நிலைமை இல்லை. எனவே, அங்கே போய் பிழைத்துக் கொள்ளலாம்” என்று முடிவு செய்து சந்திரகுப்தனுக்கும் ஓலை எழுதினார்.

துறவியாக அவர் பின்னால் போய் விடலாமா என்று சந்திரகுப்தன் யோசனை செய்தபோது சாணக்கியன் புத்தி மதி சொல்லி அவன் மனதை மாற்றினார். ‘பஞ்சத்தைக் கண்டு ஒதுங்கி ஓடுவதை விட பதுங்கிப் போராடுவதே அறிவுடைமை, அரசதர்மமும் அதுதான்’ என்று அவருக்குப் பதில் எழுதச் செய்தார்.

வணிகர்களிடமுள்ள தானியங்களை எல்லாம் அரசு களஞ்சியங்களில் கட்டாயத்தின் பேரில் சேகரித்து வைத்தனர். அவற்றை அரசே விநியோகிக்கும் பெறுப்பை ஏற்றது.

சாணக்கியன் கப்பல்களை ஒரு கோடி பொன்னுடன் அனுப்பி தமிழகத்திலும் சிங்களத்திலும் இருந்து நாற்பது லட்சம் நெல் மூட்களைத் தருவித்தார். பஞ்சத்துக்கு உதவும் பொருட்டு தென்னாட்டு அரசர்கள் இனாமாகப் பத்து

இலட்சம் மூட்டைகளைக் கொடுத்து உதவினார்கள். இதனால் சந்திரகுப்தனும் சாணக்கியனும் மனமகிழ்ந்து தமிழகத்துக்கு நூறு பொற்சக்கரத் தேர்களை அன்பளிப்பாகக் கொடுத்து அனுப்பிவைத்தனர்.

மாட்டுவண்டிகள் மூலம் உணவுப் பொருட்கள் பஞ்சப் பிரதேசங்களுக்கெல்லாம் அனுப்பி வைக்கப்பட்டன. ஆற்றுக் கால்வாய்களையும் பழுது பார்த்தனர். குளங்களை ஆழப்படுத்தினர். ஆற்றோரப் பிரதேசங்களில் உணவுப் பொருட்கள் மட்டுமே பயிர் செய்யப்படவேண்டும் என்று ஆணையிட்டனர். ஊர்விட்டு ஊர் பெயரவும் வளப்பகுதிகளில் குடியேறவும் வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தது அரசு. வைத்தியர்கள் நோயாளிகளைக் கவனித்துக் கொள்ளும்படி கட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர். சோனா நதியின் குறுக்கே அணை கட்டி அகழிகளிலும் பல குளங்களிலும் நீர் நிரப்பினர். அனாதை இல்லங்களும், உணவு சத்திரங்களும் திறக்கப்பட்டன. வறட்சி நிவாரணப் பணிகளும் ஏற்படுத்தப்பட்டு தற்காலிக வேலைகள் மக்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. பதினாயிரம் பிராமணர்களைக் கொண்டு இந்திரன், வருணன், அக்கினி, அகவனி, ஜயந்தன் எனும் தேவர்களுக்கும், நதி தேவதைகளுக்கும், மேகக் கடவுளுக்கும் ஜபங்கள் செய்தனர்.

கி.மு.298 செப்டம்பர் மாதத்தில் மழை பொழிய ஆரம்பிக்கவே பஞ்சம் போய் நாடுவளமுற ஆரம்பித்தது. சந்திரகுப்தனும் சாணக்கியனுக்கு ஜபதபங்களால்தான் மழை பொழிந்தது என் நம்பி நன்றிகூறினான்.

19. தீர்த்த யாத்திரைகள்

நாட்டில் வறட்சிபோய் வளம் பெருக ஆரம்பித்தது. இதற்கு தனது முயற்சிகள் காரணமாக இருப்பினும் தெய்வங்களின் அனுக்கிரகங்களே பெரிதும் காரணம் என்று கருதிய சாணக்கியன் சந்திரகுப்தனோடு உரையாடினார்.

“கெடுப்பது உம் கெட்டார்க்குச் சார்வாய் மற்றாங்கே எடுப்பது உம் எல்லாம் மழை”

என்று திருவள்ளுவர் பாடியது எவ்வளவு அருமையான கருத்து, பார்த்தாயா” என்றார் சாணக்கியன்.

“திருவள்ளுவரா... என்ன சொன்னார். நீங்கள் சொன்னதன் பொருள் என்ன?”

“தமிழகத்தில் திருவள்ளுவர் அறத்துக்கும் பொருளுக்கும் மட்டுமல்ல இன்பத்துக்கும் நூல் எழுதியுள்ளார். அதில் வான் சிறப்பினைப் பற்றி இவ்வாறு கூறுகிறார். இதன் பொருள் மிக உயர்ந்தது. இவர் வாக்கு மிக உன்னதமானது. உலகில் மழை சில நேரங்களில் பெய்யாமல் கெடுத்து விடும். அவ்வாறு கெட்டவர்களை வாழவைப்பதும் அதே மழைதான் என்று கூறுகிறார்.”

“அஹா... அற்புதம்.”

“இதில் இன்னொரு பொருளும் உள்ளது. அதாவது மழை இல்லாததால் கெட்டுப் போன உலகை வேறு எதனாலும் எந்த முயற்சியாலும் காப்பாற்ற முடியாது. அந்த மழையால் மட்டுமே காப்பாற்ற முடியும் என்ற கருத்தும் உள்ளது.”

“அவரும் துறவிதானா?”

சுந்தர பாண்டியன்

“இல்லை என்னைப் போலத்தான். மனைவியோடு வாழ்ந்தார். அதனால் இன்பத்துப் பாலும் ஏற்றமுடன் பாடினார். என்னால் இந்த அரசியல் தொல்லையால் முடியவில்லை...”

“எப்படியோ நாமும் மழை வந்ததால் தப்பித்தோம்”.

“எப்படியோ மழை வரவில்லை. எல்லாம் தெய்வ அருள்தான். பிரார்த்தனைகளுக்கும் யஜ்ஞயாகாதி கர்மாக்களும் தேவதைகளின் பொருட்டு நாம் செய்வதற்குப் பிரதியாகி அத்தேவதைகள் நமக்குச் செய்யும் கொடையே மழையாகும்.”

“நானும் நம்புகிறேன். இனி செய்ய வேண்டுவது யாது சுவாமி?”

“நாம் தெய்வங்களை வழிப்பட்டு நன்றி சொல்ல, ஒரு தீர்த்த யாத்திரை செய்தால் என்ன?”

“தங்கள் விருப்பம்போல் செய்யலாம்” சந்திரகுப்தன் சந்தோஷமாக ஒப்புக் கொண்டான்.

கி.மு. 296 ஆம் ஆண்டு மாசி மாசத்தில் ஒரு நாள் இருவரும் தீர்த்த யாத்திரை புறப்பட்டார்கள். அவர்களோடு ராணியரும் புரோகிதர்களும் உடன் சென்றனர்.

முதலில் அவர்கள் காசியை அடைந்தனர். அங்கு மணிகர்ணிகா கட்டத்திலும் தசாகவமேத கட்டத்திலும் நீராடினர். அங்கே அரிச்சந்திர கட்டத்தில் பிணங்கள் எரிந்து கொண்டிருப்பதையும் மக்கள் அந்தச் சாம்பலையும் எலும்புகளையும் கங்கையில் போடுவதையும் கண்டு சக்கரவர்த்தி முகம் சுளித்துக் கொண்டான்.

“சுவாமி”!

“ம்...”

“இவ்வாறு கங்கையாற்றில் எலும்பையும் சாம்பலையும் கொட்டுவதைத் தடை செய்தால் என்ன?”

“கூடாது. இவ்வாறு அவை கங்கையில் கலப்பதாலேயே இந்துக்களுடைய பூத பவிஷ்யத் வர்த்தமானங்கள் மூன்றும் ஒன்றோடொன்று கலக்கப்படுகின்றன. எனவே முற்பிறப்பும் இப்பிறப்பும் மறு பிறப்பும் மூன்றும் ஒரே பிரிவாக ஆகின்றன” என்று சாணக்கியர் விளக்கம் சொன்னார்.

“இந் நதிக் கரையில் தா னே நகரம் உள் ளது?
“ஆமாம்”

“பிறகு ஏன் இந்த இடத்துக்கு கங்கையின் பெயரை வைக்காமல் வாரணாசி என்று வைத்திருக்கிறார்கள்?”

“வாரணை, அசி எனும் இரண்டு ஓடைகள் இங்குள்ளன. அதனால் இந்தப் பெயர் வந்துள்ளது?”

“அவை எங்கே உள்ளன. நான் பார்க்க வில்லையே?”

“அவை இரண்டும் மிகச் சிறிய ஓடைகள். பலர் பார்த்திருக்க மாட்டார்கள்”.

“இவ்வளவு சிறந்த கங்கை நதியைத் தள்ளி விட்டு ஏன் சிறிய ஓடைகளின் பெயரை வைத்தனர்?”

“அது தானே நமது மரபு”.

“என்ன மரபு?”

“பெரிய மனிதர்கள் விருந்தனரைத் தானே கௌரவிப்பார்கள். கங்காதேவியும் தன்னிடம் வந்த ஓடைகளாகிய விருந்தினர்களைக் கௌரவிக்கிறாள்”.

“அருமையான விளக்கம்.” என்றாள் சந்திரவதி.

“ஆச்சாரியரிடம் பேசினால் ஆயிரம் செய்திகளைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். அவர் ஒரு சிந்தனைச் சுரங்கம்” என்று புகழ்ந்தான் மன்னன்.

சுந்தர பாண்டியன்

அவர்கள் பிரயாகைக்கு வந்தனர். திரிவேணி சங்கமத்தில் நீராடினர். ஓய்வுடன் தங்கினர்.

“சுவாமி! ஒரு சந்தேகம்”!

“கேளுங்கள். சக்கரவர்த்தியின் சந்தேகங்களைத் தீர்ப்பதும் சங்கடங்களை நீக்குவதும் தானே என் கடமை”.

“ஏன் இதனை திரிவேணி சங்கமம் என்கின்றனர்?”

“இங்கே மூன்று ஆறுகள் சங்கமிக்கின்றன”.

“மூன்றா? கங்கை, யமுனை என்று இரண்டு ஆறுகள்தானே உள்ளன.”

“சரஸ்வதியும் நம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் ஓடுகிறது”.

“கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒன்றை ஏன் கணக்கில் சேர்க்க வேண்டும். கணக்கு என்பது அறிவியலாயிற்றே!”

“இருக்கலாம். எனினும் சூஷ்மத்தைத் தவிர்க்கின்ற ஸ்தூலம் பூர்ணமாகாது. முழுமை என்பது அறிந்தவற்றோடு அறியாதவற்றையும் அடக்கிய ஒன்றுதான்.” என்றார் சாணக்கியர்.

அவர்கள் அரித்துவாரத்துக்குச் சென்று தட்சப் பிரஜாபதி கட்டத்தில் நீராடினர்.

அங்கேயும் சந்திரகுப்தனுக்கு ஒரு சந்தேகம் முளைத்தது.

“ஆச்சாரியாரே! கங்கா நதியோ சிவனுக்குரியது ஆனால் அந் நதி தோன்றுமிடத்தை ஏன் விஷ்ணுவோடு தொடர்புப்படுத்தி அரித்துவாரம் என்கின்றனர்?”

“இது மிகச் சாதாரணமான ஒன்று”.

“என்ன?”

“சிவனும் விஷ்ணுவும் வேறு வேறல்லர். இருவரும் ஒருவரே. தமிழகத்தில், இதனை “அரியும் சிவனும் ஒன்னு அறியாதவன் வாயிலே மண்ணு” என்று குறிப்பிடுவர்.

இந்தத் தத்துவத்தை இந்தியாவின் பல இடங்களில் காணலாம். வடக்கே அமர்நாத்தில் காணலாம் தெற்கே இராமேஸ்வரத்திலும் காணலாம்.”

“ஏன் இராமேஸ்வரம் என்ற பெயரிட்டனர்?”

“இராவணனை அழித்த பிறகு இராமன் அதனால் ஏற்பட்ட பாவம் போக்குவதற்காக அந்த இடத்தில் ஈஸ்வர பூஜை செய்திருக்கிறார். அதனால் அதற்கு இராமஈஸ்வரம் என்ற பெயர் உண்டாயிற்று”.

“ஆஹா... அருமையான இடம். நாம் அங்கும் போக வேண்டும்.”

“நிச்சயம் போகலாம். ஆனால் இந்த முறை இயலாது. அடுத்த முறை பார்க்கலாம்” என்றார்.

பின்னர் அவர்கள் லக்ஷ்மண் கோவாவிற்குப் போய், அங்குள்ள கயிற்றுப் பாலத்தை அடைந்தனர். அப்பாலத்தில் நடப்பது அவ்வளவு எளிதன்று. அது ஒரு திட சோதனை. அது நீர்மட்டத்திலிருந்து 360 அடி உயரத்தில் கட்டப்பட்டிருந்தது. கீழே அலக்நந்தா நதி மலை இடுக்கில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

சந்திரகுப்தனுக்கு அதில் போய்வர விருப்பம். அவனோடு டயோபாண்டீசும் செல்ல விரும்பினாள். இருவரும் பலமாக ஆடும் அப்பாலத்தில் நடந்து விட்டு வந்தனர். சாணக்கியன் அவர்களின் அனுபவத்தைப் பற்றி விசாரித்தார்.

“அது மன எழுச்சி மிக்க சாகசச் செயல்.” என்றாள் டயோபாண்டீஸ்.

“அற்புதமான அனுபவம்” என்றான் சந்திரகுப்தன்.

“எனக்கு அது கொடுத்து வைக்கவில்லை” என்றார் சாணக்கியன்.

“ஏன்?”

“மனம் சுத்தமுள்ளவர்களே இது போன்ற காரியங்களைச் செய்ய முடியும். என் குற்றங் குறைகள் எனக்குத் தெரியும். அதில் ஆயிரவிதமான அழுக்குகள். எப்போதும் குழந்தையாகவே இருந்திருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும்” என்று சுயவிசாரம் செய்து கொண்டார் சாணக்கியன்.

அவர்கள் அங்கிருந்து புறப்பட்டு கயைக்கு வந்தார்கள். அங்கே சந்திரகுப்தன் தன் பிதுருக்கள் அனைவருக்கும் சிரார்த்தம் செய்தான்.

அவர்கள் வைசாலிக்கு வந்தனர். அங்கே இந்துக்களும் பெளத்தர்களும் சமணர்களும் தங்களுக்குள் கடுமையான பகைகொண்டு சச்சரவு செய்து கொண்டிருந்தனர். சந்திரகுப்தன் அனைத்து மதத் தலைவர்களையும் கூட்ட, சாணக்கியன் அவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தார்.

“இந்தியா என்பது ஒரு நந்தவனம். இதில் நாலாவிதமான மரங்களும் கொடிகளும் செடிகளும் உள்ளன. இதிலுள்ள பூக்களும் பலவிதமானவை. ஒவ்வொன்றும் அதற்கதற்குரிய சிறப்புகளோடு உள்ளன. இதில் ஒன்று சிறப்புக் குரியது என்றும் மற்றொன்று சிறப்பில்லாதது என்றும் கூறுவதும் அதற்காகப் போராடுவதும் சரியன்று. எல்லா வகைக்கும் இடம் கொடுப்பதுவே நந்தவனம். ஒன்றின் வளர்ச்சிக்காக இன்னொன்றை அகற்றுவதும் ஒன்றை வளர்க்க இன்னொன்றைக் கத்தரிப்பதும் தவறு. மதங்களும் இந்தியாவில் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். உங்களுக்குள் போட்டிப் பொறாமைகளும் பூசல்களும் கூடவே கூடாது. இதனால் அழியப் போவது அமைதியும் ஆனந்தமும் மட்டுமல்ல தேசமும் கூடத்தான். ஒரு நல்ல

அரசு இதனை வேடிக்கைபார்த்துக் கொண்டிருக்காது பார்த்துக் கொண்டிருக்கவும் கூடாது.” என்றார்.

அவர்களால் அந்த அறிவுரையைத் தட்ட முடியவில்லை.

“நீங்கள் இந்துவாக இருந்து கொண்டு எப்படி உங்களால் இவ்வாறு சொல்ல முடியும்”. என்றான் அரசன்.

“ஏன் கூடாது? நாம் ஏதாவது ஒன்றாகத்தான் இருக்க முடியுமே ஒழிய எதுவுமற்ற ஒன்றாக எப்படி இருக்க முடியும். அவ்வாறு இருப்பதில் தவறில்லை. தன் இருப்புதான் சரியானது மற்ற இருப்புகள் சரியன்று என வாதாடுவதும் வழக்காடுவதும் தான் தப்பு. எல்லோரும் சமம் என்பதற்காக நாம் நம் தனித் தன்மைகளை விட்டுவிட வேண்டிய அவசியமில்லை”.

“புரிகிறது ஆச்சார்யரே புரிகிறது.” என்றான்.

பிறகு அவர்கள் ராமபூர்வா என்னும் இடத்துக்குப் போனார்கள். தன் நினைவாக அங்கே ஒரு கம்பத்தை நாட்டினான். அதில் எம்மதமும் சம்மதம் என்ற கருத்தை நிலை நாட்ட விரும்பி கம்பத்தின் ஒரு புறத்து கிராதியில் பெளத்தர்களுடைய தர்ம சக்கரமும் புத்த ஜாதகங்களிலுள்ள காட்சிகளும், மற்றொரு புறத்து கிராதியில் ஜைனதீர்த்தங்கரர் அருகர் ஆகியோரின் வாழ்க்கை வரலாற்றுக் காட்சிகளும் அதன் இன்னொரு புறத்தில் ராமாயண மகாபாரதக் காட்சிகளும் வரையப்பட்டன. “அக்கம்பத்தின் நாலாவது புறத்து கிராதியில் எதுவும் எழுதப்படாமல் வெறுமையாக விட்டு விடவேண்டும்” என்றார் சாணக்கியன்.

“ஏன் அப்படிக்கூறுகிறீர்கள்?”

“இது ஒன்றும் இல்லாது இருப்பதுவே சிறப்புக் குரியது.”

சுந்தர பாண்டியன்

“எப்படி?”

“கம்பத்தில் உச்சியில் உள்ள நிஷபம் சிவனது. ஊர்ப்பெயரோ இராமனது. கம்பத்து மூன்று கிராதிகளிலும் சமண பெளத்த வைணவசித்திரங்கள். நான்காவது பக்கத்தில் மக்களுக்கு தங்களுடைய எந்த விதமான எண்ணங்களை வேண்டுமானாலும் கற்பனைசெய்து கொள்ள வாய்ப்பளிப்போம்.”

“எந்தவிதமான எண்ணமும் இல்லாத நாத்திகர்களுக்கு”.

“இந்த வெறுமையே அடையாளமாக இருக்கட்டும்.”

“அற்புதமான யோசனை. ஒரு அரசு ஆஸ்திகர்களுக்கு வாய்ப்பும் வசதியும் செய்து தருவது போலவே நாத்திகர்களின் அறிவுக்கும் ஆய்வுக்கும் இடம் தரவேண்டும். இல்லையா?”

“சரியாக உணர்ந்து கொண்டாய். ஏனென்றால் ஒரு தேசம் என்று வைத்துக் கொண்டால் அதில் நாலாவிதமான நம்பிக்கைகளுக்கும் இடம் கொடுக்கத் தானே வேண்டும்.”

இவ்வாறு அவர்கள் நெடுநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

அவர்கள் சீதாசுண்டத்தை அடைந்தனர். அங்குள்ள மடுவில் நடுப்பகலாயினும் சரி நீர் குளிர்ச்சியாக இருந்தது. காரணம் சீதையின் அன்பை போலவே அது விளங்குகிறது என்று விளக்கம் அளித்தார்.

“இத்தகைய அன்பு மனைவியை ஸ்ரீராமர் ஏன் உத்திர கர்ண்டத்தில் உதறித் தள்ளினார்?” என்று சந்திரவதி கேட்டாள்.

“கடவுளின் அவதாரங்களும் கர்மத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள் என்பதை உலகுக்கு எடுத்துக் காட்டுவதே

அதன் நோக்கம். பிரம்மமும் தர்மமும் கர்மமும் ஜீவராசிகளுக்கெல்லாம் சமம்தானே” என்று சாணக்கியன் விளக்கினார்.

ஒரு நாள் அவர்கள் மாறு வேடத்தில் ஒரு கிராமத்துக்குள் நுழைந்தனர். மக்களின் மனஇயல்பை அறிந்து கொண்டனர்.

தீர்த்தயாத்திரை அவர்களுக்கு மனவலிமையை அளித்தது. சந்திரகுப்தனுக்குச் சாணக்கியரின் சிந்தனை ஆற்றலைத் தெரிந்து கொள்வதற்குரிய சிறந்த வாய்ப்பாயிற்று. பல்வேறு இடங்களையும் பலவகையான மக்களையும் சந்திக்கவும் சிந்திக்கவும் ஏதுவாயிற்று.

ஏறக்குறைய ஓராண்டுக்கு மேல் அவர்கள் யாத்திரை செய்து முடித்துவிட்டுப் பாடலிபுரத்திற்குத் திரும்பினர். அரசனது சொந்த மடைப்பள்ளியில் உணவு சமைத்து ஒரு லட்சம் மக்களுக்குச் கம்பீரமான சாப்பாடு அளிக்கப்பட்டது. பின்பு பகல் பொழுதில் யானைப்போர், மற்போர், விற்போர், ஐால வித்தைகள், மாட்டு வண்டிப் பந்தயம் ஆகியவை நடைபெற்றன. அரசன்மனை தாசியர் ஆடினர். இரவில் நாடகங்கள் நடத்தப்பட்டன.

பிரதிமா, ஸ்வபன, வாசவதத்தை, சாருதத்தன் ஆகிய நாடங்களை எழுதிய பாஸ மகாகவிக்கு ஒரு ஜோடி தங்கத் தோடாவும் சர்வமானியமாக ஒரு கிராமமும் அளித்து சந்திரகுப்தன் கௌரவித்தான். அத்துடன் சமஸ்தான கவியாகவும், ஆண்டு ஒன்றுக்கு 2000 பொற்பணமும், சாம்ராஜ்யத்தில் எங்கு வேண்டுமானாலும் நாடகம் நடத்தும் அனுமதியும் வழங்கினான். இந்நாடகங்கள் தமிழகத்தின் சேரப்பகுதிவரை தீர்த்தயாத்திரை செய்தன. சந்திரகுப்தனின் புகழையும் பரப்பின.

20. புதிய மொட்டு

கி.மு. 302ல் பிந்து சாரனுக்கு 16 வயது. தட்சசீலத்தின் ராஜப் பிரதிநிதியாக இருந்து வந்தான். அவனது ஆற்றலும் தோற்றமும் அனைவரையும் அவன்பால் காந்தமாக ஈர்த்துவந்தன. அவனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டினான் சந்திரகுப்தன்.

பிந்துசாரனின் தைரியமும் ஆண்மையும் விவகார ஞானமும் ஏற்கனவே எல்லா தேசங்களிலும் பிரபலமாயின. அவனுக்கு மணமுடித்து வைக்க சந்திரகுப்தனும் சாணக்கியனும் முடிவு செய்த போது பல முடிமன்னர்கள் முன் வந்தனர். நான் நீ என்று அவர்களுக்குள் போட்டியும் வலுத்தது.

கலிங்கத்து இளவரசி லஜ்ஜாவதியையும், உஜ்ஜனி இளவரசி சூரிய காந்தையையும் மண முடித்து வைத்தனர். அவனது அன்புக்காக இரண்டு பேரும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு முயன்றனர். ஆனால் அவனது உள்ளத்தைக் கவர்ந்தவளோ சுபத்திராங்கி. அது ஒரு சுவையான காதல்கதை.

அவள் பேரழகி. ஆனால் அவளது தந்தையோ ஏழை பிராமணன். அவளது சோதிடத்தைக் கணித்தவர்கள் அவள் பட்டத்து ராணியாவாள் என்று கூறினர். இதனால் அவள் பருவம் அடைந்ததும் அழைத்துக் கொண்டு பிந்துசாரனது அரண்மனைக்குச் சென்றார். இளவரசனை ஒரு முறைப் பார்த்து விட்டால் போதும் அவன் இவளை மறுக்கமாட்டான் என்பது அவரது எண்ணம்.

வேறு எவரும் போட்டிக்கு வந்து விடக் கூடாது என்பதில் இரண்டு ராணிகளும் எச்சரிக்கையாக இருப்பதை அறிந்து அவளது தந்தை ஒரு உத்தி பண்ணினார். ராணிகளின் கண்ணில் படாமல் இருக்க வேலைக்காரியாகத் தனது மகளை அரண்மனைக்குள் அனுப்பிவைத்தார்.

சுபத்திராங்கியும் நாவிதப் பெண்ணாக நுழைந்து ராணியரோடு நெருங்கிப் பழகினாள். அவர்கள் சந்தேகம் கொள்ளாதவாறு சாமர்த்தியமாக நடந்து வந்தாள்.

ஒருநாள். அந்தப்புரத்தில் ராணிகள் இல்லாத நேரம். தனிமையில் பிந்து சாரன். அடுத்த அறையில் இருந்த சுபத்திராங்கி, யாழ் மீட்டிப் பாடினாள். அவளது காதல் கீதம் அவளை இழுத்தது. எழுந்து வந்து பார்த்தான். அவளது அழகு அவளை அடிமையாக்கியது.

“சூயிலென்று நினைத்தேன். நீயோ சூயிலும் மயிலும் கூடிப் பிறந்த மான். பெண்ணே நீ யார்? வேலைக்காரி வேடத்திலே வந்த வித்யாதரப் பெண்ணா? இல்லை விண்ணிலிருந்து வந்த தேவதையா?” என்று மயக்கத்தில் உளறினான்.

அவள் நாணித் தலைகுனியவே அவன் அவளை மார்புற அனைத்துக் கொண்டான். அவளோ மன்பதபாணமாக அவன் மார்பைத் துளைத்து மையலில் வீழ்த்தினாள், அவனும் வீழ்ந்தான்.

மயக்கம் தெளிந்த போது அவள் தன் சுய புராணத்தைச் சொற்களில் விதைத்தான். அவனும் சொக்கிப் போனான். காந்தருவ முறைப்படி அவளை அப்போதே மணந்து கொண்டான்.

மூன்று ராணியரோடும் அவன் மூவுலகையும் மறந்தான். மோகக் கடலில் மிதந்தான். அவன் வாழ்வில் காணாததை

கண்டு களிப்புற்றான். சாணக்கியனின் முன்னால் பிந்துசாரன் மிக அடக்கமாக உட்கார்ந்திருந்தான். அவனுக்கு அப்போது வயது இருபத்தொன்று. சாணக்கியன் அரசியல் முறையையும் அரசர் கடமைகளையும் போதித்து வந்தார்.

“எனது அர்த்த சாஸ்திரத்தில் ராஜ்ய தந்திரங்களைக் கூறியுள்ளேன். அதில் அரசியல் விவகாரங்கள், பொருளாதார வகைகள், அரசு நிர்வாகம் போன்றவை முக்கியமாகச் சொல்லப் பட்டுள்ளன.”

“ஒழுக்கமுறை, அரசாங்க மேற்பார்வை, அதிகாரிகளின் கடமைகள், நடைமுறையில் உள்ள சட்ட விதிகள், அரசுக்குத் தடையாயுள்ளவற்றை நீக்கும் விதங்கள், அரசரின் தோழர்கள் நடந்து கொள்ள வேண்டிய முறைகள், ராஜத்துவ முலம், அலுவல் உபாயம், அதர்மங்களும் விபத்துகளும், படையெடுப்பவன் செய்ய வேண்டிய காரியங்கள், போர் முறைகள், சங்கங்களை நடத்தும் முறைகள், பிரபல சத்துருவுடன் நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறைகள், கோட்டையைப் பிடிப்பதற்கான வியூக அமைப்புகள், இரகசிய வழிகளும் உத்திகளும், நூலியற்றும் முறை ஆகிய 15 பகுதிகள் உள்ளன. இவற்றைத் தெரிந்து கொண்டால் நீ சிறந்த நிர்வாகியாகலாம். உனக்கு இதனையே நான் கற்றுத் தருவேன்” என்றார்.

“இதனால் வரும் பயன்கள் யாது ஆச்சாரியாரே!” என்று வினயமாகக் கேட்டான்.

அதற்கு அவர் “இது மன அமைதி அளிக்கத் தக்கது. மன அமைதி இல்லாவிட்டால் வாழ்வில் சுகம் இல்லை”.

“வேறு என்னென்ன சாஸ்திரங்களைக் கற்றுக்கொள்வது நல்லது, சுவாமி!”

“மூன்று வேதங்களைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அது நன்மை தீமைகளைப் பகுத்தறிந்து நடந்து கொள்ள உதவுகின்றன. அத்துடன் வர்த்தம், பசுபாலனம், வியாபாரம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இது பொருள் ஈட்டவும் வறுமை அகற்றவும் உதவுகின்றன. தண்டநீதி கற்றுக் கொண்டால் நீதி நிலைநாட்டுவதற்கும் அநீதியை அடக்குவதற்கும் பலம் குன்றி இறந்து போக நினைப்பதைத் தடுப்பதற்கும் இது அவசியமானது.”

“அமைச்சர்களின் ஆலோசனைகளை ஒரு அரசன் எந்த அளவிற்கு ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும்?”

“ஒரே சக்கரத்தால் வண்டி ஓடாது. ஒடினாலும் அதில் வித்தை காட்டலாமே ஒழிய பயணம் செய்ய முடியாது. எனவே, அரசன் திறமையான அமைச்சர்களை நியமித்துக் கொண்டு அவர்களின் ஆலோசனைகளைக் கேட்டு நடக்க வேண்டும். அரசன் புத்திசாலியாய் இருந்தால், ஒரு குழந்தை சொல்லுகிற உண்மையையும் கைக்கொண்டு நடக்கவேண்டும்.”

“ஒரு அரசன் எவ்வாறெல்லாம் இருந்தால் நல்லது?”

“மிக முக்கிய ஒன்று ஒற்றர்களைப் பயன்படுத்துவது. அரசனுக்குக் கண்ணாகவும் காதாகவும் இருப்பவர்கள் அவர்களே. வஞ்சக சீடர், ஏகாங்கி, கிருகஸ்தர், பர்த்தகர், துறவி, பள்ளிமாணவர், விஷமிடுவோர், தீவைப்போர், பிச்சைக்கார ஆண்டிகள், பரத்தையர் எனும் எல்லா இனத்தவர்களையும் ஒற்றர்களாக நியமித்துக் கொள்ளலாம்.”

“நாட்டுக்கு வரும் விபத்துக்கள் யாவை?”

“பஞ்சம், வெள்ளம், பெருவாரி நோய்கள், துர்தேவதைகள், தீவிபத்து, எலிகள், பாம்புகள், புலிகள் எனும் எட்டாகும்.”

“அரசியல் அங்கங்கள் எத்தனை?”

“அரசன், அமைச்சன், நாடு, கோட்டை, கஜானா, சைனியம், துணையரசர், பகைவரை அடக்கல் என்னும் எட்டாகும்.”

“அரசாங்க செலவுகள் எவை?”

“மாமூல், லாபத்துரை, அசாதாரணம் என செலவு மூன்று வகைப்படும்.”

“விளக்கமாகச் சொல்லுங்கள்”.

“அரசுப் பணியாளர்களின் சம்பளமும் இராசாங்க செலவும் மாமூலாகும்; ஏரி அமைத்தல் சாலை போடுதல் போன்றவை லாபத்துறையாகும்; விபத்துகளுக்கு நிவாரணச் செலவு அசாதாரணமாகும்.”

“மானிடருக்குள் மனவேறுபாடுகளுக்கான காரணங்கள் என்ன?”

“திருமணம், கடன், வீடுகள், பூஸ்திகிகள், ஒப்பந்தங்கள், பொருள் ஒப்படைப்பு, சூதாட்டம் ஆகியவற்றாலேயே மனிதர்களுக்குள் மனப்பிரிவுகளும் பிளவுகளும் ஏற்படுகின்றன.”

இவ்வாறு பலமாதங்கள் தொடர்ந்து கல்வி பயிற்றுவித்து வந்தார் சாணக்கியன். பிந்துசாரனும் கற்பூரம் போல கவனமாகப் பிடித்துக் கொண்டான். அவனது ஆர்வமும் ஆற்றலும் அவருக்கும் உற்சாகம் தந்தன.

சந்திரகுப்தன் தேய்பிறையானான். அவனை நீரழிவு நோய் வாட்டி வதைத்து வந்தது. அவன் உடம்பில் அவ்வப்போது கட்டிகள் தோன்றி துன்புறுத்தி வந்தன. மருத்துவர்களின் பத்தியங்களை அவன் சரியாகக் கடை பிடிக்கவில்லை. அவனுக்கு உணவில் உள்ள நாட்டத்தால்

நோய் தணிவதற்குப் பதில் வளர்ந்தது. இவ்வாறு மூன்று ஆண்டுகளை அவன் நத்தையாக நகர்த்தி வந்தான்.

அப்போது நவராத்திரி தொடங்கியது. பாடலிபுரத்தில் சந்திரகுப்தன் ஆயிரம் பிராமணர்களுக்கும் பதினாயிரம் ஏழைகளுக்கும் அன்மமளித்தான். அரசாங்க வேட்டைக் காட்டுக்குப் போய் வேட்டை ஆட விரும்பினான். அரண்மனை மருத்துவர்கள் அவனைத் தடுத்தனர். அவன் அவர்களின் வார்த்தைக்குச் செவி சாய்க்கவில்லை.

தந்தையோடு பிந்துசாரனும் புறப்பட்டுப் போனான். தனது வேட்டை யானையின் மீது ஏறி உடல் உபாதைகளை மறந்து வேட்டையில் ஈடுபட்டான். அவனுக்கு முன் வேடர் படையானது தப்புத் தம்பட்டங்களையும் ஜல்லிகளையும் எறிமணிகளையும் அடித்துக் கொண்டு போனார்கள். சந்திரகுப்தன் புலிவேட்டையைத் தொடங்கினான். சிறுத்தைகளைக் கொன்றான், தன் கூரிய அம்புகளால் அரசன். தன் பரிவாரத்தோடு இரவு காட்டிலேயே தங்கி இன்பமாகப் பொழுதைப் போக்கினான். வீர விளையாட்டுகள் அவன் உள்ளத்தை உருக்கி உடல் நோயை மறக்க வைத்தது.

மறுநாள் அவன் நகருக்குள் திரும்பிய போது உடம்பில் உள்ள ராஜ பிளவைக் கட்டிகள் தாங்க முடியாத அளவிற்குத் துன்பத்தைத் தந்தன. அவனால் குதிரையில் சவாரி செய்ய முடியவில்லை.

பௌத்தத் துறவிகள் சிலர், “சக்கரவர்த்திசாணக்கியரின் ஆலோசனையால் ஆயிரமாயிரம் கொலைகளை அடுக்கடுக்காகச் செய்தான். அந்தப் பாவம்தான் அவனை ராஜ பிளவையாக வந்து துன்புறுத்துகின்றது. தினமும்

சுந்தர பாண்டியன்

செத்து செத்து பிழைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனது சுகம் மரணத்தின் மடியில்தான் இருக்கிறது”.

“பிந்துசாரன் புண்ணியம் செய்தவன். அவனுக்கு அப்பனைப் போல கொலை வெறி இல்லை. அதோடு போன பிறவியில் அவன் சிறுபிள்ளையாக, விளையாடும் போதே பௌத்தாலயம் ஒன்று கட்டினான். அந்தப் புண்ணியத்தாலேயே இந்தப்பிறவியில் சக்கரவர்த்தி மகனாகவும் தர்ம சிந்தை உள்ளவனாகவும் இருக்கிறான்” என்று பேசிக் கொண்டனர்.

ஆயுத பூஜை அன்று சந்திரகுப்தன் தளபதிகளுடன் சேர்ந்து பூஜை செய்தான். படை அணிவகுப்பைப் பார்வையிட்டான். காலையில் இருந்த உற்சாகம் மாலையில் மங்கியது. அவனால் உட்காரமுடியவில்லை. படுக்கையில் கிடத்தப்பட்டான். அவனை அரண்மனை வைத்தியர்கள் சோதித்துப் பார்த்து கையைப் பிசைந்தனர். சாணக்கியன் சோகமாக உட்கார்ந்திருந்தான். அவரது கருத்தில் ஒரு முடிவு ஏற்பட்டது. நகரமக்கள் கலங்கினர். அப்போது ஒரு ஓலை வந்தது. சாணக்கியன் அதனை அரசனிடம் படித்துக் காட்டக் கூடாது என்று தடுத்தார். சந்திரகுப்தனோ அதைத் தெரிந்துகொள்ள ஆவல் கொண்டான். ஒருவேளை அது இறுதி ஆசையாக இருக்கக்கூடும். சாணக்கியன், “பத்ரபாகு சுவாமி சல்லேசனம் என்ற கடுமையான விரதத்தைக் கைக்கொண்டு உயிர்துறந்து விட்டார் ஒரு குகையில்” என்று ஓலையில் உள்ள செய்தியைச் சொன்னார்.

சந்திரகுப்தன் தடுமாறிய வண்ணம், “உண்மைதான். உலகத்தில் எதுவும் நிரந்தரமில்லை. எல்லாம் அழிவனவே. நானும் இந்த உடலும் ஏன் எல்லோருமே அழியக் கூடியவர்களே. இதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் மனிதன்

ஆடுகிற ஆட்டமும் பாடுகிற பாட்டும் வீண்தானே” என்று கேட்டான்.

“ஆத்திரப்படாதே. வாழ்க்கை வாழ்வதற்கு உரியதே. விரக்தி வேண்டாம்.”

“முடிசார்ந்த மன்னரும் முடிவில் பிடிசாம்பல் ஆவார்”.

“இது இயற்கை தானே. வருவது எல்லாம் போவதற்காகத்தான். இதில் வருத்தமென்ன?”

“அலெக்சாண்டர் சாவதற்கு முன் என்ன சொன்னார் ஆச்சாரியாரே?”

“நான் இந்த உலகத்தைக் கட்டியாள நினைத்தேன். அகிலமே என் காலடிக்குள் என இறுமாப்பு அடைந்தேன். உண்மையாகவே எனக்கு ஆறடி பூமிதான் சொந்தமாகும். எவ்வளவோ பொன்னும் மணியும் சேர்த்தேன். போகும் போது எதையும் என்னால் எடுத்துச் செல்லமுடியவில்லை. யாராலும் முடியாது. இதனை எல்லோரும் அறிய வேண்டும். எனவே, என் கைகளைச் சவப் பெட்டிக்கு வெளியே தொங்கவிட்டு தூக்கிச் செல்லுங்கள் என்றானாம்.”

“எனக்கு ஒரு ஆசை”.

“என்ன வேண்டும்?”

“பத்ரபாகு குகையிலேயே நான் சாந்தியடைய வேண்டும். என்னை அங்கே தூக்கிக்கொண்டு போங்கள். கருவறை மனிதன் கல்லறையில் தானே முடியவேண்டும்”. மூர்ச்சையுற்றான்.

நடு இரவில் மீண்டும் நினைவு வந்தது. அவன் சாணக்கியனிடம் “நான் சலித்து சலித்து சல்லடைக் கண்ணாகிப்போனேன். என்னை விட்டு விடுங்கள். என் மகனுக்கும் நீங்கள்தான் இனி மாதா பிதா குரு

தெய்வம்.....” சொல்லி முடிப்பதற்குள் அவனது உயிர் விடைபெற்றது.

எதற்கும் அசையாத சாணக்கியனின் இதயம் இப்போது அசைவுற்றது. “சந்திராசந்திரா” எனக் கதறினார். அவரைத் தேற்ற முடியாமல் அனைவரும் தேம்பினர். மலையே நடுங்கும் போது மற்றவர்களைக் கேட்பானேன்!

அப்போது ஒரு சேவகன் வேகமாக வந்தான். சாணக்கியன் அருகில் குனிந்து “ராணி சுபத்திராங்கிக்குச் சுகப்பிரசவம். அழகான ஆண்குழந்தை தாயும் குழந்தையும் சுகம்” என்றான்.

சாணக்கியனின் இதயம் நெகிழ்ந்தது. “சந்திரகுப்தன் சாகவில்லை. உலகில் எதுவும் சாவதில்லை. ஒன்று மாறி இன்னொன்றாகிறது. ஒன்றிலிருந்து இன்னொன்று தோன்றுகிறது. மனிதனும் மீண்டும் மீண்டும் பிறக்கிறான்.”

சாணக்கியன் விரைந்து சென்றார். அடுத்த மாளிகையில் ஒதுக்குப் புறமான அறையில் திரை மறைத்த கட்டிலில் சுபத்திராங்கி சற்று சோர்வாகவும் சோகமும் சந்தோஷமும் கலந்த முகத்துடன் ஏறிட்டாள். பிந்துசாரன் சாணக்கியனின் பின் புறத்திலிருந்து அப்போதுதான் பிறந்து சிரிக்கிற குழந்தையின் முகத்தைப் பார்த்தான். அவனுக்கு அழுவதா சிரிப்பதா என்று தெரியவில்லை. அவனது விழிகள் சாணக்கியனை நோக்க, அவர் புன்னகைத்தார்.

“பிந்துசாரா! கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொள். சந்திரன் அழிவதில்லை. இதோ வளர்பிறையாக வந்திருக்கிறான். நம் சோகத்தைப் போக்க வந்த இவனே அசோகவர்த்தனன்” என்று பெயர் சூட்டினார்.

மௌரிய வம்சத்தின் புதிய மொட்டு புன்னகைத்தது.

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

'பாரத நாடு பழம்பெரு நாடு, நாமதன் புதல்வர்' எனப் பாரதியார் வற்புறுத்தி வந்தார். இதற்கான அவசியம் இன்றைய சூழலிலும் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. 'சாணக்கியன்' இதற்கான ஒரு தூண்டுதல்.

உட்பகைகளாலும் வெளிப்பகைகளாலும் உருக்குலைந்து நலிந்து கிடந்த நாடுகளை ஒன்று சேர்த்து சாம்ராஜ்யமாக்கிச் சாதனை புரிந்தவன் சாணக்கியன். தென்னாட்டில் பிறந்த இவன், வடநாட்டில் புரிந்த வரலாற்று சாகசங்களும் அரசியல் சாமர்த்தியங்களும் நம் வருங்கால வழிகாட்டியாகத் திகழ்வன. இதையே இந்நாவல், பாரத தேசத்துக்கு பாரதி வழியில் மீண்டும் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

இதனைக் கன்னடியர்மகள், திப்புசுல்தான் போன்ற நாவல்களை எழுதிய சுந்தரபாண்டியன் தன் சுந்தரத் தமிழில் எழுதியிருப்பது கவைக்கத்தக்கது.